ΚΟΝΤΡΑ

ISSN 2241-6021

Γιατί δεν είμαστε Σαρλί!

Προεκλογικές σκιαμαχίες μακριά από την αλήθεια

Ο Σαμαράς παίζει το πολιτικό του μέλλον

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Για τα μάτια η προσφυγή του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στο ΣτΕ

ΣΕΛΙΔΑ 13

Τα πρώτα μέτρα ΣΥΡΙΖΑ για την Παιδεία

Τα φαινόμενα απατούν

ΣΕΛΙΔΑ 10

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 807 - 17 Γενάρη 2015 | www.eksegersi.gr

Ο Σαμαράς φεύγει, η κινεζοποίηση μένει

ΤΗΣ ΚΑΛΠΗΣ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΤΑ ΒΛΕΠΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ

Scripta...Verba...

Εμείς δεν κρατάμε μια χειροβομβίδα για τους Ευρωπαίους πολίτες, αλλά μια πυξίδα, μια πυξίδα για να αλλάξει η Ευρώπη πορεία.

Αλέξης Τσίπρας (στο βρετανικό Channel 4)

Και ως γνωστόν, η μαγνητική βελόνη της πυξίδας δείχνει πάντα τον Βορρά...

Για εμάς η ορθοδοξία είναι ένα κομμάτι της εθνικής μας ταυτότητας και της ψυχής μας και θέλουμε στενή συνεργασία. Κάποιοι άλλοι θέλουν διαζύγιο. Δικαίωμα κάποιου να δηλώνει άθεος. Δικαίωμα όμως του χριστιανού να αγανακτεί με την υποκρισία.

Αντώνης Σαμαράς

Αγαπημένε μας χρυσαυγίτη, έλα σε μας, τους γνήσιους χριστιανούς, και άσε τον παγανισμό και τη λατρεία του Εωσφόρου.

Στρατεύομαι και στηρίζω το Κίνημα των Δημοκρατών Σοσιαλιστών με τον Γ. Παπανδρέου. Το Κίνημα οφείλει να συμβάλλει στον τερματισμό της πολιτικής της δημοσιονομικής λιτότητας και της φορολογικής καταλήστευσης των Ελλήνων αναλαμβάνοντας πρωτοβουλίες για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, την ανάπτυξη, την απασχόληση και την κοινωνική συνοχή.

Δημήτρης Ρέππας

Ο Ρέππας τα προηγούμενα χρόνια είχε προφανώς μεταναστεύσει σε άλλη χώρα και δεν μάθαινε τι γινόταν στην Ελλάδα...

Το κόμμα μας, και εγώ ο ίδιος, διαφωνήσαμε με την δανειακή συμφωνία του Μαΐου του 2010 όχι γιατί η Γερμανία και οι λοιποί εταίροι μας δεν μας έδωσαν αρκετά χρήματα αλλά γιατί μας δώσατε πολύ περισσότερα χρήματα απ' ό,τι έπρεπε, κι απ' ό,τι είχαμε δικαίωμα να δεχθούμε (...) Η Γερμανία, και ιδίως ο σκληρά εργαζόμενος γερμανός φορολογούμενος, δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Το αντίθετο ισχύει. Στόχος μας δεν είναι η σύγκρουση με τους εταίρους μας. Στόχος μας δεν είναι περισσότερα δάνεια ή το δικαίωμα σε νέα ελλείμματα. Στόχος μας είναι η σταθεροποίηση, οι πρωτογενώς ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και, βεβαίως, να σταματήσει η αφαίμαξη των φορολογούμενων που προκαλεί τέσσερα χρόνια τώρα μια μη εφαρμόσιμη δανειακή συμφωνία τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Γερμανία. Θα απαιτήσουμε το τέλος του δόγματος «επέκτεινε και προσποιήσου» όχι εναντίον των γερμανών πολιτών αλλά προς όφελος όλων μας.

Α. Τσίπρας (Handelsblatt)

Τι άλλο θ' ακούσουμε σ' αυτή την προεκλογική περίοδο;

ΡΙΠΕΣ

◆ Ειδίκευση στις διαψεύσεις έχει πάρει ο Σταθάκης του ΣΥΡΙΖΑ ◆ Ειδικά η τελευταία, για τον τίτλο που έβαλε στη συνέντευξή του η Deutsche Welle, έβγαλε πολύ γέλιο ◆ Πουθενά στη συνέντευξη δε λέει πως ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα σεβαστεί τις δεσμεύσεις Σαμαρά ◆ Λέτε να το έβγαλαν από το μυαλό τους οι δημοσιογράφοι του γερμανικού Μέσου; ◆ Ο Μπουτάρης «στηρίζει Βενιζέλο με κεφαλαία» αλλά «εύχεται να πάει καλά και το Ποτάμι» ◆ Βάλε και λίγο Γιωργάκη, μάστορα, να το 'χεις τρίπορτο ◆ Τρέμη στην παρουσίαση, Πρετεντέρης και Εισαγγελάτος στο σχόλιο είναι η νέα συνταγή του Mega, μπας και ξεκολλήσει το δελτίο ειδήσεων από την ανυποληψία ◆ Εχουν χάσει τη μπάλα και ακολουθούν συνταγή... Αλέφαντου ◆ Στις 23 Δεκεμβρίου, στο Action 24, ο Φλωρίδης ανακοίνωνε ότι μαζί με τη Διαμαντοπούλου φτιάχνουν κόμμα, το οποίο θα κατέβει στις εκλογές όποτε κι αν γίνουν ◆ Στις 7 Γενάρη, ο Φλωρίδης τοποθετήθηκε επικεφαλής στο Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ και δήλωσε ότι «το μέλλον ανήκει στο ΠΑΣΟΚ-Δημοκρατική Παράταξη» ◆ Κατά τα άλλα, ο Βενιζέλος βρίσκει ανήθικη και αντιαισθητική της ζεϊμπεκιά της Αντζελας ◆ Ο Οικονόμου είναι και των σαλονιών και των αλωνιών ◆ Γι' αυτό και δεν αφήνει ασχολίαστους τους Δημαρίτες που του την έπεσαν ◆ «Να και ο φίλος ο Τσούκαλης! Οταν παρακαλάμε πίσω από τις πόρτες ενίοτε γινόμαστε και λέοντες της πολιτικής και της ηθικής» ◆ «Μιλάει και ο Μαργαρίτης, αιώνιος πολιτευτής (ελέω Κουβέλη) που στην απόσταση Συγγρού-Κουμουνδούρου έκανε παγκόσμιο ρεκόρ τρεχάλας» ◆ Ο Αλέξ. Τσίπρας υποψήφιος με το Ποτάμι! ◆ Ησυχάστε, συριζαίοι, για υποψήφιο στην Αιτωλοακαρνανία πρόκειται, αγρότη κατά δήλωσή του ◆ Ο Ιλχάν Αχμέτ από τη ΝΔ πήγε στη Δημοκρατική Συμμαχία της Ντόρας, σ' ένα μήνα (μεταξύ Μάη και Ιούνη του 2012) μεταπήδησε στη ΔΗΜΑΡ και τώρα κατεβαίνει υποψήφιος με το Ποτάμι ◆ Το παλεύει ο άνθρωπος να επανέλθει στη Βουλή ◆ Ο Καστανίδης στηρίζει ΓΑΠ, αλλά δε θα είναι υποψήφιος διότι η στήριξή του «δεν συνδέεται με την κατοχή αξιωμάτων» ◆ Και γιατί αυτό δεν το είπε από την αρχή; ◆ Με τ' αυτάκια μας τον ακούσαμε στον Real FM να αρνείται να πει αν θα είναι υποψήφιος ◆ Πού χάλασε, άραγε, το παζάρι με τον Γιωργάκη; ◆ Ηθελε καμιά πρώτη θέση στο Επικρατείας, ως τέως... συναρχηγός κόμματος και...αντίπαλο δέος του Φλωρίδη, αλλά ο ΓΑΠ τον έφτυσε; ◆ Μπορούσε να βάλει τον γυρολόγο Καστανίδη πάνω από τον πιστό Πετσάλνικο; ◆ Περιττό να πούμε ότι θλιβόμαστε με την μη κάθοδο του σαμουράι Μπάιρον, αλλά παρηγοριόμαστε στο άκουσμα της είδησης ότι θα επανέλθει δριμύτερος στο μέλλον ◆ Η είδηση που μας συγκλόνισε περισσότερο, όμως, είναι ότι δε θα κατέβει και η Μπατζελή ◆ Πού βαδίζουμε ως λαός, ως έθνος, ως φυλή; ◆ Εξω ο πατήρ, έξω και ο υιός Μελάς από τα ψηφοδέλτια της ΝΔ! ◆ Ο Σαμαράς επέλεξε, προφανώς, το 20% και όχι το 80% ◆ Ο Μπουμπούκος δεν έκανε σχόλιο στο twitter ◆ Ενώ για τους κομμένους από τον Τσίπρα ροδάνι πήγαινε το πληκτρολόγιό του ◆ Οτι τους την έφερε και τα συναφή ◆ Πρώτη στο ψηφοδέλτιο ΝΔ Κέρκυρας η Αντζελα, λόγω επωνύμου ◆ Προλαβαίνει ο Γκίκας να το αλλάξει σε Γκέκας; ◆ Ενα γράμμα είναι, γαμώτο ◆ Φυσικά, δεν μπορούμε να πούμε ότι λυπόμαστε που δεν καταβαίνει ο Απ. Κακλαμάνης ◆ Κι ότι καμαρώνουμε για τη Ραχήλ, που νίκησε ◆

επί του πιεστηρίου

Γιατί να θεωρήσουμε αβάσιμες τις πληροφορίες του «Βήματος», ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προσέγγισε τον Αντώνη Λιβάνη για το Επικρατείας; Ο Π. Κουρουμπλής βγήκε και δήλωσε ότι ετοιμάζεται μεταγραφή «ανθρώπου πολύ κοντά στον Ανδρέα». Ποιον λέτε να εννοούσε, τον Χυτήρη; Δυστυχώς, ο Λιβάνης δε δέχτηκε (ο γιος δεν μετράει) κι έτσι χάσαμε την ευκαιρία ενός τεράστιου συμβολισμού. Για πολιτικά συμπεράσματα αρκεί και μόνο η προσπάθεια. Οι παλαιότεροι γνωρίζουν πολύ καλά τι ρόλο έπαιξε ο Α. Λιβάνης. Ενας σκοτεινός άνθρωπος, ο αντ' αυτού του Α. Παπανδρέου, ο οποίος διοικούσε την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ (χωρίς να είναι βουλευτής) με δικτατορικό τρόπο. Ετρεμαν τα πόδια των βουλευτών όταν στέκονταν μπροστά του.

Πόσο πιο καθαρά να το πει η Αντζελα; «Δεν θα μπορούσα να προσφέρω με το ΠΑΣΟΚ» γι' αυτό «το κάλεσμα απ' τη ΝΔ με βρήκε σύμφωνη ως προς την εθνική ανάγκη να συστρατευτούμε». Πώς να προσφέρεις με ένα κόμμα, του οποίου και οι δύο εκδοχές (Μπένι και Γιωργάκης) δεν σου εξασφαλίζουν την επανεκλογή;

Πιο... πολιτικός ο Οικονόμου αποκάλυψε ότι πριν πάει στον Σαμαρά είχε επαφές με τον Βενιζέλο, αφήνοντας αιχμές για τη στάση του τελευταίου. Εμείς, όμως, δεν καταλαβαίνουμε τους Δημαρίτες που κλαψουρίζουν. «Βασίλης Οικονόμου. Τα έσπασε με τον Παπανδρέου για το μνημόνιο. Μετά τα έσπασε με τον Κουβέλη γιατί ήθελε την ανασυγκρότηση της κεντροαριστεράς. Τώρα πάει με τη δεξιά και το μνημόνιο. Ολα για την εδρούλα. ΝΤΡΟΠΗ!!!!!!!», έγραψε στο twitter ο Μαργαρίτης. «Alert!!!: Αγγ. Γκερέκου και Βασ. Οικονόμου υποψ. με ΝΔ. Οταν η πολιτική μετατρέπεται σε επάγγελμα με φληναφήματα περί σωτηρίας της χώρας», έγραψε ο Νίκος Τσούκαλης, στο twitter κι αυτός. Καλά, τα παιδιά του κυρ-Φώτη δεν έχουν καθρέφτες να κοιταχτούν;

Σιγά που θα έχαναν την ευκαιρία τα φασισταριά. «Πρέπει να αναθεωρήσουμε την απόφαση για το τέμενος στην Αθήνα. Τα τζαμιά δεν είναι απλά τόποι προσευχής, είναι και σύμβολα κυριαρχίας. Το Ισλάμ μυρίζει την αδυναμία μας από την παρακμή μας και θα γίνεται όλο και πιο επιθετικό. Μέχρι βέβαια να ξυπνήσουμε κι εμείς και η υπόλοιπη Ευρώπη, που μετράει όλο και πιο πολλούς νεκρούς. Ενα είναι το Ισλάμ, μια θεωρία και οι τζιχαντιστές οι πιστοί εφαρμοστές της». Φαήλος (ο γνωστός πρωθυπουργικός φίλος και σύμβουλος) speaking.

Πάντα ευγενής ο Αρούλης, ευχαρίστησε τον Σαμαρά για την πρόθεσή του να τον συμπεριλάβει στα ψηφοδέλτια της ΝΔ, δήλωσε ότι δεν κατεβαίνει (χαζός είναι; αφού δε θα έβγαινε) και συμπλήρωσε με νόημα: «Είμαστε στο πιο κρίσιμο σταυροδρόμι της πορείας εξόδου της χώρας από την κρίση. Για να πορευτούμε με ασφάλεια μπροστά χρειάζεται να παλέψουμε τους γνωστούς δαίμονές μας: τον φανατισμό, την αδιαλλαξία, τις ιδεοληπτικές εμμονές, το θυμικό και πάνω από όλα τον διχασμό σε πατριώτες και μιάσματα. Πυξίδα μας η νηφαλιότητα, η λογική, η ωριμότητα και η συναίνεση. Στόχος η συγκρότηση πλατιάς εθνικής συνεργασίας. Αυτό το επιβάλλει η λογική και το εθνικό συμφέρον». Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη πολιτική πείρα για να αντιληφθεί κανείς ότι αυτό δεν μοιάζει με «αντίο» αλλά με «ορεβουάρ».

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οπότε, μην ανησυχείς, συνέχισε να προπονείσαι και εμείς θα συνεχίσουμε να δουλεύουμε. Γιατί για να παίξει μπάλα μια χώρα, όπως και μια ομάδα, πρέπει να 'χει γήπεδο. Και μεις της το φτιάχνουμε το γήπεδο. Καινούργιο. Αυτή είναι η αλήθεια.

Αντώνης Σαμαράς

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

17/1: Πολωνία: Ημέρα απελευθέρωσης **17/1/1928: Παραπομπή των Π. Ιστράτι, Ν. Καζαντζάκη και Δ. Γληνού για διατάραξη ειρήνης των πολιτών** 18/1: Τυνησία: Ημέρα επανάστασης (1956) **18/1/1947: Ναυάγιο «Χιμάρας», πνιγμός εβδομήντα πολιτικών κρατουμένων που ταξίδευαν δεμένοι** 18/1/1974: Βόμβες σε αυτοκίνητα ξένων αποστολών (Λαϊκές Απελευθερωτικές Ομάδες Σαμποτάζ) 18/1/1989: Πυροβολείται στα πόδια ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Παναγιώτης Ταρασουλέας (17Ν) 19/1/1935: Πορεία 50.000 Βέλγων κατά των πολεμικών εξοπλισμών 19/1/1978: Βόμβες σε τέσσερα αυτοκίνητα Βορειοαμερικανών (ΕΛΑ) 20/1: Βουλγαρία: Ημέρα γιαγιάς, Μάλι: Ημέρα εθνικού στρατού 20/1/1902: Γέννηση Ναζίμ Χικμέτ 20/1/1981: Δύο βόμβες σε γραφεία της ΔΕΗ (ΕΛΑ) 20/1/2013: Βομβιστικό χτύπημα στο «The Mall Athens», δύο τραυματίες (σύμπραξη αναρχικών οργανώσεων) **21/01/1924: Θάνατος Βλαντιμίρ Ιλίτς Λένιν** 21/1/1988: Απόπειρα κατά αξιωματικού DIA Τζορτζ Κάρρος (17Ν) **22/1/1933: Με εντολή Βενιζέλου η χωροφυλακή χτυπά 3.000 απολυμένους εργάτες στη Νάουσα (τέσσερις νεκροί, είκοσι τραυματίες)** 22/1/1971: Δίκη μελών ΠΑΚ, εφτά καταδίκες 22/1/1979: Συλλαμβάνονται εννιά βομβιστές που ανήκουν στην «Οργάνωσιν Εθνικής Αποκαταστάσεως» (ΟΕΑ) και ευθύνονταν για τις αιματηρές βομβιστικές επιθέσεις στους κινηματογράφους – δύο εκ των συλληφθέντων (Χρ. Τζαβέλλας και Γ. Γεωργιάδης) είναι εν ενεργεία αξιωματικοί του στρατού, άλλοι τέσσερις καταζητούνται 23/1/1969: Δεύτερη δίκη «Ρήγα Φερραίου» και ΠΑΜ, πέντε καταδίκες 23/1/1989: Εκτέλεση εισαγγελέα Αρείου Πάγου Α. Βερνάρδου (1η Μάη) 24/1/1977: Επιστολή-βόμβα της Εθνικής Σοσιαλιστικής Οργανώσεως Πανελλήνων στην εφημερίδα «Αυγή» 24/1/1983: Φυλακίζονται 32 μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών 24/1/1991: Βόμβα στο γραφείο γάλλου στρατιωτικού ακολούθου και βομβιστικές επιθέσεις σε υποκαταστήματα ξένων τραπεζών σε Χαλάνδρι, Μαρούσι και Αγία Παρασκευή (17Ν) 24/1/1994: Εκτέλεση πρώην διοικητή της Εθνικής Τράπεζας Μιχάλη Βρανόπουλου (17Ν) 24/1/1995: Βόμβα (ΕΛΑ) στο κτίριο του Οικονομικού Πανεπιστημίου.

Το αφεντικό ψήφισε

Γεμάτος χαρά ο Κ. Βαξεβάνης έσπευσε να γράψει στο twitter: «Οταν ακόμη και ο Ψυχάρης το ομολογεί, τα γκάλοπ είναι περιττά. Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον». Είχε μόλις κυκλοφορήσει το «Βήμα της Κυριακής» με πρωτοσέλιδο κεντρικό τίτλο: «Η ευκαιρία της Αριστεράς»! Το μεγάλο αφεντικό είχε αποφανθεί, η γραμμή από το Συγκρότημα έπεσε πεντακάθαρη αυτή τη φορά, χωρίς υπαινιγμούς. Ο ίδιος ο Ψυχάρης, σε άρθρο του στην πρώτη σελίδα της εφημερίδας, σημειώνει: «Η εκλογική ισχύς φαίνεται να περιέρχεται στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο εκλογικός σχηματισμός της Αριστεράς εκτιμάται ότι θα φτάσει σε ποσοστά άλλων εποχών του ΠΑΣΟΚ, ενώ το κόμμα του Ανδρέα Παπανδρέου πέφτει στα βράχια. Η Αριστερά διεκδικεί αυτοδύναμη εξουσία, και προφανώς θα κληθεί να αξιοποιήσει την ευκαιρία που της δίνεται».

ΤΟ ΒΗΜΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Ιστορικών διαστάσεων πολιτική αναπροπή από ενδεχόμενη πρωτιά Τσίπρα
Η ευκαιρία της Αριστεράς

Την επομένη τα «Νέα» προσχωρούσαν με το δικό τους τρόπο στη γραμμή: «Με αντίπαλο τον φόβο (κύριος τίτλος) - Νίκη ΣΥΡΙΖΑ αλλά χωρίς αυτοδυναμία συνεχίζουν να δείχνουν οι δημοσκοπήσεις (υπέρτιτλος) – Νέα παρέμβαση από τον Αλέξη Τσίπρα με άρθρο του στην "Die Welt" και διαβεβαιώσεις ότι θα πληρωθεί κανονικά το ομόλογο 2,5 δισ. του Μαρτίου – Πόλεμος ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ για την ανακοίνωση της ΤτΕ ότι όλα είναι υπό έλεγχο (υπότιτλοι)».

Δεν προσκυνάει, βέβαια, ο Ψυχάρης τον ΣΥΡΙΖΑ. Δεν έχει κανένα λόγο να το κάνει και μόνο αφελείς θα μπορούσαν να πιστέψουν πως ο Ψυχάρης, ο Μπόμπολας και ο Αλαφούζος τρόμαξαν με τις απειλές του Σταθάκη περί χτυπήματος των «ολιγαρχών» (στους οποίους συμπεριέλαβε και τους μιντιάρχες). Τα είπε και ο Καραμανλής αυτά (οι «πέντε νταβατζήδες» του Μπαϊρακτάρη), πήγε και κάτι να κάνει με τη ρύθμιση για το «βασικό μέτοχο», όμως έσπασε τα μούτρα του στα κοινοτικά όργανα και ήταν αυτός που προσκύνησε τους «νταβατζήδες» και όχι αυτοί αυτόν. Απλά, ο Ψυχάρης ξέρει πώς παίζεται το παιχνίδι. Βλέπει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κερδίζει και στρίβει το τιμόνι του ΔΟΛ, ώστε να μη βρίσκεται σε σύγκρουση με την επόμενη κυβέρνηση.

Τα υπόλοιπα είναι υπόθεση του παρασκηνίου, το οποίο πρέπει να θεωρούμε σίγουρο ότι έχει πάρει φωτιά από τώρα. Ο ΣΥΡΙΖΑ αυτή την περίοδο έχει τη δυνατότητα να το παίζει μάγκας, γιατί έχει «καβαλήσει» το κοινωνικό ρεύμα και είναι αυτό που τον οδηγεί προς την κυβερνητική εξουσία. Οι μιντιάρχες του προσφέρουν αυτό που του αρνήθηκαν το 2012, αλλά και στις ευρωεκλογές του 2014: διακριτική στήριξη, αντί της αδυσώπητης πολεμικής. Αυτή η στήριξη δεν προσφέρεται τζάμπα. Ούτε αποτελεί προσφορά με την ελπίδα ότι θα υπάρξει μελλοντική ανταπόκριση. Ο Ψυχάρης, ο Μπόμπολας, ο Αλαφούζος δεν είναι Κουβέλης ή κυρα-Χρυσούλα Γιαταγάνα, για να τους τη φέρουν ο Τσίπρας με τον Παππά και τον Σκουρλέτη. Είναι δεκαετίες στο κουρμπέτι των αστικών ΜΜΕ, έχουν τεράστια οικονομική και πολιτική ισχύ και πίσω τους συνασπίζονται και άλλα καπιταλιστικά τζάκια. Οταν τους βλέπουμε να στηρίζουν (με τον τρόπο τους) ΣΥΡΙΖΑ, σημαίνει ότι έχουν ήδη «δέσει το γάιδαρό τους».

Παπανδρέου – Βενιζέλος

Με το βλέμμα στον ΣΥΡΙΖΑ

Στόχος του ΚΙΔΗΣΟ που έστησε ο Γ. Παπανδρέου είναι να καταφέρει να μπει στη Βουλή και να συνεργαστεί κυβερνητικά με τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό φαίνεται όχι μόνο από την ανύπαρκτη έως υποτονική κριτική που κάνει στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και από τις προτάσεις για το χρέος, οι οποίες πλέον παρουσιάστηκαν επίσημα από τον Παπανδρέου σε ομιλία του στη Λάρισα (έδρα του Σαχινίδη, τη φόρα του οποίου θέλει να κόψει ο Βενιζέλος κατεβαίνοντας υποψήφιος και σ' αυτή την εκλογική περιφέρεια).

Ο Παπανδρέου συγκεντρώνει τα πυρά του κατά του Σαμαρά και της ΝΔ, ενώ όταν χρειάζεται ν' αναφερθεί στο «ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου» το κατηγορεί ότι έγινε «παρακολούθημα της δεξιάς», με στόχο να αναθερμάνει τα παλιά αντιδεξιά σύνδρομα και να τραβήξει ένα κομμάτι των παραδοσιακών ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ. Γιατί νέους ψηφοφόρους αποκλείεται να τραβήξει το κόμμα του Γιωργάκη.

Ομως, το άνοιγμα προς τις θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ έγινε με την ομιλία Παπανδρέου στη Λάρισα, στην οποία διατύπωσε πρόταση για το χρέος, η οποία βρίσκεται πολύ κοντά σε μια «ρεαλιστική» ανάγνωση των όσων υποστηρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Η πρόταση του ΚΙΔΗΣΟ προβλέπει: επιμήκυνση για 70 χρόνια των ελληνικών ομολόγων που βρίσκονται στα χέρια των εταίρων, μηδενισμό του περιθωρίου στο επιτόκιο των ομολόγων, σταθεροποίηση των ετήσιων τόκων που πληρώνει το ελληνικό κράτος σε ένα χαμηλό επίπεδο για τις επόμενες δεκαετίες, μορατόριουμ στις αποπληρωμές των επίσημων δανείων και ανταλλαγή μέρους των ομολόγων με άλλα που θα έχουν ρήτρα ανάπτυξης και θα αποπληρώνονται όσο πάει καλύτερα η οικονομία.

Φυσικά, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τσίμπησε. Για τους δικούς του προεκλογικούς λόγους (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 11) εξακολουθεί να απορρίπτει κάθε προοπτική συνεργασίας με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ και Ποτάμι. Ομως και ο Γιωργάκης με την παρέα του δεν είναι πρωτάρηδες. Κατανοούν την τακτική του ΣΥΡΙΖΑ και ανάλογα διαμορφώνουν τη δική τους. Μπορεί ο Καρχιμάκης κάποια στιγμή στην αρχή να είπε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να συνεργαστεί με το ΚΙΔΗΣΟ, όμως ο Παπανδρέου σε συνέντευξή του στην ιταλική Corriere della Sera το έθεσε διαφορετικά: «Αν ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει μια θεαματική στροφή και δεχθεί να αντιμετωπίσει τα πραγματικά προβλήματα, αρχίζοντας από τη μεταρρύθμιση του δημόσιου τομέα, μπορεί και να συζητήσουμε ενδεχόμενη συνεργασία». Αντί για παρακαλών, δηλαδή, εμφανίστηκε σαν παρακαλούμενος. Και για να πει και κάτι πιο συγκεκριμένο σε βάρος του ΣΥΡΙΖΑ αναφέρθηκε στην ασάφεια των θέσεών του για τις «ιδιωτικές επενδύσεις».

Ο Βενιζέλος, από την άλλη, παρά τη στήριξη που έχει από τα μιντιακά συγκροτήματα, που θάβουν τον Παπανδρέου, αισθάνεται στην πλάτη του «το ρίγος του θανάτου». Τη βδομάδα που πέρασε, αμυνόμενος κυρίως έναντι του Παπανδρέου που τον κατηγορεί ως «ουρά της Δεξιάς», προσπάθησε να κάνει (λέμε τώρα) διμέτωπο κατά ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Βγήκε στο δελτίο του Mega και είπε: «Βλέπω από τη μια έναν άγαρμπο εκφοβισμό ότι αν δεν συνεχίσουμε εμείς θα καταστραφούμε, οι τράπεζες, το δημόσιο ταμείο και από την άλλη μία αφελή ή και κουτοπόνηρη προσπάθεια εφησυχασμού ότι δεν συμβαίνει τίποτα, όλα τέλεια, η Ευρώπη μας περιμένει. Είναι και το ένα και το άλλο απατηλό και επικίνδυνο». Τα πολλά γέλια, όμως, τα προκάλεσε όταν είπε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν είναι «κυβερνητικός μπαλαντέρ» και δεν επιθυμεί οπωσδήποτε να βρεθεί στην κυβέρνηση! Οταν, όμως, ρωτήθηκε για το μετεκλογικό σκηνικό, αφού προέβλεψε ότι «δεν προκύπτει αυτοδυναμία» και σημείωσε πως «εκ των πραγμάτων όποιος έρθει πρώτος θα πρέπει να μετάσχει (σ.σ. στην όποια κυβερνητική συμμαχία) λόγω μπόνους των εδρών», δήλωσε πρόθυμος να συμπράξει «με όλους όσοι πρέπει και μπορούν». Για να κλείσει με μια κρίση αυτοκρατορικού μεγαλείου: «Δεν είμαι υποψήφιος κυβερνητικός εταίρος, είμαι υποψήφιος εθνικός εταίρος».

Μόνο που για να γίνει υποψήφιος εταίρος (όποιον επιθετικό προσδιορισμό κι αν βάλει στον εαυτό του), θα πρέπει να μπει στη Βουλή κι αυτή τη στιγμή δεν το 'χει καθόλου σίγουρο (άσχετα τι δείχνουν τα γκάλοπ). Γι' αυτό και χτυπάει άγρια το Ποτάμι («περιλαμβάνει παλιά στελέχη της ΔΗΜΑΡ, συνταξιούχους εθνικιστές, νεοφιλελεύθερους, οι οποίοι αγωνίστηκαν από την εποχή του κ. Μητσοτάκη έως την εποχή του κ. Μάνου») κι ακόμη πιο άγρια το ΚΙΔΗΣΟ, λέγοντας ότι έχει ήδη κριθεί δημοσκοπικά και η ψήφος σ' αυτό είναι χαμένη.

Εύλογα μπορεί κάποιος να αναρωτηθεί: μα είναι δυνατό, αυτός που έβαλε τη χώρα στο Μνημόνιο κι αυτός που τα έδωσε όλα για να τον βοηθήσει, φιλοδοξώντας να τον διαδεχτεί, να θέλουν να παραμείνουν στην πολιτική σκηνή και να μακροημερεύσουν; Η απάντηση είναι απλή: αυτή είναι η αστική πολιτική και το φαινόμενο δεν παρατηρείται πρώτη φορά.

Λύση ανάγκης

Προφανώς δεν βρήκε κάποιο τρανταχτό όνομα για να το βάλει επικεφαλής στο Επικρατείας της ΝΔ ο Σαμαράς και κατέληξε στον Φορτσάκη. Ενώ πρόσωπο που δεν απετέλεσε έκπληξη και μόνο αρνητικά σχόλια συγκέντρωσε, δεδομένου ότι εγκαταλείπει την πρυτανεία του ΕΚΠΑ για τη Βουλή τρεις μήνες μετά την εκλογή του. Αρα, εγκαταλείπει στη μέση το (υποτιθέμενο) μεταρρυθμιστικό του έργο.

Αφού έκανε την αναγκαστική επιλογή Φορτσάκη, ο Σαμαράς τον παρουσίασε ως εκπρόσωπο του δόγματος «νόμος και τάξη», υπηρετώντας την ακροδεξιά ατζέντα του. Ο ίδιος έκανε τη σχετική αναγγελία, από το βήμα της προεκλογικής του συγκέντρωσης στη Ρόδο: «Κι έτσι, λοιπόν, με χαρά, από εδώ από τη Ρόδο, σας ανακοινώνω σήμερα, ότι αυτός ο Πρύτανης, ο Θόδωρος Φορτσάκης, θα είναι στην πρώτη θέση του Ψηφοδελτίου Επικρατείας της Νέας Δημοκρατίας! Για λόγους μεγάλου πολιτικού συμβολισμού, αλλά και με βαθύτατη εκτίμηση στο πρόσωπό του. Επιτέλους, κάτι αλλάζει σε αυτό τον τόπο...».

Ο Φορτσάκης στις 8 Γενάρη εξέδωσε ανακοίνωση ως πρύτανης, στην οποία έλεγε πως δεν του έχει γίνει καμιά πρόταση και πως «αν και μια τέτοια πρόταση προερχόμενη από κόμμα του δημοκρατικού τόξου θα αποτελούσε ιδιαίτερη τιμή, ο Πρύτανης έχει εκλεγεί πρόσφατα με μεγάλη πλειοψηφία για να επιτελέσει το σημαντικό έργο της ανασυγκρότησης και επανεκκίνησης του πρώτου Πανεπιστημίου της χώρας» και γι' αυτό «στο έργο αυτό παραμένει προσηλωμένος». Φυσικά, μόλις έπεσε το τηλεφώνημα από τον Σαμαρά «πέταξε τη σκούφια του». Την επόμενη κιόλας μέρα, η παραπάνω ανακοίνωση κατέβηκε από την ηλεκτρονική πλατφόρμα του ΕΚΠΑ και ο Φορτσάκης έσπευσε, στην πρώτη κιόλας τηλεοπτική του εμφάνιση ως επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας της ΝΔ, να παρατήσει το ύφος του αυταρχικού (αλλά πολιτικά ανεξάρτητου) ακαδημαϊκού και να βουτήξει στο βόθρο της ακροδεξιάς κινδυνολογίας: «Στην περίπτωση που εκλεγεί ο ΣΥΡΙΖΑ, το πρόγραμμά του για την Παιδεία είναι πρόγραμμα που θα μας γυρίσει στη μαύρη εποχή του Πανεπιστημίου»!

Λύση ανάγκης... με σημασία

Λύση ανάγκης είναι σίγουρα και για τον ΣΥΡΙΖΑ ο συνταξιούχος καθηγητής Κ. Τσουκαλάς για τη θέση του επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας. Δεν τους «κάθησε» ο Α. Λιβάνης, δεν βρήκαν κάτι πιο τρανταχτό, επέλεξαν τον Τσουκαλά. Επιλογή που δε στερείται σημασίας και πολιτικών συμβολισμών. Γκεσέμι του «ευρωκομμουνισμού» και πολιτικά ταυτισμένος με το «εσωτερικό» του Κύρκου, ο Κ. Τσουκαλάς έγινε γνωστός στον πολύ κόσμο ως στενός πολιτικός φίλος του Κ. Σημίτη και διαπρύσιος κήρυκας του «εκσυγχρονισμού» της σκληρής λιτότητας, της συντηρητικής ανασυγκρότησης και της ανατροπής των εργασιακών σχέσεων.

Την ανάγκη φιλοτιμία

Σκίζει τα ρούχα του ο κυρ-Φώτης: δεν εξαπατηθήκαμε από τον ΣΥΡΙΖΑ. Τι κι αν βοά ο τόπος, τι κι αν τα ίδια τα στελέχη της ΔΗΜΑΡ (που τον εγκατέλειψαν) έχουν αποκαλύψει τα πάντα για το παζάρι που γινόταν, ο κυρ-Φώτης είναι αναγκασμένος να κάνει την ανάγκη φιλοτιμία και να ισχυρίζεται το αντίθετο: « Δεν είχαμε συζητήσει απολύτως τίποτα ούτε για ψηφοδέλτια ούτε για άλλα ζητήματα διότι εκείνο που προείχε για μας ήταν η προγραμματική συμφωνία και μάλιστα με συγκεκριμένες θέσεις τις οποίες πιστεύαμε ότι θα μπορούσε να αποδεχθεί ο ΣΥΡΙΖΑ» (Mega). «Σ' αυτές τις συζητήσεις προσερχόμασταν έχοντας δυο κόκκινες γραμμές: η μία ήταν ότι για να υπάρξει οποιαδήποτε σύγκλιση έπρεπε να υπάρχει προγραμματική συμφωνία. Η δεύτερη ότι για μας ήταν αδιαπραγμάτευτη η πολιτική και οργανωτική αυτοτέλειά μας. Δεν ετέθη ποτέ θέμα ένταξης της ΔΗΜΑΡ σε άλλο κόμμα. Οταν λοιπόν κάποια στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ και ενώ οι συζητήσεις ήταν σε εξέλιξη δήλωσε ξαφνικά ότι όρος είναι η αποδοχή του προγράμματος της ΔΕΘ. Ετσι, όπως αντιλαμβάνεσθε, ακύρωσε κάθε δυνατότητα προεκλογικής συνεργασίας» (ΕφΣυν).

Λογικό από τη μεριά του. Αν παραδεχόταν ότι του την έφεραν τα Τσιπράκια, θα γινόταν δυο φορές ρεζίλι. Ενώ τώρα το παίζει... πολιτικός με αρχές.

Εκεί, όμως, που ο κυρ-Φώτης δίνει ρέστα είναι όταν προσπαθεί να εξηγήσει τα... ίχνη δημοσκοπικών ποσοστών της ΔΗΜΑΡ: «Προφανώς δεν μας ικανοποιεί η σημερινή δημοσκοπική εικόνα όπως καταγράφεται. Πρέπει ωστόσο να επισημάνω ότι το σχήμα "ΠΡΑΣΙΝΟΙ – ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ" που συγκροτήσαμε έχει ζωή ολίγων μόνο ημερών. Θα πρότεινα λοιπόν να περιμένουμε». Είναι φρέσκοι στην πολιτική πιάτσα, δεν πρόλαβε να τους μάθει ο κόσμος, γι' αυτό εξαφανίζονται στα γκάλοπ! Η πλάκα είναι πως στα γκάλοπ δεν υπάρχει το συνεργατικό σχήμα με την παρέα του Χρυσόγελου, αλλά μόνο η ΔΗΜΑΡ!

Κατόπιν όλων αυτών, ο κυρ-Φώτης καταφεύγει σ' ένα παλιό σλόγκαν του ΣΥΝ (επί προεδρίας Κωνσταντόπουλου, αν θυμόμαστε καλά) και εμφανίζεται σαν διακονιάρης που ζητιανεύει έξω από εκκλησία πασχαλιάτικα: «Εμείς κοιτάμε τους έλληνες πολίτες στα μάτια. Και τους λέμε: η Βουλή ήταν φτωχή. Μη την φτωχύνετε με την ψήφο σας ακόμα περισσότερο» (ΕφΣυν).

Γιατί δεν είμαστε Σαρλί!

Η επίθεση στο γαλλικό σατιρικό περιοδικό Charlie Hebdo έχει δημιουργήσει ένα κύμα «παγκόσμιας ομοψυχίας», που αβαντάρεται με όλα τα μέσα από τα διεθνή αστικά ΜΜΕ. Οι λαοί πρέπει να πειστούν, με μια αδίστακτη πλύση εγκεφάλου, ότι αυτό που έγινε αποτελεί επίθεση στην ελευθερία της έκφρασης, που όλα τα αστικά ΜΜΕ πρεσβεύουν. Οποιος τολμήσει να αρθρώσει λέξη κατά του περιοδικού και να μην ενστερνιστεί το σύνθημα «είμαι Σαρλί», κινδυνεύει να ταυτιστεί με τον φασίστα Λε Πεν, ο οποίος μετά την επίθεση στο περιοδικό δήλωσε ότι, αν και συγκινημένος από το θάνατο των συμπατριωτών του, λυπάται αλλά δεν είναι Σαρλί, γιατί είναι ένα «αναρχο-τροτσκιστικό πνεύμα που είναι απόλυτα ανατρεπτικό ως προς την πολιτική ηθική».

Οι οπαδοί της αστικής δημοκρατίας και της ομοψυχίας, που αντιπροσωπεύτηκαν από τους δεκάδες ηγέτες ιμπεριαλιστικών και αστικών κυβερνήσεων που κατέβηκαν στη μεγάλη διαδήλωση στο Παρίσι (πολλοί από τους οποίους ευθύνονται για φρικτά εγκλήματα πολέμου, για την καταστροφή ολόκληρων χωρών και την κινεζοποίηση άλλων, μεταξύ των οποίων και η δική μας), μπορούν με αυτό τον τρόπο να «ξεμπερδέψουν» από κάθε κριτική, κολλώντας της τη ρετσινιά του «φασίστα», **όπως η διεύθυνση του Charlie Hebdo κόλλαγε τη ρετσινιά του «αντισημίτη» σε όποιον τολμούσε να αντιταχθεί στο σιωνισμό**.

Ομως το ψέμα έχει κοντά ποδάρια. Γιατί ούτε ο Λε Πεν ούτε το Εθνικό Μέτωπο που αποκλείστηκε –αν και ήθελε να συμμετάσχει- από την πορεία που οργάνωσε η γαλλική κυβέρνηση αντιτάχθηκαν σε αυτή την «ομοψυχία». Το αντίθετο. Οποιος διάβασε τη δήλωση της Μαρίν Λε Πεν αμέσως μετά την επίθεση[1] διαπίστωσε ότι ήταν ξέχειλη όχι μόνο από μίσος ενάντια στους μουσουλμάνους αλλά και από την **πίστη στην «εθνική ενότητα» και τις «αξίες» της γαλλικής «δημοκρατίας», την «ελευθερία της ενημέρωσης» και την «ελευθερία του Τύπου»**.

Κοινό σύνθημα όλων αυτών που υπερασπίζονται την αστική δημοκρατία απέναντι στην «ισλαμική βαρβαρότητα» είναι ένα: «Η Γαλλία βρίσκεται σε πόλεμο». Το είπε η Λε Πεν, το είπε ο πρωθυπουργός, Μανουέλ Βαλς. Το έδειξαν με το στρατό που κατέβηκε στους δρόμους για να «προστατεύσει» τους πολίτες από τον αόρατο κίνδυνο. Ομως αυτό τον πόλεμο είναι αυτοί που τον ξεκίνησαν εδώ και πολύ καιρό. Η υποκρισία περί «ελευθερίας της έκφρασης» είναι τόσο σαθρή όσο ψεύτικο ήταν το «ανατρεπτικό» προσωπείο που φορούσε το Charlie Hebdo εδώ και πολλά χρόνια.

Οσα θα διαβάσετε παρακάτω αποτελούν προϊόν έρευνας και όχι απλές εκτιμήσεις ή σκέψεις. Ερευνας πάνω στα πραγματικά περιστατικά της πορείας του γαλλικού σατιρικού περιοδικού, που δεν αφήνει καμία αμφιβολία για το ποιόν του. Προκαλούμε τα παπαγαλάκια της αστικής δημοκρατίας, που (ξανα)φόρεσαν πλερέζες για να φασιστικοποιήσουν ακόμα περισσότερο τη «δημοκρατία» τους, να απαντήσουν πάνω στα γεγονότα και όχι με αοριστολογίες και σοφίσματα.

Μια παλιά ιστορία

Το Charlie Hebdo είχε τη φήμη ενός ριζοσπαστικού αριστερού περιοδικού με αντικαθεστωτικό περιεχόμενο. Ηταν ο διάδοχος ενός άλλου σατιρικού περιοδικού, του Hara Kiri, το οποίο δημιουργήθηκε το 1960 και απαγορεύτηκε δύο φορές μέσα σ' εκείνη τη δεκαετία λόγω των ενοχλητικών του σκίτσων. Μετά από εννιά χρόνια, η συντακτική ομάδα του περιοδικού ίδρυσε το Hara Kiri Hebdo (η λέξη hebdo είναι σύντμηση της λέξης hebdomadaire που σημαίνει εβδομαδιαίο). Ενα χρόνο μετά (το 1970), το Hara Kiri Hebdo αντιμετώπισε ξανά την απαγόρευση, με αφορμή πρωτοσέλιδο που σατίριζε τα δημοσιεύματα για το θάνατο του Ντε Γκολ. Το πρωτοσέλιδο παρουσίαζε το θάνατο του Ντε Γκολ με τον ίδιο τρόπο που οι εφημερίδες παρουσίαζαν το θάνατο 146 ανθρώπων σε πυρκαγιά ενός νάιτ κλαμπ της Νοτιοανατολικής Γαλλίας οκτώ μέρες πριν. Το περιοδικό απαγορεύτηκε και η συντακτική του ομάδα αποφάσισε να το ξαναεκδόσει με νέο όνομα, το Charlie Hebdo.

Το περιοδικό εκδιδόταν μέχρι το 1981, όταν η κυκλοφορία του σταμάτησε λόγω οικονομικής χρεοκοπίας. Δέκα χρόνια μετά, κάποιοι από την προηγούμενη συντακτική του ομάδα συζητούν την επανέκδοσή του, η οποία γίνεται πραγματικότητα τον Ιούλη του 1992. Ενας εκ των ιδρυτών του νέου περιοδικού και εκδότης του ήταν ο Φιλίπ Βαλ, ο οποίος έμεινε στη θέση αυτή μέχρι το 2009.

Από το ριζοσπαστισμό στον αντι-ισλαμισμό

Ο Βαλ ήταν ένας απ' αυτούς που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη στροφή του Charlie Hebdo σε αντι-αραβικά και αντι-μουσουλμανικά μονοπάτια. Οπως αναφέρει ο **Ολιβιέ Σιράν**, γνωστός αριστερός δημοσιογράφος που εργαζόταν στο περιοδικό την περίοδο 1992-2001, ο Φιλίπ Βαλ σε κάποια editorial του περιοδικού καταφερόταν με εμμονή κατά του «αραβο-μουσουλμανικού» κόσμου, τον οποίο παρουσίαζε ως *«έναν ωκεανό βαρβαρότητας, που απειλεί να πνίξει ανά πάσα στιγμή τη νησίδα υψηλής κουλτούρας και δημοκρατικής φινέτσας, που για εκείνον αποτελεί το Ισραήλ»*[2].

Μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους, καθήκοντα σύνταξης στο Charlie Hebdo ανέλαβε η Καρολίν Φουρέστ. Τότε, πάντα σύμφωνα με όσα αποκαλύπτει ο Σιράν, **άρχισε η μετάλλαξη της συντακτικής ομάδας με την πραγματοποίηση μιας ιδεολογικής αναδιαμόρφωσης, η οποία είχε σαν αποτέλεσμα το Charlie Hebdo να χάσει τους μέχρι τότε αναγνώστες του και να αποκτήσει νέους, πιο δεκτικούς στο θέμα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»**.

Παρόμοια καταγγελία κάνει μια ακόμα πρώην εργαζόμενη στο περιοδικό. Η **Μονά Σολέ** τόλμησε να κριτικάρει τον Βαλ για editorial του περιοδικού, στο οποίο χαρακτήριζε «απολίτιστους» τους Παλαιστίνιους[3]! Αυτό της κόστισε τη θέση της, όπως θα δούμε παρακάτω. Αρκετά χρόνια μετά από την απόλυσή της, η Σολέ έγραψε σε γαλλική ιστοσελίδα άρθρο για την ιδεολογική ταυτότητα του Charlie Hebdo, με τον πύρινο τίτλο «Ενας χυδαία αντιδραστικός σκοταδισμός»! Μεταξύ άλλων αποκαλύπτει:

«Κατά το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα, ήδη είχε διακηρύξει (σ.σ. ο Φιλίπ Βαλ) ότι το Charlie έπρεπε να υπερασπιστεί την πολιτική του Ισραήλ, γιατί το Ισραήλ είναι μια δημοκρατία και γιατί όλοι οι σημαντικοί φιλόσοφοι της Ιστορίας υπήρξαν Εβραίοι, ενώ η κατάπληκτη ομάδα του -της οποίας η σύνθεση ήταν τότε αρκετά διαφορετική- είχε την τάση να αξιολογεί με έναν γρήγορο υπολογισμό τον αριθμό των χυδαίων λαθών, των ιλλιγγιωδών αλμάτων σκέψης και των ανόητων απλουστεύσεων που ήταν ικανός να διαπράξει μέσα στην ίδια φράση. Οσο για μένα, υπό το σοκ του ότι έπρεπε να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, πάσχιζα να τον πείσω ότι υπάρχουν επίσης "καλλιεργημένοι" άνθρωποι στον αραβικό κόσμο: βρέθηκα απέναντι σε έναν τοίχο επικριτικού σκεπτικισμού»[4].

Για να μην... αδικήσουμε τον επί δεκαεπτά συναπτά έτη εκδότη του Charlie Hebdo και κατηγορηθούμε ότι πιανόμαστε από τη «μισαλλοδοξία» κάποιων πρώην συντακτών του, ψάξαμε να βρούμε τι λέει ο ίδιος. Βρήκαμε λοιπόν μια συνέντευξή του στο γαλλικό περιοδικό L'Express, στις 22/10/2008. Σ' αυτή αποκαλύπτεται σε όλη τη μεγαλοπρέπειά της η ταύτιση του Βαλ με τη σιωνιστική προπαγάνδα! Ρωτάει ο δημοσιογράφος: *«Ισως υπό το φόντο αυτής της σύγκρουσης (σ.σ. για το Παλαιστινιακό) μπορεί κάποιος να είναι αντισιωνιστής χωρίς να είναι αντισημίτης;»*. Ο Βαλ απαντά χωρίς ντροπή, χωρίς οποιαδήποτε αναστολή: *«Είναι αδύνατο. Το Ισραήλ είναι μία δημοκρατία και ο σιωνισμός είναι η έκφραση που μοιράζεται τόσο η δεξιά όσο και η αριστερά του ισραηλινού πατριωτισμού. "Σιωνιστής" είναι συνώνυμο του πατριώτης. Δεν υπάρχει ούτε ένας Εβραίος που να αρνείται το δικαίωμα στον πατριωτισμό. Μπορεί κάποιος να αντιταχθεί νομιμοποιημένα στην πολιτική της ισραηλινής κυβέρνησης, όμως το να πεις αντισιωνιστής είναι σα να λες αντι-εβραίος»*[5]!!!

Το μανιφέστο των 12

Αποκορύφωση του αντι-ισλαμισμού αποτελεί η δημοσίευση των γνωστών σκίτσων του Μωάμεθ στη δανέζικη πλατιάς κυκλοφορίας εφημερίδα Jyllands-Posten, στις 30 Σεπτέμβρη 2005, τα οποία αναδημοσίευσε το Charlie Hebdo.

Την 1η Μάρτη του 2006, ο Φιλίπ Βαλ ήταν ένας εκ των δώδεκα διανοούμενων που υπέγραψαν το *«Μανιφέστο των δώδεκα: Μαζί ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό»*[6]. Το μανιφέστο ήταν η απάντηση της «πολιτισμένης Δύσης» στους «απολίτιστους» μουσουλμάνους που εξοργίστηκαν από τη δημοσίευση αυτών των σκίτσων.

Αρκεί η πρώτη φράση αυτού του μανιφέστου για να καταλάβουμε το ποιόν του: *«Εχοντας νικήσει το Φασισμό, το Ναζισμό και το Σταλινισμό, ο κόσμος αντιμετωπίζει μια νέα ολοκληρωτική απειλή: τον Ισλαμισμό»*. Οι δώδεκα συγγραφείς του μανιφέστου κάνουν τη... φοβερή ανακάλυψη ότι *«ο ισλαμισμός είναι μία ιδεολογία που καταστρέφει την ισότητα, την ελευθερία και την ανεξιθρησκεία όπου εμφανίζονται»* και δηλώνουν ευθαρσώς ότι **αρνούνται να υποστείλουν τις σημαίες της κριτικής τους υπό το φόβο της «ισλαμοφοβίας»**, όρο που χαρακτηρίζουν «ατυχή», γιατί -όπως λένε- ταυτίζει την κριτική στο Ισλάμ με το στιγματισμό των πιστών του!

Από τους «–ισμούς» που οι «διανοούμενοι» κατακεραυνώνουν, λείπουν (τυχαίο; δε νομίζουμε) οι «-ισμοί» που έχουν εξουσία σήμερα στον πλανήτη: Ιμπεριαλισμός, Καπιταλισμός, Σιωνισμός. Πώς όμως να κατακρίνουν αυτούς τους «–ισμούς», όταν οι φορείς τους είναι αυτοί που τους ταΐζουν; Ειδικά **όποιος κριτικάρει το σιωνισμό κινδυνεύει να εισπράξει τη ρετσινιά ενός ακόμα «-ισμού», του «αντισημιτισμού» και να υποστεί τις συνέπειες**.

Η «ελευθερία» της έκφρασης

Δεν είναι μόνο ο Ολιβιέ Σιράν που αποφάσισε να παραιτηθεί από το Charlie Hebdo καταγγέλλοντας *«τη δεσποτική συμπεριφορά και τις πελατειακές διεργασίες ανέλιξης»* του Φιλίπ Βαλ, γεγονός που δείχνει πόσο σεβόταν την ελευθερία της έκφρασης ο εκδότης του περιοδικού. Ούτε μόνο η Μονά Σολέ που απολύθηκε το 2000, λίγες μέρες αφότου κατέκρινε το αντι-παλαιστινιακό ξέσπασμα του Βαλ, ο οποίος της είπε κατάμουτρα: *«Δεν είμαι σίγουρος ότι είσαι σύμφωνη με την **γραμμή** που θέλω να δώσω στο περιοδικό»*[3]! Το πιο κραυγαλέο περιστατικό, που πήρε μεγάλη δημοσιότητα, ήταν η απόλυση ενός από τους βετεράνους (επί 16 χρόνια) σκιτσογράφους του Charlie Hebdo, του **Μορίς Σινέ**.

Ιδού πως περιγράφει την απόλυση του Σινέ η γερμανική (χαρακτηριζόμενη ως αριστερή, συνεργατική, αυτοδιαχειριζόμενη) εφημερίδα Tageszeitung στις 21/8/2008: *«Αρκετά γελάσαμε. Το γαλλικό περιοδικό Charlie Hebdo, κάποτε φρεγάτα των ελευθεριακών αριστερών, που τον τελευταίο καιρό συζητήθηκε πολύ λόγω των αμφιλεγόμενων σκίτσων με τον Μωάμεθ, διώχνει τον πιο διάσημο και πιο παλιό σκιτσογράφο της. Ο Siné, που από την εποχή του πολέμου στην Αλγερία ασκούσε έντονη κριτική, πολιτικά ανορθόδοξα και χωρίς συμβάσεις, κυρίως με χτυπήματα κάτω από τη ζώνη, στην εξουσία, στο στρατό και στην Εκκλησία, έβαλε στο στόχαστρο το γιο του γάλλου πρωθυπουργού. Οι επικριτές του χρησιμοποίησαν "το βαρύ πολιτικό πυροβολικό" και κατηγόρησαν τον Siné για αντισημιτισμό. Οι υποστηρικτές του αντιστάθηκαν και είπαν ότι "του Siné δεν του αρέσουν οι ηλίθιοι. Είναι αναρχικός". Ο καβγάς διχάζει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τη γαλλική διανόηση. Απασχολεί τη Δικαιοσύνη και τη γαλλική Δεξιά. Η υπουργός πολιτισμού Christine Albanel ελπίζει ο Siné να "εξαφανιστεί". Βλέπουν τη δημοσιότητα πολλά υπομνήματα. Η συζήτηση διεξάγεται με ιδιαίτερο ζήλο, λες και πρόκειται για μια νέα υπόθεση Dreyfus- 114 χρόνια μετά»*[7].

Την έκρηξη πυροδότησε κείμενο που έγραψε ο Σινέ στη στήλη «Siné sème sa zone», στην οποία ο σκιτσογράφος σχολίαζε τα γεγονότα της εβδομάδας. Ο 21χρονος υιός Σαρκοζί γιόρταζε τον αρραβώνα του και ο Σινέ σχολίασε: *«Ζαν Σαρκοζί, άξιος γιος του πατέρα του, ήδη στην περιφερειακή βουλή, αφέθηκε πριν μερικές μέρες ελεύθερος, εν μέσω χειροκροτημάτων από τα φιλαράκια του, από το ποινικό δικαστήριο που*

Το σκίτσο έχει τίτλο «Γάζα 4-8-2014» και φέρει την υπογραφή του διευθυντή του Charlie Hebdo, Charb. Ο παλαιστίνιος μαχητής, γονατισμένος σε στάση παράκλησης, λέει: «Ελεος! Δεν είμαι ένας ανυπεράσπιστος μαθητής». Ο ισραηλινός πύραυλος λέει: «Ουπς! Συγνώμη». Και ο σκιτσογράφος σχολιάζει με μεγάλα γράμματα: «Ακόμα ένα λαθάκι...». Ετσι έβλεπε ο... κομμουνιστής Σαρμπονιέ το νέο μακέλεμα του άμαχου πληθυσμού της Γάζας. Θα πρέπει κάποιος να έχει χάσει τα λογικά του για να δει σε τέτοια σκίτσα «βέβηλο χιούμορ» και όχι προπαγάνδα υπέρ του σιωναζισμού. Ναι, χτυπούν λάθος στόχους οι Ισραηλινοί, όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αντιμετωπίζουν «επικίνδυνους τρομοκράτες». Αυτό το μήνυμα περνούσε στους αναγνώστες του ο διευθυντής του Charlie Hebdo.

τον αθώωσε για το αδίκημα της εγκατάλειψης παθόντος. Ο μηνυτής ήταν βλέπετε απλώς Αραβας. Δεν είναι μόνο αυτό: ο Ζαν Σαρκοζί εξέφρασε την επιθυμία να ασπαστεί τον Ιουδαϊσμό πριν παντρευτεί την αρραβωνιαστικιά του, εβραία, κληρονόμο των οικιακών συσκευών Darty. Ο μικρός θα φτάσει ψηλά»[7].

Οπως αναφέρει η Tageszeitung, *«ο Philippe Val, αρχισυντάκτης της σατιρικής εφημερίδας Charlie Hebdo, ο οποίος κάθε εβδομάδα με το editorial του κηρύσσει την ηθική -από την υποστήριξη του Ισραήλ, τη δικαιολόγηση των βομβαρδισμών στην πρώην Γιουγκοσλαβία μέχρι το ναι στο Ευρωπαϊκό Σύνταγμα- απαιτούσε από τον Siné μια «συγνώμη». Περνώντας στην αντεπίθεση, ο Siné δήλωσε ότι προτιμά "να του κόψουν τ' αρχίδια", παρά να τον λυγίσει ο Σαρκοζί. Ηταν όμως έτοιμος να ζητήσει συγνώμη απ' όλους εκείνους που παρεξήγησαν τα λόγια του και τα εξέλαβαν ως αντισημιτισμό. Ο Siné αρνείται την κατηγορία για αντισημιτισμό: "Κριτικάρισα τον οπορτουνισμό και την απληστία της οικογένειας Σαρκοζί. Αν ο Σαρκοζί ο νεότερος ασπαζόταν τον ισλαμισμό λόγω της αρραβωνιαστικιάς του, τότε θα έγραφα για τον ισλαμισμό" ...»*[7].

Στη συνέντευξη που έδωσε ο Βαλ στο L'Express[5], αιτιολογεί και την απόλυση του Σινέ. Μαθαίνουμε από τον Βαλ τη... μοντέρνα ερμηνεία της ελευθερίας της έκφρασης! Δείτε πως προσπαθεί να... εξηγήσει ότι η κριτική που άσκησε ο Σινέ στον υιό Σαρκοζί (η οποία δεν εμπίπτει στην ελευθερία της έκφρασης) διαφέρει από τη δημοσίευση των σκίτσων του Μωάμεθ (η οποία εμπίπτει στην ελευθερία της έκφρασης): *«Πρώτον, ο Σινέ δεν σχεδίασε ένα σκίτσο, αλλά γραπτό κείμενο: είναι μία σημαντική διαφορά. Επειτα, τα σκίτσα του Μωάμεθ προσπαθούσαν να καταγγείλουν τη χρησιμοποίηση της θρησκείας με σκοπό τα μαζικά εγκλήματα. Δεν υπέπεσαν στη ρατσιστική Βίβλο, όπως για παράδειγμα να συνδέσουν τον "Αραβα" με τον "κλέφτη". Ο Σινέ συνδέει τον "Εβραίο" με τα "χρήματα"»*!

Ο Σινέ, βέβαια, δε συνέδεσε τον Εβραίο με τα χρήματα, αλλά τον υιό Σαρκοζί με τα χρήματα, χάριν των οποίων δήλωσε έτοιμος να βαφτιστεί Εβραίος. Αλλά κι αν ακόμη είχε κάνει τη σύνδεση Εβραίου-χρημάτων, δε θα ήταν συνεπής με το «βέβηλο χιούμορ» που αποτελούσε «σήμα κατατεθέν» του Charlie Hebdo, το οποίο (υποτίθεται ότι) προστατεύεται από την ελευθερία της έκφρασης; Από την εμφανή αμηχανία του Βαλ και τη γελοία επιχειρηματολογία που επιστράτευσε μπορεί κανείς εύκολα να συνάγει το συμπέρασμα ότι δεν πρόκειται απλώς για ιδεολογική τύφλωση, αλλά για κάτι πιο... πεζό, που έχει να κάνει με τα μυστικά ταμεία του διεθνούς σιωνιστικού λόμπι.

Οταν σκιτσάρεις έναν άνδρα σκυμμένο σε στάση... πορνοπεριοδικού, με τα οπίσθια και τα γεννητικά του όργανα σε πλήρη θέα, τοποθετώντας στο κέντρο του πρωκτού του ένα αστέρι και βάζοντας λεζάντα *«Μωάμεθ: ένα αστέρι γεννιέται»*, δεν αποτελεί χλευασμό του θρησκευτικού αισθήματος των Μουσουλμάνων και επομένως ρατσιστική συμπεριφορά απέναντί τους! Αντίθετα, όταν κατακρίνεις την ασυλία έναντι του νόμου που απολαμβάνει ο υιός Σαρκοζί και σατιρίζεις τον αμοραλισμό του, που φτάνει μέχρι την αλλαγή θρησκεύματος χάριν μιας καλής προίκας, διαπράττεις το αδίκημα του ρατσισμού!

Μπορεί στην Ελλάδα έως πρόσφατα να μην ασχολιόταν (σχεδόν) κανείς με το Charlie Hebdo, μπορεί να μην γνωρίζαμε το λυσσασμένο αντι-αραβικό και αντι-μουσουλμανικό περιεχόμενό του, όμως από το πενάκι του Κάρλος Λατούφ δεν ξέφυγε ο συνάδελφός του Σαρμπ, που διηύθυνε το γαλλικό περιοδικό. Στο σκίτσο του 2012 ο... κομμουνιστής Σαρμπ καταγγέλλεται ευθέως από τον Λατούφ ως πράκτορας του σιωνισμού. Το «YHWH akbar!» είναι ένα εύστοχο λογοπαίγνιο του Λατούφ ανάμεσα στη θρησκευτική εβραϊκή γλώσσα και την αραβική. «YHWH» είναι ο θεός στα αρχαία εβραϊκά. Μήπως πρέπει να κατηγορηθεί και ο Λατούφ σαν... «ισλαμοφασίστας»;

Κι όμως, **αυτό το υποκείμενο ήταν ένα από τα ιδρυτικά μέλη της δεύτερης έκδοσης του Charlie Hebdo, παραμένοντας στο τιμόνι του επί δεκαεπτά συναπτά έτη** (από το 1992 που επανεκδόθηκε μέχρι το 2009)! Στη συνέχεια, με τις διασυνδέσεις που δημιούργησε, ο Βαλ απέκτησε καλύτερη θέση. Εγινε διευθυντής του κρατικού ραδιο-τηλεοπτικού σταθμού France Inter. Τόσα χρόνια πιστής υπηρεσίας να μην επιβραβευτούν;

Η υπόθεση του Σινέ ήταν η πρώτη που έκανε το Charlie Hebdo να «πονέσει». Η απόφαση που πήρε παρισινό δικαστήριο στις 14 Δεκέμβρη του 2012 ήταν ένα ισχυρό ράπισμα για το περιοδικό. Με δικαστική εντολή, το Charlie Hebdo έπρεπε να πληρώσει 90.000 ευρώ στον Σινέ, αντί των 40.000 που προέβλεπε η πρωτόδικη απόφαση[8]!

Ιμπεριαλιστική αλαζονεία

Δυο λέξεις θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν τη στάση που κράτησε όλα αυτά τα χρόνια το Charlie Hebdo: ιμπεριαλιστική αλαζονεία. Ιμπεριαλιστική αλαζονεία που ξεχείλιζε κάθε εβδομάδα από τις σελίδες του. Η αλαζονεία αυτή συνοδεύεται από εξωραϊσμό της αμερικάνικης υπερδύναμης. Στο βιβλίο του *«Reviens, Voltaire, ils sont devenus fous»* (Γύρνα, Βολταίρε, αυτοί τρελάθηκαν) ο Φιλίπ Βαλ υπογραμμίζει: *«Οσο σοβαρά κι αν ήταν τα λάθη που διαπράχτηκαν στους πρόσφατους πολέμους από τις ΗΠΑ, αυτές δεν έχουν σχέση με μια αποικιακή πολιτική»*[9]!

Αυτός που διαδέχτηκε τον Φιλίπ Βαλ μετά το 2009 στο τιμόνι του Charlie Hebdo, ο Στεφάν Σαρμπονιέ (Σαρμπ, το καλλιτεχνικό του όνομα, ένα από τα θύματα της επίθεσης) δεν δίσταζε να επιδεικνύει αυτή την ιμπεριαλιστική αλαζονεία. Σε συνέντευξη που έδωσε το 2012 στο αμερικάνικο Αλ Τζαζίρα, ξεκαθάρισε ποια είναι η μοναδική εξουσία που υπακούει: *«Είμαστε μία χώρα που την κυβερνούν οι νόμοι. Εμείς σεβόμαστε το γαλλικό νόμο. Το μόνο μας όριο είναι ο γαλλικός νόμος. Είναι αυτός που οφείλουμε να υπακούμε. Δεν έχουμε παραβιάσει το γαλλικό νόμο. Εχουμε το δικαίωμα να χρησιμοποιούμε την ελευθερία μας όπως εμείς την καταλαβαίνουμε»*[10]! Απαύγασμα... ανατρεπτικότητας, έτσι δεν είναι; Το λέμε γιατί κάποιοι εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν τον Σαρμπ... κομμουνιστή!

Με αυτό τον κυνικό τρόπο ο Σαρμπονιέ δικαιολόγησε το πιο προκλητικό τεύχος του περιοδικού, το τεύχος No. 1011 που κυκλοφόρησε στις 2 Νοέμβρη του 2011. Το πρωτοσέλιδο παρουσιάζει τον Μωάμεθ ως «εκδότη» που απειλεί με 100 βουρδουλιές όποιον δεν σκάσει από τα γέλια και το περιοδικό κηρύσσει ανοιχτά πόλεμο κατά του πολιτικού Ισλάμ. Ως αντίδραση σ' αυτή την έκδοση ήρθε η επίθεση με μολότοφ στα γραφεία του περιοδικού.

Ενα χρόνο αργότερα (το 2012), η γαλλική κυβέρνηση αναγκάστηκε να κλείσει πρεσβείες και προξενεία ανά τον κόσμο, μετά από τη δημοσίευση σκίτσων που παρίσταναν τον Μωάμεθ γυμνό σε στάσεις... πορνοπεριοδικού[11]. Ο Σαρμπονιέ, που ζούσε υπό αστυνομική προστασία από το 2011, εμφανίστηκε και πάλι προκαλώντας. Σε συνέντευξή του στο Associated Press, το Σεπτέμβρη του 2012, αναφωνεί: *«Ο Μωάμεθ δεν είναι ιερός για εμένα. Δεν κατηγορώ τους μουσουλμάνους που δεν γελάνε με τα σκίτσα μας. Ζω υπό τον γαλλικό νόμο. Δεν ζω υπό το νόμο του Κορανίου»*[12].

Οι «σατιρικές» επιθέσεις του περιοδικού κατά των «απολίτιστων» συνεχίστηκαν στις αρχές Γενάρη του 2013, με τη δημοσίευση της σειράς *«Ο βίος του Μωάμεθ»*. Στο πρώτο μέρος των σκίτσων ο Μωάμεθ παρουσιάζεται σαν ένας φοβισμένος αγράμματος ανθρωπάκος που φοβάται να γίνει αυτό που έγινε. Στο τέλος του πρώτου μέρους ο Σαρμπ σημειώνει: *«Βάλαμε σε εικόνες τη ζωή του Μωάμεθ όπως την έχουν διηγηθεί μουσουλμάνοι χρονικογράφοι. Χωρίς καμία προσθήκη χιούμορ. Αν η φόρμα φανεί σε κάποιους βλάσφημη, το φόντο είναι απόλυτα halal (σ.σ επιτρεπτό σύμφωνα με τον ισλαμικό νόμο)... Εσείς αποφασίζετε»*.

Στις 23 Μάη 2014 το περιοδικό κυκλοφορεί με τον τίτλο: *«Το Κοράνι είναι σκατά. Δεν σταματάει τις σφαίρες»*. Το πρωτοσέλιδο δείχνει έναν άραβα μουσουλμάνο να κρατά το Κοράνι για να προστατευτεί από τις σφαίρες, οι οποίες τρυπούν το βιβλίο και τον σκοτώνουν. Ηταν μετά τη μαζική σφαγή διαδηλωτών από το δικτάτορα της Αιγύπτου στρατηγό Σίσι!

Ο Φιλίπ Βαλ έφυγε, όμως το πνεύμα του πέρασε αυτούσιο στους συνεχιστές του. Οσοι πιστεύουν ότι είναι μόνο οι εκδότες που ευθύνονται για την πολιτική του περιοδικού, ας δουν τη συνέντευξη του 80χρονου Βολινσκί που έπεσε κι αυτός θύμα της πρόσφατης επίθεσης. Ο Βολινσκί (γεννημένος στην Τυνησία από εβραίους γονείς) ήταν ο πιο παλιός σκιτσογράφος του περιοδικού. Ειδικευμένος σε σκίτσα που αφορούν γυναίκες, ο Βολινσκί, σε συνέντευξη που έδωσε τον Ιούνη του 2012[13], δεν παρέλειψε να κάνει διαχωρισμό μεταξύ «πολιτισμένων» και «απολίτιστων» χωρών. Κατά την άποψή του, στις «πολιτισμένες» χώρες, μεταξύ των οποίων και η Γαλλία, οι γυναίκες τα πάνε καλύτερα, ενώ στην Αφρική, τη Μέση Ανατολή κτλ οι χώρες δεν είναι πολιτισμένες γιατί δε δίνουν δικαιώματα στη γυναίκα. Στην ίδια συνέντευξη, ο Βολινσκί αναγνωρίζει αξιόλογους πολιτικούς τόσο στη δεξιά όσο και στους σοσιαλιστές!

Ο Μπερνάρ Μαρίς, που επιμελούνταν τα οικονομικά θέματα του περιοδικού (θύμα κι αυτός της πρόσφατης επίθεσης), διετέλεσε μέλος του Γενικού Συμβουλίου της Τράπεζας της Γαλλίας, θέση στην οποία διορίστηκε το Δεκέμβρη του 2011[14].

Γνήσια τέκνα του συστήματος ήταν οι «ανατρεπτικοί» σκιτσογράφοι και δημοσιογράφοι του Charlie Hebdo. Οσο φούντωναν τα οικονομικά προβλήματα τόσο το περιοδικό βυθιζόταν στον αντι-αραβισμό και τον αντιμουσουλμανισμό. Τους λόγους μπορεί να τους φανταστεί ο καθένας. Δεν είναι τυχαίο ότι το σύστημα έσπευσε να στηρίξει την έκδοση (σε εκατομμύρια αντίτυπα και σε αρκετές γλώσσες) του πρώτου μετά την επίθεση τεύχους του περιοδικού, αυτού που ονομάστηκε τεύχος «των επιζώντων».

Το τίμημα αυτής της πολύχρονης εκδοτικής πολιτικής και της ιμπεριαλιστικής αλαζονείας ήταν σκληρό. Πώς μπορούμε, όμως, να αναζητούμε «ηπιότητα» σε ένα κόσμο που τα αφεντικά των διαφόρων «Σαρλί» έχουν μετατρέψει σε σωρό από συντρίμμια και κυρίως σε σωρό από ανθρώπινα συντρίμμια; Είναι μήπως τίποτα διαφορετικό από ανθρώπινα συντρίμμια εκατομμύρια άνθρωποι στις «απολίτιστες» χώρες της Αφρικής και της Ασίας;

◆ *Ευχαριστούμε τις συντρόφισσες Ο.Γ. και Ε.Γ. για τη βοήθειά τους στην έρευνα και τις μεταφράσεις από τα γερμανικά και τα γαλλικά, αντίστοιχα.*

Παραπομπές

1. http://www.frontnational.com/videos/declaration-de-marine-le-pen-suite-aux-attentats-de-charlie-hebdo/

2. Επιστολή του Ολιβιέ Σιράν προς τους Σαρμπ και Φαμπρίς Νικολινό το Δεκέμβρη του 2013 (http://www.article11.info/?Charlie-Hebdo-pas-raciste-Si-vous). Τα δύο στελέχη του περιοδικού κατέφυγαν στη Le Monde για να εξηγήσουν για ποιο λόγο το Charlie Hebdo δεν είναι ρατσιστικό έντυπο (αλήθεια, γιατί είχαν τέτοια ανάγκη, αυτοί οι... βέβηλοι αντισυστημικοί;). Στην επιστολή του ο Σιράν τους... ξεχέζει άγρια, λέγοντας ότι χρειάστηκε να καταφύγουν στη Le Monde να τους «ξεπλύνει», μπας και πείσουν κανέναν ότι δεν είναι ρατσιστές, ενώ τόσος κόσμος τους το λέει κατάμουτρα και αυτοί σφυρίζουν αδιάφορα.

3. «Η άποψη του Αφεντικού» (L' opinion du Patron). Αρθρο του Ολιβιέ Σιράν στο Les mos sont importants.net (Οι λέξεις είναι σημαντικές), στις 4/3/2006 (http://lmsi.net/L-opinion-du-Patron).

4. «Ενας χυδαία αντιδραστικός σκοταδισμός» (L'obscurantisme beauf). Αρθρο της Μονά Σολέ στο Les mos sont importants.net στις 20/9/2012 (http://lmsi.net/L-obscurantisme-beauf).

5. «Φιλίπ Βαλ: Η υπόθεση Σινέ είναι ένας συναγερμός». Συνέντευξη Βαλ στο περιοδικό L' Express, στις 22/10/2008 (http://www.lexpress.fr/culture/philippe-val-l-affaire-sine-est-un-avertissement_630869.html#). Στη συνέντευξη ο Βαλ υποστηρίζει ότι ο Σινέ επιτέθηκε στους... γιους του!

6. http://www.prochoix.org/cgi/blog/index.php/2006/03/01/412-manifeste-des-douze-ensemble-contre-le-nouveau-totalitarisme

7. «Ο γάλλος δημοσιογράφος Σινέ απολύεται: Ενας ακλόνητος προβοκάτορας». Αρθρο της γερμανικής εφημερίδας Tageszeitung, στις 21/8/2008 (http://www.taz.de/!21847/).

8. http://www.liberation.fr/medias/2012/12/17/charlie-hebdo-doit-verser-90-000-euros-a-sine_868176

9. Αρθρο της Μονά Σολέ, στις 17/12/2009 (http://lmsi.net/Certes-mais-la-Poetique-de#nb4).

10. http://america.aljazeera.com/articles/2015/1/7/charlie-hebdo-editor.html

11. http://www.reuters.com/article/2012/09/19/us-protests-france-idUSBRE88I0BU20120919

12. http://bigstory.ap.org/article/new-french-cartoons-inflame-prophet-film-tensions

13. https://www.youtube.com/watch?v=pK0ZL4UXyTE#t=97

14. http://www.lemonde.fr/election-presidentielle-2012/breve/2011/12/23/l-economiste-bernard-maris-nomme-au-conseil-general-de-la-banque-de-france_1622181_1471069.html

στο ψαχνό

Εμπόριο ψήφων

Ο ένας αμολάει περιστέρια στα Θεοφάνεια, ο άλλος προσκυνάει εικόνες και διακηρύσσει ότι δε θα επιτρέψει σε κανέναν να τις κατεβάσει.

Ο ένας φωνάζει τον Ραχόι για να τον βοηθήσει στην προεκλογική εκστρατεία, ο άλλος συναντιέται με τον περιβόητο Παπαδόδημα και διακηρύσσει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα προστατέψει το κυνήγι και τους κυνηγούς, ενώ προσπαθεί να φέρει και τον Ιγγλέσιας του Podemos για το τελευταίο προεκλογικό σόου.

Κινούμενη σταθερά στο δίπολο «εμπόριο φόβου» και «εμπόριο ελπίδων» η fast track προεκλογική περίοδος για τις «πιο κρίσιμες εκλογές των τελευταίων σαράντα ετών» μπαίνει στην τελευταία της εβδομάδα.

Ο χειμωνιάτικος καιρός αποτέλεσε το καλύτερο πρόσχημα για να μην επιχειρηθούν μεγάλες ανοιχτές συγκεντρώσεις, οι οποίες μόνο με μετακινούμενα πλήθη θα μπορούσαν να μην καταλήξουν σε φιάσκο. Γιατί στις πλατιές λαϊκές μάζες δεν επικρατεί κανένας ενθουσιασμός. Ούτε σ' αυτές που θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ.

Με κρύα καρδιά θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ πάρα πολλοί και πάρα πολλές. Με τη σκέψη «χειρότερα δεν μπορεί να είναι». Αυτό το ξέρουν καλά τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Και δεν ενοχλούνται καθόλου. Οταν σε ψηφίζουν ως το μικρότερο κακό, σημαίνει πως θα σε ανεχτούν και δε θα έχουν ιδιαίτερες απαιτήσεις από την κυβέρνησή σου.

Η απαιτητικότητα των ψηφοφόρων αποτελούσε πάντοτε ένα κρίσιμο μέγεθος για τα αστικά κόμματα εξουσίας. Οταν το ΠΑΣΟΚ κατέκτησε για πρώτη φορά την πολιτική εξουσία το 1981, ήξερε πολύ καλά πως για να μπορέσει να κάνει την κωλοτούμπα στα μεγάλα πολιτικά προτάγματα της μεταπολίτευσης, τα οποία καπηλεύτηκε μέχρι αηδίας, έπρεπε να κάνει κάποιες μεταρρυθμίσεις στον εργασιακό και κοινωνικό τομέα. Μόνο έτσι θα μπορούσε να αφομοιώσει, να ενσωματώσει στο σύστημα και τελικά να εξατμίσει τον εργατικό και λαϊκό ριζοσπαστισμό εκείνης της περιόδου.

Το 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ ποντάρει στη χαμηλή απαιτητικότητα που έχουν διαμορφώσει οι συνεχείς ήττες της τελευταίας πενταετίας. Ποντάρει στο «μη χειρότερα». Θεωρεί ότι αρκεί ένα φιλανθρωπικού τύπου πρόγραμμα για να εξασφαλιστεί η διαιώνιση της κινεζοποίησης. Γι' αυτό έχει το θράσος να διαφημίζει την «επαναφορά της 13ης σύνταξης για όσους παίρνουν σύνταξη λιγότερο από 700 ευρώ», μετατρέποντας σε προνοιακό βοήθημα μια ασφαλιστική παροχή που με ψηλά το κεφάλι είχε κατακτήσει η εργατική τάξη εδώ και δεκαετίες.

Ποντάροντας στη χαμηλή απαιτητικότητα, τα αστικά κόμματα έχουν την άνεση να κάνουν εμπόριο ψήφων, ποντάροντας το καθένα σε ξεχωριστές πλευρές ενός κοινού προγράμματος, ενός προγράμματος υπεράσπισης του ελληνικού καπιταλισμού και της θέσης του στο διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας (ΕΕ, Ευρωζώνη κτλ.). Η πηγή όλων των δεινών που αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος λαός παραμένει στο απυρόβλητο. Αυτή η πηγή απολαμβάνει της ύψιστης προστασίας απ' όλα τα αστικά κόμματα, ενώ κάποιοι που δηλώνουν αντισυστημικοί χρησιμοποιούνται όπως ο μαϊντανός σε μια μπαγιάτικη σούπα.

Για να υπάρξουν ρήξεις με τον καπιταλισμό και την εγγενή βαρβαρότητά του θα πρέπει να υπάρξει κάθετη ρήξη με την αστική πολιτική και τους θεσμούς που αυτή υπηρετεί. Κι αυτό πρέπει να σηματοδοτηθεί με τον πιο σαφή, κατηγορηματικό, μη επιδεχόμενο δεύτερες αναγνώσεις τρόπο. Με την αποχή από τις κάλπες της ντροπής.

9.1.2015, Παρίσι, πλατεία Τροκαντερό (από τις κεντρικότερες πλατείες, για όσους δε γνωρίζουν). Ο άνθρωπος με το σκούτερ, στην πίσω θέση του οποίου κάθεται ένα παιδί, δέχεται την επίθεση ένοπλων ασφαλιτών και μπάτσων. Θεώρησαν πως ήταν ένοπλος! Η είδηση έκανε αστραπιαία το γύρο του κόσμου: «Συναγερμός! Ενοπλος άντρας εντοπίστηκε στο Τροκαντερό». Αποδείχτηκε άοπλος. Ο συναγερμός έληξε. «Δεν υπήρξε απειλητική παρουσία» ανακοίνωσε ο υπουργός Εσωτερικών.

Μια μέρα πριν, στην προδημοσίευση του άρθρου της «Κ» με τίτλο «Πανικός στο νησί των μακάρων» γράφαμε: «Μπορείτε, αγαπητοί Γάλλοι, να ζήσετε με πάνοπλους στρατιώτες να σας κοιτάζουν ως οιονεί υπόπτους; Αν μπορέσετε, θα πρόκειται για κατόρθωμα που θ' ανατρέψει όλη την ιστορική σας παράδοση».

ΚΟΝΤΡΕΣ

Με χορηγό

«Εμείς φτιάχνουμε το γήπεδο» είναι ο τίτλος του πρώτου τηλεοπτικού σποτ της ΝΔ, το οποίο ήδη προκαλεί ομαδικό γέλιο στο διαδίκτυο. Διότι είναι γελοίο από την αρχή μέχρι το τέλος. Και στο σενάριο με τον μπαλαδόρο Σαμαρά και τον πιτσιρικά Νικόλα, και στην εκτέλεση. Εμάς όμως μας γεννήθηκε η σκέψη πως «χορηγός» του συγκεκριμένου βίντεο είναι ο Μελισσανίδης, πρωθυπουργικός φίλος ως γνωστόν. Αυτό, βέβαια, δεν πρόκειται να το μάθουμε, αλλά ακόμη κι αν ο Γατούλης δεν έχει ανάμιξη στο βίντεο, σίγουρα οι διαφημιστές της ΝΔ σκέφτηκαν να παίξουν και με το γνωστό θέμα του γηπέδου Μελισσανίδη στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Για να μην ξεχνιόμαστε

«Δεν πρόκειται να λάβουμε μονομερείς αποφάσεις στην Ευρώπη και θα διατηρήσουμε σε τάξη τη δημόσια οικονομία». Η δήλωση έγινε τηλεφωνικά από τον Νίκο Παππά σε δημοσιογράφο της La Stampa και δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 10ης Δεκέμβρη της ιταλικής εφημερίδας. Και τα λέει ΟΛΑ με ελάχιστες λέξεις.

Δεν είμαστε Λωτοφάγοι

«Στα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ συμμετέχουν αγωνιστές και όχι γυρολόγοι», δήλωσε ο επικεφαλής του Περισσού. Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μη λες, κυρ-Κουτσούμπα. Εντάξει, τούτη τη βολά δεν έχετε γυρολόγους, αλλά αυτό μπορεί να ερμηνευτεί και από την ανάποδη: δε σας προτιμούν οι γυρολόγοι, γιατί δεν έχετε μέγεθος. Δεν πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που μαζεύατε διάφορους γυρολόγους. Και δεν μιλάμε για παλιότερα, που είχατε το 10% στο τσεπάκι και μαζεύατε ό,τι έφευγε από το ΠΑΣΟΚ (ξεχάσατε τον Αρσένη, που του φτιάξατε το μηχανισμό για το «κόμμα» του, μέχρι που σας άφησε στα κρύα του λουτρού και ξαναγύρισε στο ΠΑΣΟΚ), αλλά και για πιο πρόσφατα, όταν ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ πάλευε μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας και εσείς παίζατε στο μισό γήπεδο την υπόθεση της καθεστωτικής Αριστεράς. Κάποιον Ζουράρι, θρησκόληπτο, προγονόπληκτο, εθνικισταρά, που τον είχατε υποψήφιο στις ευρωεκλογές του 1999 και τις βουλευτικές του 2000 τον ξεχάσατε; Τον Γκλέτσο, που τον προβάλατε ως κομμουνισταρά, τον ξεχάσατε; Γι' αυτό σου λέμε, κυρ-Κουτσούμπα, άσ' το καλύτερα, δεν σε παίρνει.

Μητσοτάκειος κάρφαρος

Μπορεί ο Σαμαράς να τον έκανε υπουργό, αλλά ο Κυριάκος δεν παύει να είναι Μητσοτάκης και να έχει τις δικές του φιλοδοξίες. Οταν, λοιπόν, ρωτήθηκε (Αθήνα 9,84) για το συσχετισμό που έκανε ο Σαμαράς ανάμεσα στο μακελειό του Παρισιού και την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ έναντι των μεταναστών που εισέρχονται παράνομα στην Ελλάδα, ο Μητσοτάκης όχι μόνο αρνήθηκε να τοποθετηθεί με βάση τη ρατσιστική-ακροδεξιά ατζέντα του Σαμαρά, αλλά δε δίστασε να τον καρφώσει: *«Χρειάζεται μεγάλη προσοχή από μέρους μας. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να προσθέσουμε φωνές που να τροφοδοτούν στερεότυπα τα οποία αδικούνε τη συντριπτική πλειοψηφία των μουσουλμάνων οι οποίοι προφανώς αγανακτούν και καταδικάζουν τέτοιες ακραίες πράξεις ισλαμικής βαρβαρότητας και φασισμού».*

Στο δελτίο Τύπου που εξέδωσε με τα «βασικά σημεία της τοποθέτησης του κ. Μητσοτάκη» δεν συμπεριέλαβε αυτό το σημείο της απάντησής του, αλλά κι αυτό είναι τυπική μητσοτάκεια ενέργεια. Πρώτα χτυπώ και μετά πετάω μελάνι σαν σουπιά.

Πάντα αρχομανής

Με μια μακροσκελή δήλωση, για να υποδηλώσει το ρόλο του «πάπα της ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας» που διεκδικεί, ο Απόστολος Κακλαμάνης εμφανίστηκε με ίσες αποστάσεις απέναντι στο ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου και το ΚΙΔΗΣΟ του Παπανδρέου, ανακοινώνοντας: «θα συνεχίσω να είμαι ενεργός ιδεολογικά και πολιτικά και για να την υπηρετήσω πιο αποτελεσματικά (σ.σ. την παράταξη), δεν θα συμμετάσχω, ειδικώς σε αυτές τις εκλογές».

Φυσικά, ξέρει ότι δεν υπήρχε περίπτωση να επανεκλεγεί, είτε με το ΠΑΣΟΚ είτε με το ΚΙΔΗΣΟ (προηγούνται άλλοι). Αντί, όμως, να πάει στην πάντα, αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να επανέλθει στο μέλλον, αν οι συνθήκες ευνοήσουν την επανεκλογή του! Λόγω ηλικίας

Ο θάνατος ως εμπορεύσιμο προϊόν

Ενα σκίτσο με έναν δακρυσμένο Μωάμεθ, ο οποίος κρατάει κάρτα με το γνωστό σύνθημα JE SUIS CHARLIE κοσμεί το εξώφυλλο του νέου τεύχους του Charlie Hebdon, το οποίο φτιάχτηκε στα γραφεία της Liberation και θα κυκλοφορήσει μεταφρασμένο σε 16 γλώσσες. Ενα εκατομμύριο αντίτυπα πρόβλεπε ο αρχικός σχεδιασμός, στα τρία ανέβηκε τάχιστα, μόλις η έρευνα αγοράς έδειξε την εκτίναξη της ζήτησης.

Στον καπιταλισμό όλα είναι μπίζνες. Ακόμη και ο θάνατος, αν μπορέσεις να τον μετατρέψεις σε εμπορεύσιμο προϊόν και εκμεταλλευτείς μια ζήτηση έστω και συγκυριακή. Για να το κάνεις αυτό, όταν είσαι ένα έντυπο που βαρύνεσαι με έναν ισλαμοφοβικό ρατσισμό, βάζεις και τον δακρυσμένο Μωάμεθ στο εξώφυλλο. Είναι κι αυτό στοιχείο της «εικόνας» του προϊόντος που πρέπει να πουλήσεις.

Δεν ξέρουμε ποιο θα είναι το μέλλον του Charlie Hebdon, είμαστε όμως σίγουροι ότι η αναγνωρισιμότητα που απέκτησε θα πουληθεί ακριβά στο διεθνές καπιταλιστικό εμπόριο, μέχρι να πάψει να πουλάει πια. Κάποιοι καταστρώνουν ήδη το business plan.

μάλλον δεν πρόκειται να προλάβει (αν υποθέσουμε ότι το ΠΑΣΟΚ ή το ΚΙΔΗΣΟ θα επανακάμψουν με αξιώσεις στην πολιτική σκηνή), όμως ο εγωκεντρισμός και η αρχομανία δεν κρύβονται.

Αλλα τα μάτια του λαγού...

Ε, όχι κι ο Χατζημαρκάκης ίσα κι όμοια με την Αντζελα. Οχι να γράφουν διάφορα παπαγαλάκια (αλήθεια, πώς τα ταΐζει;) ότι έγινε μήλον της έριδος μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Πράγματι, ο Χατζημαρκάκης, αυτή η ξεβρασμένη από το πολιτικό σύστημα της Γερμανίας δευτεράντζα, είχε συμφωνήσει να κατέβει υποψήφιος με το ΠΑΣΟΚ. Ο Μπένι είναι σε τέτοια απελπισία που μπορεί να χρίσει μεγάλη προσωπικότητα ακόμη και τον καντηλανάφτη επαρχιακού μητροπολιτικού ναού, που όσο να 'ναι κάποια επιρροή στην τρίτη ηλικία την έχει, οπότε ο Χατζημαρκάκης ήταν γι' αυτόν λουκούμι. Δεν ήταν, όμως, λουκούμι το ΠΑΣΟΚ για τον Χατζημαρκάκη, ιδίως μετά τη δημιουργία του κόμματος ΓΑΠ. Γι' αυτό στράφηκε στη Συγγρού. Συνάντηση με τον Σαμαρά, βέβαια, δεν κατόρθωσε να κάνει (σε τέτοιες συναντήσεις δίνονται τα χρίσματα), όμως από το βράδυ της Πέμπτης 8 Γενάρη άρχισε να διακινείται η πληροφορία ότι ο Χατζημαρκάκης θα είναι υποψήφιος με τη ΝΔ. Η πηγή της πληροφορίας ήταν εμφανής, καθώς τα παπαγαλάκια συμπλήρωναν ότι είναι το δεύτερο κρούσμα κλοπής υποψηφίου του ΠΑΣΟΚ μετά τη Γκερέκου (κι η μυλωνού τον άντρα της με τους πραματευτάδες, λέει μια παροιμία).

Πριν συμπληρωθεί 24ωρο, όμως, ήρθε η διάψευση, πάλι από την ίδια πηγή: έκοψε τον Χατζημαρκάκη η Συγγρού, εξαιτίας δηλώσεών του το 2010, στις οποίες υποστήριζε ότι ο Καραμανλής έπρεπε να μπει στη φυλακή και όχι «να κρύβεται πίσω απ' τις κολώνες στα τελευταία έδρανα της βουλής και να παίρνει τα μισθά του». Οπως βλέπετε, όλο το «ρεπορτάζ» έχει στο κέντρο του τον Χατζημαρκάκη! Από πλευράς ΠΑΣΟΚ και ΝΔ δεν υπάρχει τίποτα. Ούτε επίσημη ανακοίνωση ή δήλωση ούτε διαρροή! Εμείς το γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο. Είναι τόσο βαθιά η κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος που ακόμα και το «τίποτα» γίνεται «κάτι» στο εκλογικό χρηματιστήριο.

Χάθηκε η ευκαιρία

Χάλασε το προξενειό του Χάρρυ Κλυν με τον ΣΥΡΙΖΑ και ο ξεπεσμένος διασκεδαστής δεν είναι υποψήφιος. Ο ίδιος έσπευσε να επιβεβαιώσει το πολιτικό κουτσομπολιό που έλεγε πως αυτός ήθελε να είναι υποψήφιος στην Α' Θεσσαλονίκης, ενώ οι Συριζαίοι τον έστελναν στη Β'. «Η συμφωνία κυρίων δεν τηρήθηκε», έγραψε και ανακοίνωσε (εις διπλούν μάλιστα, μη τυχόν και κανείς δεν το προσέξει), ότι «για τις επόμενες εκλογές τους επιφυλάσσω μια μεγάλη έκπληξη» (θα φτιάξει κι αυτός κόμμα όπως ο Γκλέτσος;). Ετσι, χάθηκε η ευκαιρία να δούμε έναν παλιό συνεργάτη και προσωπικό φίλο του Σαμαρά να κατεβαίνει υποψήφιος (και ενδεχομένως να εκλέγεται) με τον ΣΥΡΙΖΑ. Για όσους δεν το θυμούνται, ο Χάρρυ Κλυν υπήρξε ένθερμο στέλεχος της αλήστου μνήμης ΠΟΛΑ (Πολιτική Ανοιξη), που έφτιαξε ο Σαμαράς όταν «πούλησε» τον Μητσοτάκη και θέλησε ν' ανοίξει δικιά του πολιτική περπατησιά.

Γάτα ο παπάς

Μπορεί ο Σαμαράς να σταυροκοπιέται μπροστά στα εικονίσματα και να φωνάζει, με μένος βυζαντινού εικονολάτρη, ότι αυτά τα εικονίσματα δεν πρόκειται να κατέβουν, όμως ο Ιερώνυμος είναι γάτα με πέταλα και δεν τσιμπάει. Εδωσε γραμμή οι δικοί του δεσποτάδες και παπάδες να απόσχουν από οτιδήποτε θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως παρέμβαση στην εκλογική αντιπαράθεση, ενώ ο ίδιος αποφάσισε να μην εμφανίζεται ούτε σε κυριακάτικες λειτουργίες μέχρι τις εκλογές.

Ολα δείχνουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα νικήσει και ο Τσίπρας θα σχηματίσει κυβέρνηση, οπότε ο επικεφαλής του ιερατείου δεν έχει κανένα λόγο ν' ακολουθήσει τον Σαμαρά στη γελοία εικονολατρεία και στην καπηλεία του θρησκευτικού αισθήματος. Μπίζνες κάνει η Εκκλησία, συμπαραστάτη θέλει το κράτος, μια χαρά «χημεία» έχουν ο Ιερώνυμος με τον Τσίπρα, γιατί ο αρχιεπίσκοπος να πάει με τον χαμένο και όχι με τον νικητή; Ακόμη και αν ανατρέπονταν όλα τα προγνωστικά και κέρδιζε η ΝΔ, η Εκκλησία δε θα είχε κάτι για ν' ανησυχεί. Μονά-ζυγά δικά τους (των δεσποτάδων) δηλαδή.

Τι έχουν τα έρ'μα και ψοφούν;

Ο κ. Γιώργος Δελαστίκ φιγουράρει στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας του σχήματος ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ και παρουσιάζεται ως εξής: *«Δημοσιογράφος και διευθυντής της εβδομαδιαίας εφημερίδας της ανεξάρτητης Αριστεράς Πριν. Ασχολείται ειδικά με θέματα εξωτερικής και διεθνούς πολιτικής, για τα οποία έχει συγγράψει εφτά βιβλία. Μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση».* Ο κόσμος, όμως, γνωρίζει πως εκτός των παραπάνω ο κ. Δελαστίκ είναι και αρθρογράφος της εφημερίδας του συγκροτήματος Μπόμπολα «Εθνος», από τις στήλες της οποίας έχει αναλάβει να υμνεί τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα. Οπότε, αν το σχήμα «ξεψειριστεί» (και πάλι) εκλογικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, ας μην εμφανιστούν κάποιοι στο ρόλο του τσοπάνη που αναρωτιόταν γιατί του ψοφούν τα πρόβατα...

ZOOM

Ποια ανεκτικότητα;

Αρκετοί φίλοι και σύντροφοι θεώρησαν ότι η πορεία που οργάνωσε στο Παρίσι ο Ολάντ, στην οποία παρευρέθηκε όλο το ιμπεριαλιστικό σκυλολόι, μαζί με πατενταρισμένους σφαγείς γυναικόπαιδων, όπως ο Νετανιάχου, ξεκαθάρισε κάπως το σκηνικό που διαμορφώθηκε μετά την καταδρομική επίθεση στα γραφεία του Charlie Hebdo, που άφησε πίσω της δώδεκα νεκρούς και μια δεκάδα τραυματίες. Θα μας επιτρέψετε να διαφωνήσουμε. Η αστική πολιτική έχει πολλά πρόσωπα και αυτά της δίνουν τη δυνατότητα να χειραγωγεί ιδεολογικά ακόμη και ανθρώπους που είναι (ή νομίζουν πως είναι) ενάντια στο σύστημα.

Μπορεί η πορεία στο Μπουλβάρ Βολτέρ να συγκέντρωσε το αστικό όλον (από τον Ολάντ και την Μέρκελ μέχρι τον Νετανιάχου και τον Αμπάς, από τον Νταβούτογλου και τον Ορμπαν μέχρι τους εκπροσώπους του ΣΥΡΙΖΑ), όμως για μια μερίδα απ' αυτούς που με ιερή συγκίνηση φορούν στο πέτο τους την κονκάρδα «je suis Charlie» το θέμα είναι λυμένο. «Αυτοί κάνουν σπέκουλα», λένε, «όμως αυτό δεν αλλάζει την ουσία του ζητήματος. Στο Παρίσι έγινε ένα στυγερό έγκλημα από ισλαμοφασίστες, οι οποίοι χτύπησαν ένα ανεξάρτητο περιοδικό με ιστορική, ακροαριστερή-αναρχική παράδοση. Εμείς οφείλουμε να συμπαραταχθούμε με αυτούς που υπερασπίζονται την ελευθερία της έκφρασης, η οποία είναι ένα δικαίωμα που θεμελίωσε ο διαφωτισμός και το οποίο χρειάστηκε πολλές φορές στην ιστορία να το υπερασπιστούμε από αντιδραστικά καθεστώτα. Για να το κάνουμε αυτό δεν χρειάζεται να συνταχθούμε με τους ιμπεριαλιστές και αντιδραστικούς ηγέτες». Σ' αυτό το επιχείρημα πρέπει να απαντήσουμε.

Παρατήρηση πρώτη: το Charlie Hebdo κάθε άλλο παρά ένα ακροαριστερό-αναρχικό έντυπο είναι. Αντίθετα, εδώ και πολλά χρόνια έχει μετατραπεί σε ένα χαλκείο του δυτικού ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού, που με όπλο του το αντισυμβατικό χιούμορ προωθεί έναν ρατσιστικού τύπου αντι-αραβισμό και αντι-μουσουλμανισμό, όπως εκτενώς περιγράφεται στο ειδικό αφιέρωμα που δημοσιεύεται στις σελίδες 4-5 αυτού του φύλλου. Τα στερεότυπα του δυτικού κοσμοπολιτισμού εξελίχτηκαν, μεταλλάχτηκαν όσο απαιτούνταν και μετατράπηκαν σε δηλητηριώδες όπλο που αναπαράγει τη θεωρία του «πολέμου των πολιτισμών» του Χάφινγκτον.

Παρατήρηση δεύτερη: δεν υπάρχουν δημοκρατικά δικαιώματα που έχουν απεκδυθεί τον ταξικό τους χαρακτήρα. Στη βάση κάθε δικαιώματος υπάρχει το ταξικό πρόσημο, το οποίο προσδιορίζεται από τις απαντήσεις στα ερωτήματα «ποιος;», «ενάντια σε ποιον;», «για λογαριασμό τίνος;». Από αυτή τη σκοπιά πρέπει να εξετάζεται και η ελευθερία της έκφρασης. Η ίδια η αστική τάξη, από την ιδεολογική μήτρα της οποίας (διαφωτισμός) ξεπήδησε και αυτό το δικαίωμα, πάντοτε το έθετε υπό περιορισμούς, οι οποίοι καθορίζονταν από την εκάστοτε συγκυρία και τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς της. Γι' αυτό και η επίκληση αυτού του δικαιώματος ως απόλυτου δικαιώματος της αστικής δημοκρατίας αποτελεί σκέτη υποκρισία. Η εργατική δημοκρατία από τη μεριά της θα θέσει αυτό το δικαίωμα υπό τους δικούς της ταξικούς περιορισμούς. Οταν ακόμη και αστοί φιλελεύθεροι λένε, αναφερόμενοι στους φασίστες, «καμιά ελευθερία για τους εχθρούς της ελευθερίας», θα ήταν επικίνδυνη αφέλεια για την αστική δημοκρατία αν δεν πρότασσε την επαναστατική σκοπιμότητα ως υπέρτατο κριτήριο του συνταγματικού της χάρτη.

Παρατήρηση τρίτη: αποτελεί σύμπτωμα τύφλωσης να μην βλέπουμε ποιοι είναι οι πρώτοι διδάξαντες της μεθόδου της εξόντωσης αμάχων. Στο παρελθόν και τώρα, διαχρονικά. Την περίοδο της αποικιοκρατίας, βρετανοί, γάλλοι, βέλγοι ιμπεριαλιστές δολοφονούσαν μαζικά τον άμαχο πληθυσμό, για να κάμψουν τα αντάρτικα αντιαποικιοκρατικά κινήματα. Τα εγκλήματα των Αμερικανών και των Βρετανών στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από τα εγκλήματα των ναζί. Η δράση των κάθε είδους «παραρτημάτων» του τζιχαντισμού δεν έχει ακόμη καταφέρει να σωριάσει τόσα πτώματα αμάχων όσα σωριάζει ο σιωνιστικός στρατός σε ένα μόνο κύκλο βομβαρδισμών της Γάζας. Οι γάλλοι διανοούμενοι που φρίττουν μπροστά στις εκτελέσεις των συντακτών του Charlie Hebdo δεν γνωρίζουν άραγε τίποτα για τα μαζικά εγκλήματα κατά αμάχων που συστηματικά οργάνωναν και διέπρατταν οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες στην Αλγερία (για ν' αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα); Ομως, οι Σαρτρ απουσιάζουν από τη σημερινή γαλλική διανόηση.

Παρατήρηση τέταρτη: δεν χρειάζεται να είναι κανείς ισλαμιστής για να αρνηθεί την ισλαμοφοβία, ούτε οπαδός της Αλ Κάιντα ή του Ισλαμικού Κράτους για να **ερμηνεύσει** κοινωνικά και πολιτικά τα φαινόμενα όπως η επίθεση στο γαλλικό περιοδικό, που επί της ουσίας δε διαφέρει από τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους της Νέας Υόρκης, στο μετρό του Λονδίνου και στο σταθμό Ατόσα της Μαδρίτης.

Οποιος σπέρνει ανέμους θερίζει θύελλες. Και οι ιμπεριαλιστές με τους υποτακτικούς συμμάχους τους έχουν πολλά χρόνια τώρα που σπέρνουν ανέμους στην Ασία και την Αφρική. Εχουμε γράψει πολλές φορές στο παρελθόν ότι ουδείς δικαιούται να δηλώνει αθώος. Πόσο μάλλον αυτοί που παίρνουν ενεργά μέρος στην εφαρμογή της πολιτικής των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων, είτε σαν στελέχη τους (πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά) είτε σαν στελέχη της προπαγάνδας τους (όπως τα στελέχη του Charlie Hebdo). Και βέβαια, στο στόχαστρο μπαίνουν και οι άμαχοι. Οι τζιχαντιστές απαντούν με τον ίδιο τρόπο. Οπως οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί δεν λογαριάζουν τις ζωές των δικών τους αμάχων, έτσι κι αυτοί δε λογαριάζουν τις ζωές των αμάχων στη Δύση.

Παράλογο; Ποιος όμως έχει επιβάλει αυτόν τον παραλογισμό στις διεθνείς σχέσεις; Γιατί να ψάχνουμε τον παραλογισμό μόνο στη μια πλευρά και να συμπεριφερόμαστε με τη λογική του Πόντιου Πιλάτου (εμείς είμαστε αθώοι του αίματος που χύνουν οι κυβερνήσεις μας στην Ασία και την Αφρική); Τι έχουμε κάνει για να το σταματήσουμε όλο αυτό;

Τα πράγματα δεν είναι «άσπρο-μαύρο» ούτε στη Δύση ούτε στην Ανατολή. Στη Δύση υπήρξαν κινήματα που διαμαρτυρήθηκαν και εξακολουθούν να διαμαρτύρονται για τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Αποδείχτηκαν εντελώς αδύναμα, γιατί στη βάση τους δεν υπήρξε κανένα επαναστατικό ρεύμα που να μπορέσει να κάνει τίποτα περισσότερο από τον διαμαρτυρόμενο πασιφισμό. Και στην Ανατολή, όμως, υπάρχουν κινήματα του πολιτικού Ισλάμ με διαφορετική κουλτούρα. Κουλτούρα ανεκτικότητας και συνύπαρξης, η οποία συμβαδίζει με την πιο σκληρή αντίσταση στον κατακτητή. Κορυφαίο παράδειγμα τα ισλαμικά κινήματα της Παλαιστίνης, που έχουν πλέον την πρωτοκαθεδρία στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Φυσικά και δεν είναι το δικό μας πρότυπο αυτά τα κινήματα, φυσικά και γνωρίζουμε τους λόγους της ραγδαίας εξάπλωσής τους.

Πώς αντιμετωπίστηκαν αυτά τα κινήματα στη Δύση; Οι κυβερνήσεις επικήρυξαν τους ηγέτες τους, τα ΜΜΕ συκοφάντησαν τον αγώνα τους, η διανόηση πιάστηκε από τη θρησκευτική ιδεολογική τους βάση, την απολυτοποίησε, έσβησε τα εθνικοαπελευθερωτικά τους χαρακτηριστικά, ενώ όλοι μαζί τα τοποθέτησαν στον κοινό παρονομαστή των «τζιχαντιστών». Κι ας χωρίζει άβυσσος την πολιτική πρακτική αυτών των κινημάτων από κινήματα όπως η Αλ Κάιντα ή το IS. Αντίθετα, θεοκρατικά καθεστώτα, όπως αυτό της Σαουδικής Αραβίας, που επιβάλλει στους υπηκόους του την πιο σκληρή εκδοχή της σαρία, αντιμετωπίζονται ως φιλικά, διότι αποτελούν σταθερούς συμμάχους της ιμπεριαλιστικής Δύσης.

Πολλοί προσπαθούν να σκεφτούν ωφελιμιστικά, προσχωρώντας στη λογική της «οχύρωσης έναντι του ισλαμικού φονταμενταλισμού». Είναι ηλίθιοι. Οπως απέδειξαν και τα γεγονότα του Charlie Hebdo, καμιά πολιτική «ασφάλειας» δεν μπορεί να σταματήσει ανθρώπους αποφασισμένους να θυσιάσουν και τη ζωή τους για να καταφέρουν πλήγματα στον εχθρό, ο οποίος προσωποποιείται και στους αμάχους, οι οποίοι αποτελούν και ευκολότερο στόχο. Οσο περισσότερο οι κοινωνίες συναινούν στην πολιτική «ασφάλειας» των κυβερνήσεων, ντοπαρισμένες από τα ισλαμοφοβικά κηρύγματα των μίντια τόσο η στοχοποίηση μεταφέρεται από τους κρατικούς στόχους προς τους αμάχους. Για να μη μιλήσουμε για τα πλήγματα που δέχονται αυτές οι κοινωνίες στο εσωτερικό τους, καθώς οι πολιτικές «ασφάλειας» χρησιμοποιούνται και για την καταστολή της ταξικής πάλης στο εσωτερικό.

Η αριστερίζουσα διανόηση, ντροπιασμένη όπως εδώ και πολλά χρόνια, κάνει λόγο για «ανεκτικότητα» και «πολυπολιτισμικότητα» μέσα στις κοινωνίες της Δύσης, νομίζοντας πως μπορεί να τραβήξει στη δική της ένοχη στάση το σημαντικότερο μέρος των μεταναστών που προέρχονται από τις διακεκαυμένες ζώνες. Αυτή η «ανεκτικότητα», όμως, όσο δεν παίρνει ταξικά, αντικαπιταλιστικά-αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, παραμένει μια ηθική κατηγορία, η οποία καθίσταται εντελώς αναποτελεσματική στην κατάκτηση των διακηρυγμένων στόχων τους. Κανένας δε χόρτασε με λόγια, ελάχιστοι μπορούν να ανεχτούν την καταστροφή της χώρας προέλευσης.

Πέτρος Γιώτης

Ο Σαμαράς παίζει το πολιτικό του μέλλον

Στα μέσα της προηγούμενης εβδομάδας το επιτελείο του Μαξίμου διέρρευσε στα ΜΜΕ πως η ΝΔ αλλάζει (ή συμπληρώνει) την προεκλογική της τακτική, η οποία πλέον δε θα στηρίζεται στην ανάδειξη της αρνητικής εικόνας του ΣΥΡΙΖΑ, με κινδυνολογία για Grexit και τα συναφή, αλλά θα αναδεικνύει με θετικό τρόπο το οικονομικό πρόγραμμα της ΝΔ. Ακόμη και φιλικά προς τη ΝΔ έντυπα σχολίασαν πως στο Μαξίμου είδαν τις δημοσκοπήσεις και διαπίστωσαν ότι η ψαλίδα με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν κλείνει, γι' αυτό αποφάσισαν να διαφοροποιήσουν την τακτική τους.

Πράγματι, ο Σαμαράς στήθηκε σε καναδυό συγκεντρώσεις και μίλησε υποτίθεται για το οικονομικό πρόγραμμα της ΝΔ. Του έστησαν και μια κομματική φιέστα, για να μιλήσει υποτίθεται σε πιο εξειδικευμένο ακροατήριο (αν μπορούν να θεωρηθούν εξειδικευμένο ακροατήριο τα στελέχη της ΝΔ απ' όλη την Ελλάδα, που μάζεψε ο Παπαμιμίκος). Και τι είπε ο Σαμαράς; Τίποτα που να μην το έχει ξαναπεί. Επανέλαβε ακριβώς όσα έλεγε από το βήμα της ΔΕΘ τον περασμένο Σεπτέμβρη. Χωρίς τις μαγκιές προς την τρόικα, το ΔΝΤ και το Μνημόνιο αυτή τη φορά, καθόσον αυτές κόπηκαν μαχαίρι από τα μέσα του Οκτώβρη (για ν' ακολουθήσει το Βατερλό του Δεκέμβρη και το αναγκαστικό σύρσιμό του σε επίσπευση της προεδρικής εκλογής).

Μπορεί ν' αποτελέσει πειστικό οικονομικό πρόγραμμα αυτό που εξαγγέλθηκε το Σεπτέμβρη και θρυμματίστηκε ένα μήνα μετά; Κυρίως, μπορεί να σταθεί απέναντι στις ελπίδες που αφειδώς μοιράζει ο άφθαρτος ΣΥΡΙΖΑ το οποιοδήποτε οικονομικό πρόγραμμα ενός κόμματος που κυβερνούσε τα τελευταία δυόμισι χρόνια;

Αυτά τα δραματικά ερωτήματα θόλωσαν το νου του Σαμαρά, γι' αυτό και η τακτική «δε θα μιλάμε για τον ΣΥΡΙΖΑ, θα μιλάμε για το οικονομικό μας πρόγραμμα» εγκαταλείφθηκε δυο μέρες μετά την εγκαινίασή της. Μέχρι τους μακρινούς Φιλιάτες έφτασε ο Σαμαράς (πόσο σύνηθες είναι να επισκέπτονται οι πρωθυπουργοί επαρχιακές κωμοπόλεις και μάλιστα σε βραχύχρονες προεκλογικές περιόδους;) κι όταν είδε την εικόνα της Παναγιάς στη βιβλιοθήκη που κοσμεί (η βιβλιοθήκη αποτελεί απλώς κορνίζα για την εικόνα) το γραφείο του γαλάζιου δημάρχου, δεν άντεξε. Ξεπερνώντας σε γραφικότητα ακόμη και τον προπονητή του ΠΑΟΚ και θυμίζοντας ιεροκήρυκα της δεκαετίας του '60, άφησε την ψυχή του να εξέλθει ως χειμαρρώδης λόγος από το στόμα του: «Υπάρχουν ορισμένοι που λένε να κατεβάσουμε τις εικόνες στους δημόσιους χώρους. Από τη Βουλή και τα υπουργεία μέχρι τα δημαρχεία και τα σχολεία, αυτές οι εικόνες δε θα κατέβουν ποτέ. Αυτή είναι η πιο ξεκάθαρη απάντηση σε εκείνον που τόλμησε να μου πει να κατεβάσουμε τις εικόνες. Ξέρω πού ανήκει, ξέρω ποιο πρόγραμμα το λέει αυτό και δε θα γίνει ποτέ».

Δε νομίζουμε πως είδε την εικόνα και ξύπνησε ο ιεροκήρυκας μέσα του. Το είχε προετοιμασμένο. Αλλωστε, γεμάτα με εικόνες είναι τα δημόσια κτίρια και η παρουσία τους δεν προκαλεί εκπλήξεις, ούτε παράγει συνειρμούς. Στο ότι το είχε προετοιμασμένο συνηγορεί και η κυκλοφορία, την ίδια μέρα, του δεύτερου τηλεοπτικού σποτ της ΝΔ, το οποίο συμπυκνώνει σε τριάντα τρία δευτερόλεπτα τους κινδύνους που εγκυμονεί για την «ασφάλεια» του ελληνικού λαού η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, με ύφος αντικομμουνιστικής προπαγάνδας της δεκαετίας του '50. Στο ίδιο ύφος είναι φτιαγμένο και το τρίτο τηλεοπτικό σποτ της ΝΔ. Αρνητική προπαγάνδα κατά του ΣΥΡΙΖΑ με οικονομική κινδυνολογία.

Τι έχει μείνει ως «θετική» προεκλογική προπαγάνδα; Το πρώτο σποτ, με τον... μπαλαδόρο Σαμαρά (κάτι σαν τον... Πίου) να μιλάει με κάποιους πιτσιρικάδες, με το οποίο γελάει όλη η Ελλάδα και για το οποίο ο Σαμαράς είναι ήδη υποψήφιος για το... «χρυσό βατόμουρο» πρώτου ανδρικού ρόλου το 2015. «Ξέρει μπαλίτσα, αλλά φταίει το σκαρπίνι» απεφάνθη σύντροφος στην εβδομαδιαία σύσκεψη της «Κόντρας», ξεκαρδισμένος στα γέλια. Ακολούθησε καταιγισμός καλαμπουριών, ενώ το διαδίκτυο έχει κατακλυστεί από παρόμοια, άλλα εύστοχα, άλλα άστοχα, όλα όμως χλευαστικά για τον Σαμαρά. Κι όπως διδάσκει η πολιτική πείρα, αν αρχίσουν και σε παίρνουν στο ψιλό, μετράς αντίστροφα για το τέλος της πολιτικής σου καριέρας. Είναι προτιμότερο να σε βρίζουν παρά να σου βγάζουν το ένα ανέκδοτο μετά το άλλο.

Ομως, αν δει κανείς τα πράγματα από τη σκοπιά του Σαμαρά, θα διαπιστώσει πως και τα συνεχή ακροδεξιά παραληρήματα (θρησκόληπτα, πατριδολάγνα και τρομολαγνικά) και η γελοιότητα του τηλεοπτικού σποτ έρχονται ως απότοκα της αγωνίας του να γαντζωθεί στην ηγεσία της ΝΔ και μετά την επερχόμενη εκλογική ήττα. Κατά την προεκλογική εκστρατεία έχουν εξαφανιστεί όλα τα κορυφαία στελέχη της ΝΔ και υπάρχει μόνο ο Σαμαράς (πάνε εκείνα τα παλιά, με τους αρχηγούς να φωτογραφίζονται μαζί με τα στελέχη καμαρώνοντας για την «ισχυρή ομάδα»). Ο Σαμαράς είναι το «ισχυρό χαρτί» της ΝΔ λένε οι επιτελείς του και το αναπαράγουν τα παπαγαλάκια. Ετσι, έφτασαν στο σημείο να μετατρέψουν τον Σαμαρά ακόμα και σε... Πίου, στην προσπάθειά τους να δείξουν ότι είναι... τεράστιος.

Οι υπόλοιποι, ιδιαίτερα αυτοί που έχουν ηγετικές φιλοδοξίες, ασχολούνται με την επανεκλογή τους στη Βουλή. Οποιος φιλοδοξεί να γίνει αρχηγός πρέπει και καλό «σκορ» να φέρει στην εκλογική του περιφέρεια και την πρωτιά να κατακτήσει, σε σύγκρουση με τους συνυποψηφίους του, η οποία συχνά είναι πιο άγρια από τη σύγκρουση με τους αντιπάλους. Μετά τις εκλογές θα δουν το σκηνικό που θα διαμορφωθεί, θα μετρήσουν τα πράγματα και θα κάνουν (ή δε θα κάνουν τις κινήσεις τους). Αν ο Σαμαράς χάσει, αλλά πλησιάσει το ποσοστό του 2012, δύσκολα θα μπορέσουν να τον χτυπήσουν, χωρίς όμως να αποκλείεται και αυτό. Ρόλο θα παίξει και η σύνθεση της κοινοβουλευτικής ομάδας που θα έχει η ΝΔ στη νέα Βουλή.

Πάντως, η κρίση μεταφέρθηκε και στο εσωτερικό του στενού σαμαρικού πυρήνα, καθώς ο «αναντικατάστατος Χρύσανθος» εξαναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Βουλή. Στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας, πέραν του Φορτσάκη, χώρεσε μόνο ο Σταμάτης, ενώ ο Λαζαρίδης αντικαταστάθηκε κατά προκλητικό τρόπο από την παντελώς άγνωστη δικηγόρο Νίκη Κεραμέως (την τέταρτη -όχι σίγουρα εκλόγιμη- θέση κατέλαβε ο εκ μεταγραφής πρώην Πασόκος και πρώην Δημαρίτης Βασίλης Οικονόμου). Ετσι, ο Σταμάτης υποδεικνύεται ως η «σώφρων φωνή» του σαμαρικού επιτελείου, ενώ ο Λαζαρίδης υποδεικνύεται στα παπαγαλάκια ως ο άνθρωπος που θα χρεωθεί την εκλογική ήττα (του καταλογίζουν ότι δικές του ιδέες ήταν ο ΕΝΦΙΑ και το «βγαίνουμε από το Μνημόνιο - διώχνουμε την τρόικα - σταματάμε τη δανειοδότηση από το ΔΝΤ», που κατέληξε στο γνωστό φιάσκο τον περασμένο Οκτώβρη).

Προεκλογικές σκιαμαχίες μακριά από την αλήθεια

Υπό άλλες συνθήκες θα γελούσαμε: ο ΣΥΡΙΖΑ επαινεί τον Στουρνάρα, τον οποίο πριν από μερικές μέρες έβριζε (όταν παρενέβη με δηλώσεις του κατά τη διαδικασία της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας) και την πέφτει στον Χαρδούβελη, κατηγορώντας τον για πολιτικά απρεπή παρέμβαση στην εκλογική διαδικασία. Δηλαδή, εναλλάσσει τους δυο τραπεζίτες στο ρόλο του «καλού» και του «κακού», ανάλογα με το τι βολεύει την προεκλογική του εκστρατεία. Ομως, πίσω απ' αυτό το γελοίο φαινόμενο κρύβονται οι μεγάλες αλήθειες που ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να αποφύγει με νύχια και με δόντια κατά την προεκλογική περίοδο, γι' αυτό και το θέμα αξίζει της προσοχής μας.

Ρωτήθηκε ο Τσίπρας από τη Real News τι θα κάνει η κυβέρνησή του με τα ομόλογα που λήγουν το Μάρτη και με το γνωστό «άνετο» στιλ του παντογνώστη απάντησε: *«Οι λήξεις ομολόγων μέχρι τον Μάρτιο είναι κυρίως προς το ΔΝΤ, και δευτερευόντως προς ιδιώτες. Πρόκειται για μικρά ποσά και σκοπεύουμε να πληρώσουμε κανονικά. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και αν η νέα διαπραγμάτευση είναι σε εξέλιξη, η Ελλάδα όπως κάθε κράτος διαθέτει διάφορα εργαλεία άντλησης βραχυπρόθεσμης ρευστότητας. Δε πρόκειται να πράξουμε κάτι πρωτότυπο αλλά θα χρησιμοποιήσουμε τα ίδια εργαλεία που κατ' επανάληψη έχουν χρησιμοποιηθεί τα τελευταία χρόνια»*. Απάντησε, δηλαδή, ότι θα εκδοθούν έντοκα γραμμάτια (βραχυπρόθεσμος δανεισμός) προκειμένου να αποπληρωθούν αυτά τα ομόλογα, για τα οποία δεν υπάρχει χρονικό περιθώριο ολοκλήρωσης της διαπραγμάτευσης που προτίθεται να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Επομένως, ούτε «πιστωτικό γεγονός» θα υπάρξει, ούτε η διαπραγμάτευση θα εμποδιστεί. Αντίθετα, θα συνεχιστεί και θα ολοκληρωθεί τους επόμενους μήνες. Θυμίζουμε ότι ο Σταθάκης, σε συνέντευξή του στους Financial Times (σχετικά γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο), είχε πει ότι δεν υπάρχει χρηματοδοτικό πρόβλημα μέχρι τον Ιούλη, τοποθετώντας έτσι (εμμέσως πλην σαφώς) σε ορίζοντα εξαμήνου την ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων με την τρόικα και τους δανειστές.

Σαν έτοιμος από καιρό, έχοντας πιάσει «τον κλέφτη επ' αυτοφόρω», ο Χαρδούβελης έσπευσε να εκδώσει ένα μακροσκελές δελτίο Τύπου του υπουργείου Οικονομικών, στο οποίο υποστήριξε ότι ναι μεν *«το ελληνικό Δημόσιο θα μπορούσε τότε να προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τα ίδια εργαλεία δανεισμού με το παρελθόν, συγκεκριμένα την έκδοση εντόκων γραμματίων»*, όμως *«υπάρχουν δύο σημαντικοί περιορισμοί στη χρήση των εντόκων γραμματίων, που αν δεν τους υπερβεί η τότε κυβέρνηση θα βρεθεί αντιμέτωπη με έλλειψη χρημάτων και ανήμπορη να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της απέναντι στους πολίτες, όπως πληρωμές στους προμηθευτές, κλπ.»*. Κατά τον Χαρδούβελη, *«η έκδοση εντόκων γραμματίων δεν θα είναι απλή διαδικασία ρουτίνας»*, γιατί *«το ελληνικό Δημόσιο σε συνεννόηση με τους δανειστές του έχει τη δυνατότητα έκδοσης εντόκων γραμματίων συνολικού ποσού το πολύ έως 15 δισ. ευρώ»*, το οποίο *«έχει ήδη καλυφθεί πλήρως από το Δεκέμβριο»*, ενώ θα πρέπει να βρει και δανειστές «πρόθυμους να αγοράσουν τα νέα έντοκα γραμμάτια». *«Ηδη σήμερα»*, σημείωσε ο Χαρδούβελης, *«μέσα στο κλίμα της αβεβαιότητας που επικρατεί, κανείς θεσμικός επενδυτής -ιδιαίτερα του εξωτερικού- δεν αγοράζει έντοκα γραμμάτια του ελληνικού Δημοσίου, εκτός από τις ελληνικές τράπεζες»*.

Αμέσως μετά ο Χαρδούβελης πέρασε στο ζουμί: *«Επομένως, θα πρέπει μετά τις εκλογές οι ελληνικές τράπεζες να διαθέτουν την απαραίτητη ρευστότητα ώστε να μπορούν να αγοράσουν έντοκα γραμμάτια. Αυτός είναι ο δεύτερος σημαντικός περιορισμός στον δανεισμό του Δημοσίου, με δεδομένη την επίσημη αναγγελία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας από την προηγούμενη εβδομάδα ότι θα διακόψει τη ρευστότητα, που παρέχει προς τις ελληνικές τράπεζες, αν η χώρα δεν βρίσκεται σε Πρόγραμμα, αν δηλαδή η τότε κυβέρνηση προχωρήσει σε μονομερή καταγγελία των προηγούμενων δεσμεύσεων της χώρας. Οι τράπεζες θα δυσκολεύονται να έχουν την απαραίτητη ρευστότητα, άρα και να αγοράσουν έντοκα γραμμάτια του ελληνικού δημοσίου, αν η χώρα δεν έχει κλείσει την αξιολόγηση του υπάρχοντος Προγράμματος Οικονομικής Προσαρμογής ή δεν έχει πάρει παράταση για να την κλείσει αργότερα, πέραν της καταληκτικής ημερομηνίας στις 28 Φεβρουαρίου»*.

Πολιτικό σαβουάρ βιβρ

Στον ΣΥΡΙΖΑ δεν ενοχλήθηκαν απλώς αλλά έπαθαν ταράκουλο, πρώτο γιατί ο Χαρδούβελης τους έπιασε στα πράσα και δεύτερο γιατί ο Χαρδούβελης δεν είναι πολιτικό πρόσωπο, ούτε έχει δείξει το φανατισμό του Στουρνάρα, οπότε ο λόγος του μετράει. Δύσκολα, λοιπόν, θα μπορούσαν να τον κατηγορήσουν για κινδυνολογία που υπηρετεί την προεκλογική στρατηγική του Σαμαρά. Ετσι, αναγκάστηκαν να εκδώσουν οργισμένη ανακοίνωση για να καταγγείλουν τον Χαρδούβελη για... «πολιτική απρέπεια» και να υπαινιχθούν ότι δουλεύει για τον Σαμαρά, ρωτώντας με ειρωνεία αν «θα εκδοθεί και ανακοίνωση που απαντά και σχολιάζει τις δηλώσεις Προέδρων άλλων κομμάτων και συγκεκριμένα του κ. Σαμαρά».

Θεσμικό πρόβλημα, φυσικά, δεν υπάρχει. Ο Χαρδούβελης δεν είναι υπουργός υπηρεσιακής κυβέρνησης για να ζητηθεί απ' αυτόν τήρηση ουδετερότητας έναντι των κομμάτων που κατεβαίνουν στις εκλογές (αντίθετα, ως υπουργός της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου έχει ουκ ολίγες φορές δεχτεί τα πυρά του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε μπορεί να πει κανείς ότι «τους το χρωστούσε»). Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τόλμησε να εγείρει, παρεμπιπτόντως έστω, θεσμικό ζήτημα, ζητώντας οι εκλογές να διεξάγονται από υπηρεσιακές κυβερνήσεις. Εχει αποδεχτεί το συνταγματικό καθεστώς και απλά περιμένει την ώρα που θα κάνει αυτός εκλογές και θα απολαύσει τα προνόμια που κάθε κυβέρνηση έχει κατά την προεκλογική περίοδο (κυρίως το προνόμιο της διαχείρισης του κράτους και του ταμείου του).

Αν τη συγκεκριμένη δήλωση την έκανε ο Μπουμπούκος ή ο Χρύσανθος, ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα έλεγε τίποτα. Επομένως, η επίκληση κάποιου ανύπαρκτου πολιτικού σαβουάρ βιβρ αφορούσε τον Χαρδούβελη ως πρόσωπο. Ως τεχνοκράτη που συμμετέχει σε μια κυβέρνηση υπ' αυτή του την ιδιότητα και από τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ θα περίμενε προεκλογική ουδετερότητα. Ισως σ' αυτή την αναφορά να περιλαμβανόταν και υπαινιγμός ότι ο Χαρδούβελης δεν πρόκειται να «αξιοποιηθεί» ως τεχνοκράτης από μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Η καταφυγή στο πολιτικό σαβουάρ βιβρ, όμως, ήταν και ένας τρόπος για ν' αποφύγει ο ΣΥΡΙΖΑ να απαντήσει επί της ουσίας. Απάντηση στα όσα υποστήριξε ο Χαρδούβελης δε δόθηκε, γεγονός που επιβεβαιώνει την εκτίμησή μας για το ταράκουλο που έπαθε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ πέταξε μόνο μια από τις συνηθισμένες μπαρούφες: οι συντάκτες της ανακοίνωσης *«δεν μπορούν να αντιληφθούν τη δυναμική της πραγματικής διαπραγμάτευσης μέσα από την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ θα αντιμετωπίσει τις δανειακές ανάγκες της χώρας»*. Κι αμέσως μετά αναζήτησε προστασία στον... Στουρνάρα: *«Κακώς το υπ. Οικονομικών επαναφέρει το θέμα της ρευστότητας των ελληνικών τραπεζών. Μόλις χθες η Τράπεζα της Ελλάδας διαβεβαίωσε επίσημα ότι "η κατάσταση βρίσκεται υπό απόλυτο έλεγχο"»*!

Ο Χαρδούβελης δεν είχε κανένα λόγο να εκνευριστεί. Με νεότερη ανακοίνωση ανέλαβε την ευθύνη του αρχικού δελτίου Τύπου, σημειώνοντας ότι *«λαμβάνοντας υπόψη το θεσμικό βάρος των δηλώσεων του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ κ. Αλ. Τσίπρα έκρινε σκόπιμο να επισημάνει κρίσιμα τεχνικά στοιχεία που αφορούν το μείζον ζήτημα της έκδοσης εντόκων γραμματίων για την εξυπηρέτηση των δανειακών υποχρεώσεων της χώρας. Ο κ. Χαρδούβελης λειτουργεί από την πρώτη ημέρα της θητείας του με γνώμονα το δημόσιο συμφέρον και αυτό ισχύει και κατά τη προεκλογική περίοδο. Δεν επέλεξε ούτε να εξωραΐσει καταστάσεις, ούτε να χαϊδέψει αυτιά. Δεν εμπλέκεται, ούτε επιθυμεί να εμπλακεί στον προεκλογικό σχεδιασμό των κομμάτων που διεκδικούν την εξουσία στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου 2015»*.

Αλλα λέει η ΕΚΤ, άλλα «καταλαβαίνει» ο ΣΥΡΙΖΑ

Η ανακοίνωση της ΤτΕ για την κατάσταση του τραπεζικού συστήματος είχε ήδη προκαλέσει ένα γύρο αντιπαράθεσης ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ. Ξεκίνησε ο ΣΥΡΙΖΑ με πανηγυρικό Δελτίο Τύπου, σύμφωνα με το οποίο η ανακοίνωση της ΤτΕ *«συνιστά κατηγορηματική διάψευση εκείνων των δημοσιευμάτων που προσπαθούν να σπείρουν την κινδυνολογία»* και παράλληλα διάψευση *«όλων όσων μίλαγαν για παροχή πιστωτικών διευκολύνσεων από την ΕΚΤ μέχρι τις εκλογές»*.

Φυσικά, τίποτα τέτοιο δεν έλεγε (και δε θα μπορούσε να λέει) η ανακοίνωση της ΤτΕ. Αντίθετα, σημείωνε ότι *«η ΕΚΤ έχει πάγια πολιτική πιστωτικών διευκολύνσεων από το 2010 για τις χώρες που βρίσκονται* ***σε πρόγραμμα****, η οποία δεν επηρεάζεται από πολιτικές εξελίξεις»*. Η ΤτΕ έθετε ως όρο να βρίσκεται η χώρα σε «πρόγραμμα», αλλά αυτό το παρέβλεψε ο ΣΥΡΙΖΑ. Ακολούθησε ανακοίνωση της Σπυράκη που μιλούσε για γκεμπελίσκους, ανταπάντηση του ΣΥΡΙΖΑ, ανταπάντηση της Σπυράκη κτλ.

Ο Στουρνάρας δε θα μπορούσε να πει αυτά που «εννόησε» ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο γιατί δεν έχει κανένα λόγο να στηρίξει προεκλογικά τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και γιατί το πνεύμα των αποφάσεων της ΕΚΤ είναι αντίθετο και ο Στουρνάρας αισθάνεται (και είναι) υπάλληλος της ΕΚΤ και όχι υπάλληλος των ελληνικών κυβερνήσεων.

Ποια είναι η αλήθεια; Πριν ακόμη προκηρυχτούν εκλογές στην Ελλάδα, μιλώντας για το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης», ο Ντράγκι είχε δηλώσει ότι εξαιρούνται οι ελληνικές και κυπριακές τράπεζες, οι οποίες θα παίρνουν ρευστότητα από την ΕΚΤ μόνο υπό τον όρο ότι οι χώρες θα βρίσκονται σε «πρόγραμμα», διότι διαφορετικά τα ομόλογά τους (αυτά που οι τράπεζες καταθέτουν ως εγγύηση για να χρηματοδοτηθούν από την ΕΚΤ) δε θα θεωρούνται αξιόπιστα. Η σκέψη του Ντράγκι, η οποία υπαγορεύτηκε και από την πίεση που του ασκεί η Budesbank, είναι πως μόνο ένα «πρόγραμμα» μπορεί να αναβαθμίσει τα ομόλογα της Ελλάδας και της Κύπρου, τα οποία είναι υποβαθμισμένα από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης. Αν δεν υπάρχει η εγγύηση ενός «προγράμματος» τα ελληνικά και κυπριακά ομόλογα είναι «σκουπίδια» και δεν μπορεί η ΕΚΤ να τα δεχτεί ως εγγύηση προκειμένου να δανείζει με το γνωστό χαμηλό επιτόκιο τις ελληνικές τράπεζες.

Στις 8 Γενάρη, το ΔΣ της ΕΚΤ επισημοποίησε με ανακοίνωσή του αυτά που είχε δηλώσει ο Ντράγκι: ***«Η συνέχιση της χρηματοδότησης των ελληνικών τραπεζών βασίζεται σε τεχνική παράταση του προγράμματος του EFSF έως το τέλος Φεβρουαρίου και στην ύπαρξη ενός προγράμματος του ΔΝΤ. Βασίζεται επίσης σε επιτυχή ολοκλήρωση της τρέχουσας αξιολόγησης και σε συμφωνία για διάδοχο πρόγραμμα μεταξύ ελληνικών αρχών και ΕΚΤ-ΔΝΤ»***. Ο Στουρνάρας δεν είπε τίποτα το διαφορετικό, όμως ο ΣΥΡΙΖΑ διάβασε μόνο τη μισή ανακοίνωση και προτίμησε να κάνει αισχρή σπέκουλα, ποντάροντας στην υποστήριξη που έχει πλέον από τα μεγάλα αστικά συγκροτήματα ΜΜΕ.

Βεβαίως, ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι όλ' αυτά θ' αλλάξουν μόλις αναλάβει αυτός την κυβέρνηση και πως η ΕΚΤ θα αναγκαστεί να εξακολουθήσει τη χρηματοδότηση των ελληνικών τραπεζών. Αν όμως έμπαινε σε μια τέτοια συζήτηση, θα επιβεβαίωνε ότι έχει πρόβλημα και με την ΕΚΤ, όχι μόνο με τη γερμανική κυβέρνηση, το ΔΝΤ και την τρόικα. Ομως, τόσο καιρό τώρα ο Τσίπρας και η παρέα του φιλοτεχνούν την αγιογραφία του Ντράγκι, τον οποίο εμφανίζουν σαν σκληρό πολέμιο του «μερκελισμού» και οπαδό της «ποσοτικής χαλάρωσης», η οποία θα υποβοηθήσει την καταπολέμηση του «αποπληθωρισμού» και την «ανάπτυξη». Πώς να παραδεχτεί τώρα, ότι ο Ντράγκι βρίσκεται από την «απέναντι» πλευρά και απειλεί να στείλει τις ελληνικές τράπεζες στον ELA, ο οποίος δανείζει με επιτόκιο 2% υψηλότερο από το επιτόκιο παρέμβασης της ΕΚΤ;

Ετσι, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέφυγε σε ένα γελοίο επιχείρημα ηθικολογικού τύπου: *«Επιπλέον, ο κ. Ντράγκι είναι υπεύθυνος για τις μεγάλες συστημικές τράπεζες. Θα ήταν παράλογο και θα αποτελούσε μεγάλο πλήγμα στην τραπεζική ένωση στα πρώτα της βήματα να δημιουργήσει προβλήματα σε τράπεζες που εποπτεύει»*. Το επιχείρημα αυτό εύκολα αντιστρέφεται: αν μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δοκιμάσει να εκβιάσει τους δανειστές στη διαπραγμάτευση που θα κάνει μαζί τους, τότε οι δανειστές θα χρησιμοποιήσουν όλα τα όπλα που έχουν στη διάθεσή τους. Και ο Ντράγκι, που εκπροσωπεί το ένα τρίτο των δανειστών (η ΕΚΤ συμμετέχει στην τρόικα, ως γνωστόν) θα έχει κάθε λόγο να κλείσει τη στρόφιγγα προς τις ελληνικές τράπεζες, να κάνει ακριβότερο τον βραχυχρόνιο δανεισμό στον οποίο (υποτίθεται ότι) θα καταφύγει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ (αφού οι τράπεζες θα δανείζονται από τον ELA με υψηλότερα επιτόκια, θα ανέβουν και τα επιτόκια των εντόκων γραμματίων του ελληνικού δημοσίου) και να αναγκάσει αυτή την κυβέρνηση να δεχτεί τους όρους των δανειστών.

Σκιαμαχίες

Αυτή ακριβώς την επιχειρηματολογία δε θέλει σε καμιά περίπτωση να συζητήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Στις εκλογές του 2012 δεν κατέβαλε τόσο μεγάλη προσπάθεια ν' αποφύγει τη συζήτηση επί της ουσίας. Οταν στριμωχνόταν πετούσε ένα «εκτός αν μας αναγκάσουν» ή «το ευρώ δεν είναι φετίχ» και καθάριζε. Τώρα, όμως, ακόμη και υπαινιγμός σ' αυτή την κατεύθυνση απαγορεύεται. Γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ, με τις πλάτες πλέον και των μεγάλων συγκροτημάτων των ΜΜΕ, που δεν τον στήνουν στον τοίχο όπως παλιά, καταφεύγει στη σκιαμαχία και σε κατηγορίες περί «πολιτικής απρέπειας». Παράλληλα, μέσα από το συγκεκριμένο επεισόδιο της σκιαμαχίας, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέστησε σαφές ότι αποδέχεται απόλυτα το θεσμικό ρόλο της ΕΚΤ και της ΤτΕ, του Ντράγκι και του Στουρνάρα, γεγονός που έχει μεγάλη πολιτική σημασία.

Ο Χαρδούβελης, πάντως, δεν πτοήθηκε από την κατηγορία για «πολιτική απρέπεια». Μια μέρα μετά το συγκρουσιακό επεισόδιο με τον ΣΥΡΙΖΑ επανήλθε με συνέντευξή του στο Bloomberg, στην οποία προειδοποίησε ότι η έξοδος από το ευρώ θα μπορούσε να προκύψει και «από ατύχημα», ενώ πιο αναλυτικά τα είπε σε ομιλία του στο πρωτοχρονιάτικο δείπνο του **Ελληνογερμανικού** Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου. Επιβεβαιώνοντας πως μιλάει ως εκπρόσωπος των δανειστών και όχι του Σαμαρά, ο Χαρδούβελης αναφέρθηκε αναλυτικά στο αρνητικό διαπραγματευτικό πλαίσιο που θα βρει απέναντί του ο ΣΥΡΙΖΑ και διατύπωσε και πρόταση για το χρέος, που στηρίζεται σε δύο άξονες: *«α. Πιθανόν η νέα κυβέρνηση να καταλήξει σε συμφωνία που θα περιλαμβάνει την επιμήκυνση της διάρκειας λήξης των δανείων του επίσημου τομέα. Η επιμήκυνση είναι μια τροποποίηση των όρων του δανείου, που μπορεί να γίνει αποδεκτή από τους εταίρους» - «b. Πιθανόν η νέα Κυβέρνηση να καταλήξει και στην μετατροπή επιτοκίων από κυμαινόμενα σε σταθερά. Η μετατροπή αυτή αποτελεί ευκαιρία τη σημερινή εποχή, στην οποία τα μακροπρόθεσμα επιτόκια δανεισμού είναι χαμηλά»*.

Ολ' αυτά, βέβαια, θα «τρέξουν» όταν σχηματιστεί η νέα κυβέρνηση, γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να τα κρατήσει μακριά από την προεκλογική αντιπαράθεση. Δε συμφέρουν εκλογικά.

Αυτοδυναμία, χωρίς αρχές

Σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης, η καθεστωτική Αριστερά και ιδιαίτερα το «ανανεωτικό» ρεύμα, συνέχεια του οποίου αποτελεί κατά βάση ο ΣΥΡΙΖΑ, υποστήριζε -από άποψη αρχών, όπως έλεγε- την καθιέρωση της απλής αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος. Θεωρούσε πολιτική κατάρα την αυτοδυναμία του ενός από τους δύο πόλους του παλιού δικομματισμού και υποστήριζε ότι η καθιέρωση της απλής αναλογικής θα αλλάξει τα πολιτικά δεδομένα, θα ανασυνθέσει το πολιτικό σκηνικό και θ' ανοίξει το δρόμο σε συμμαχικές κυβερνήσεις προοδευτικής ή συντηρητικής κατεύθυνσης, με την Αριστερά (τον εαυτό της δηλαδή) να παίζει καταλυτικό ρόλο εντός του προοδευτικού μπλοκ, τραβώντας το προς την εφαρμογή μιας φιλολαϊκής πολιτικής. Τόμο ολόκληρο θα έφτιαχνε όποιος δοκίμαζε να συγκεντρώσει τις άπειρες αναλύσεις που έχουν δημοσιευτεί πάνω σ' αυτό το θέμα.

Αυτή η (υποτιθέμενη) πολιτική αρχών πετάχτηκε στα σκουπίδια από τον ΣΥΡΙΖΑ σ' αυτή την εκλογική περίοδο. Πλέον, ζητάει αυτοδυναμία, η οποία -ως γνωστόν- εξασφαλίζεται μόνο χάρη στο καλπονοθευτικό σύστημα που αποκλείει από την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση κάθε κόμμα που δε θα συγκεντρώσει το 3% και χαρίζει στο πρώτο κόμμα ένα μπόνους 50 εδρών.

Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να εφαρμόσουμε το πρόγραμμά μας, διακηρύσσει με ωμό κυνισμό ο ΣΥΡΙΖΑ. Τα περί «πολιτικού πλούτου», τον οποίο υποτίθεται ότι εξασφαλίζουν τα μικρότερα κόμματα, έχουν πεταχτεί στα σκουπίδια. Στα σκουπίδια πήγε, επίσης, και η θέση που υποστήριζε μέχρι πρόσφατα ο ΣΥΡΙΖΑ, ότι και αυτοδυναμία να έχει, θα επιδιώξει να σχηματίσει κυβέρνηση συνεργασίας. Η στρατηγική της αυτοδυναμίας ή του μεγαλύτερου δυνατού εκλογικού ποσοστού απαιτεί να συρρικνωθούν όλα τα μικρότερα κόμματα. Οχι μόνο τα δύο ΠΑΣΟΚ (Βενιζέλου και Γιωργάκη), αλλά και το Ποτάμι και οι ΑΝΕΛ (που κάποτε θεωρούνταν προνομιακοί σύμμαχοι), αλλά και ο Περισσός. Εφαρμόζονται μάλιστα διαφορετικές τακτικές ανάλογα με το κόμμα.

Δεν είναι πλέον μόνο ο Λαφαζάνης που υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει περίπτωση συνεργασίας με τα δύο ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι. Το δήλωσε ο ίδιος ο Τσίπρας, αν και με λιγότερο επιθετικό ύφος (σ' αυτές τις περιπτώσεις έχει και το ύφος τη σημασία του). Ο στόχος είναι προφανής: η καλλιέργεια της λογικής της χαμένης ψήφου σ' ένα ταλαντευόμενο τμήμα ψηφοφόρων και η προσέλκυσή τους προς τον ΣΥΡΙΖΑ, καθόσον οι ταλαντευόμενοι ψηφοφόροι πηγαίνουν συνήθως με το ρεύμα. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ υποστήριζε ότι αυτά τα κόμματα (ιδιαίτερα το Ποτάμι) είναι εν δυνάμει κυβερνητικοί εταίροι του, θα διευκόλυνε την προεκλογική τακτική τους, επιτρέποντάς τους να κλείνουν με νόημα το μάτι στους ψηφοφόρους με την προτροπή: ψηφίστε μας για να συνεργαστούμε μετεκλογικά με τον ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικό επίπεδο.

Σε σχέση με τους ΑΝΕΛ ο ΣΥΡΙΖΑ δεν λέει τίποτα, αφήνοντας τον Καμμένο να δίνει τη μάχη επιβίωσης. «Την έπεσε», όμως, με πρόστυχο τρόπο, στον Περισσό, με τη θέση ότι προσδοκά ψήφο ανοχής από την κοινοβουλευτική του ομάδα. Θέση που διατύπωσε ο Τσίπρας και αμέσως έγινε «καραμέλα» στο στόμα των στελεχών όλων των εσωκομματικών φραξιών. Δεδομένου ότι ο Περισσός δεν μετακινείται από τη θέση του ότι δεν σκοπεύει να στηρίξει μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αυτή η «επίθεση αγάπης» των συριζαίων έρχεται επίσης να ενισχύσει τη θεωρία της χαμένης ψήφου και ως προς τον Περισσό: «εμείς τους θέλουμε να συγκυβερνήσουμε ή έστω να μας δώσουν ψήφο ανοχής, αυτοί δε θέλουν με τίποτα, επομένως η ψήφος σ' αυτούς μπορεί να στερήσει από την Αριστερά την ιστορική ευκαιρία ν' αλλάξει την πορεία του τόπου»!

Ολ' αυτά, πλήρως αμοραλιστικά, ακόμη και με στίγμα πολιτικής αλητείας, είναι η προεκλογική προβιά του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί μετά τις εκλογές τα πράγματα θ' αλλάξουν. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει αυτοδυναμία, θα αναγκαστεί να συνεργαστεί με τα δύο ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι ή με κάποιο/α απ' αυτά τα σχήματα. «Το Ποτάμι τελευταία ταυτίζεται με την κυβέρνηση Σαμαρά. Δεν καταλαβαίνω το σημείο τομής με την στρατηγική της ΝΔ», έλεγε την περασμένη Τρίτη στο ραδιόφωνο του Alpha ο Ν. Παππάς, συμπληρώνοντας με νόημα: «Αν συμφωνήσουμε ότι το χρέος δεν είναι βιώσιμο, μπορούμε να κάτσουμε να φτιάξουμε την εθνική γραμμή διαπραγμάτευσης». Ο ίδιος ο Τσίπρας αρνείται να δώσει σαφή απάντηση στο τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ αν δεν έχει αυτοδυναμία. Το ξεπερνά με το «θα έχουμε οπωσδήποτε αυτοδυναμία», το οποίο κάθε άλλο παρά πρωτότυπο είναι, όπως γνωρίζουμε. Πριν τις εκλογές του 2012 ο Σαμαράς ξόρκιζε κάθε πιθανότητα συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ και ξέρουμε τι ακολούθησε.

Πριν τις εκλογές ο εκβιασμός για αυτοδυναμία υπηρετείται με την απόρριψη κάθε συνεργασίας με άλλα κόμματα. Μετά τις εκλογές όλα μπαίνουν σε άλλη, «ρεαλιστική» βάση.

Διοικητικοί ΑΕΙ

Οχι παιχνίδια στις πλάτες μας

Οι διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ δεν «έχαψαν» τα παραμύθια των 600 διορισμών από τους ευρισκόμενους σε διαθεσιμότητα του Μητσοτάκη και των αντιστάσεων σε αυτό το ημιτελές μέτρο του Λοβέρδου. Η ανακοίνωση του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του Πανεπιστήμιου Αθηνών έχει ως εξής:

«**ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΜΑΣ**

Για μια ακόμη φορά, μες τις γιορτές, η κυβέρνηση φρόντισε να δημιουργήσει σύγχυση και πανικό στους εργαζόμενους των ΑΕΙ που με το ζόρι θα κατάφερναν να ανταποκριθούν στις οικονομικές και ψυχολογικές απαιτήσεις αυτών των ημερών απέναντι τους δικούς τους.

Η σύγχυση προκλήθηκε στις 30/12 από τη δημοσιοποίηση της απόφασης του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης για επανατοποθέτηση 600 εργαζομένων μέσω κινητικότητας. Απόφαση που δεν ήταν μόνο άκρως προβληματική ως προς τη διαδικασία που προέβλεπε, ήταν και απολύτως επικίνδυνη.

Προβληματική γιατί, αφού το ΑΣΕΠ δεν είχε βγάλει οριστικούς πίνακες κινητικότητας, έμενε ανοιχτό το ενδεχόμενο κάποιος να επιστρέψει προσωρινά και να ξαναβρεθεί εκτός δουλειάς αργότερα.

Επικίνδυνη γιατί **άνοιγε το δρόμο για τις απολύσεις**, με μόνη "τεχνική" εκκρεμότητα την έκδοση οριστικών πινάκων.

Η κίνηση αυτή του Υπουργού, μόνο τυχαία δε θα πρέπει να θεωρηθεί. Παραμονές εκλογών, η κυβέρνηση καταβάλει ύστατη προσπάθεια **να κλείσει τις απολύσεις**, δημιουργώντας τετελεσμένα. Οσο για την απόφαση Α. Λοβέρδου, περί ακύρωσης αυτής του Κ. Μητσοτάκη; Εκδίδεται ενώ ήδη έχουν προκηρυχθεί εκλογές και άρα στο προσεχές διάστημα **ΚΑΜΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΙ**. Λίγη σοβαρότητα παραπάνω δε θα έβλαφτε τους δύο υπουργούς, που συνεχίζουν να παίζουν τα ψηφοθηρικά τους παιχνίδια του "καλού" και του "κακού" στις πλάτες μας.

Σε ό,τι αφορά τη φημολογία που αναπτύχθηκε σε σχέση με τη δήθεν "αναγκαιότητα" να κλείσει άμεσα η τρέχουσα κινητικότητα, ένα έχουμε να πούμε: **το κλείσιμο της κινητικότητας συνεπάγεται την ΑΠΟΛΥΣΗ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ**. Οσοι κινούνται σ' αυτή την κατεύθυνση, δεν μπορεί παρά να ανήκουν σε δύο κατηγορίες, εντολοδόχων των μνημονιακών κυβερνήσεων και των συμφερόντων του κεφαλαίου:

Α. Σε πανεπιστημιακούς παράγοντες που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι "να λειτουργεί το μαγαζί", ακόμα και με λιγότερους. Γι' αυτούς δεν είμαστε παρά νούμερα σε μια λίστα εργαζομένων που είτε είναι 1.100 είτε 700, **θα κάνουμε τα γρανάζια της μηχανής να γυρίσουν για να κάνουν αυτοί τις δουλειές τους**.

Β. Σε παράγοντες μηχανισμών που έχουν έναν και μόνο στόχο: **να βολευτούν οι ίδιοι ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα ''καεί'' ο διπλανός τους**.

Ενάντια στις λογικές του κανιβαλισμού και του βολέματος μεμονωμένων ατόμων και μηχανισμών παλέψαμε και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ**. Την ώρα που κάποιοι χάνουν τη δουλειά τους, κάθε λογική να "τελειώνουμε γρήγορα μ' αυτούς", μόνο **ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ** μπορεί να χαρακτηριστεί.

Κανένα προεκλογικό πολιτικό παιχνίδι δε θα γλυτώσει τους διαθέσιμους. Κρατήσαμε ως σήμερα όλοι μαζί, χωρίς απολύσεις, **χάρη στο δικό μας αγώνα** κι έτσι θα συνεχίσουμε. Με το δικό μας αγώνα **θα κερδίσουμε τη δουλειά μας.**

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΣ

ΟΛΟΙ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΩΡΑ».

Τα πρώτα μέτρα του ΣΥΡΙΖΑ για την Παιδεία

Τα φαινόμενα απατούν

Μια εβδομάδα πριν τις εκλογές, με τα γκάλοπ να δίνουν προβάδισμα στον ΣΥΡΙΖΑ, τα εκπαιδευτικά σάιτς αναπαράγουν (χωρίς σχολιασμό σημειώνουμε εμείς, που μπορεί να ενισχύσει ή να γεννήσει ερωτηματικά για το ποιόν και την αλήθεια των λόγων) τη συνέντευξη του Γιάννη Αμανατίδη βουλευτή Θεσσαλονίκης του ΣΥΡΙΖΑ και εκπαιδευτικού, στο εκπαιδευτικό δίκτυο alfavita, για τα πρώτα μέτρα που θα πάρει το κόμμα του στην εκπαίδευση, όταν έρθει στην εξουσία.

Επειδή τούτες τις μέρες έχουμε ακούσει απίστευτα «επιχειρήματα», που ζουμάρουν σε παρωνυχίδες της πολιτικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, αγνοώντας ή κλείνοντας τα μάτια στην ουσία, από εκπαιδευτικούς, που προτίθενται να τον ψηφίσουν, αναδημοσιεύουμε με συμπληρωματικά σχόλια από την «Κόντρα» αρ. φύλ. 801, το σχετικό άρθρο, που σχολιάζει τη συνέντευξη Αμανατίδη. Οι εκπαιδευτικοί αυτοί είναι στην πραγματικότητα βαθύτατα απογοητευμένοι και ψυχολογικά ηττημένοι, μετά από πέντε χρόνια σφοδρής οικονομικής κρίσης, απανωτών μνημονίων και ατελέσφορων αγώνων, γι' αυτό και πιάνονται από κάποιες φαινομενικά ωραίες διακηρύξεις, για να δικαιολογήσουν την ουσιαστικά ηττοπαθή και συμβιβαστική στάση τους.

Στο άρθρο αυτό σχολιάζαμε όσα δεν είπε ο βουλευτής, όσα με γενικά και θολά χρώματα περιέγραφε, αφήνοντας σκοπίμως να αιωρούνται ψευδαισθήσεις για το τι πραγματικά θα πράξει ο ΣΥΡΙΖΑ την επομένη των εκλογών, όταν θα διαβεί την πολυπόθητη πόρτα του Μαξίμου, διαβάζοντας πίσω από τις λέξεις.

Σημειώνουμε ότι όσα είπε ο Αμανατίδης αναφέρονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο στην πολιτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για την Παιδεία.

◆ **Για την αντιμετώπιση της αξιολόγησης, που με ταχύτατους ρυθμούς προωθεί το υπουργείο Παιδείας και τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών:**

«Εχουμε δεσμευτεί ότι θα καταργήσουμε τους Νόμους 4024/11, 4142/13 και 3848/10 και το Προεδρικό Διάταγμα 152/13, δεν θα επικυρώσουμε εκ των υστέρων τετελεσμένα που απορρέουν από την εφαρμογή αυτού του αυταρχικού νομοθετικού πλαισίου, θα προχωρήσουμε, σε συνεργασία με την εκπαιδευτική κοινότητα, **σε μια δημοκρατική αναδιάρθρωση του πλαισίου διοίκησης και οργάνωσης** της εκπαίδευσης και θα επαναπροκηρύξουμε όλες τις θέσεις...

Η ελληνική κοινωνία και η εκπαίδευση χρειάζονται ελεύθερους εκπαιδευτικούς, που **θα κρίνονται με διαδικασίες** που δεν θα στηρίζονται στην ανασφάλεια, στο φόβο και στις απολύσεις, αλλά θα συνδέονται με αναβαθμισμένη και μακράς διάρκειας επιμόρφωση αντί για τη συλλογή βεβαιώσεων στην οποία επιδίδονται τα τελευταία χρόνια...» (σ.σ. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Είναι γεγονός ότι η αξιολόγηση, που επιβλήθηκε με τη βία τα δυο τελευταία χρόνια στην εκπαίδευση, έβαλε όλο το σχολείο και τον κόσμο του να γυρνά γύρω από αυτήν, έγινε το υπ' αριθμόν ένα ζήτημα που στραγγάλισε την καθημερινότητα και κάθε άλλη έγνοια και πρόταγμα του δάσκαλου σχετικά με τη δουλειά του. Ο ΣΥΡΙΖΑ εκμεταλλευόμενος τη δίκαιη αγανάκτηση των εκπαιδευτικών, που εκφράσθηκε με πολλές αγωνιστικές μορφές, διακήρυξε ότι πρώτο του μέλημα είναι η κατάργηση των νόμων που σχετίζονται με τη **συγκεκριμένη αξιολόγηση** της σχολικής μονάδας και του εκπαιδευτικού, κρύβοντας ταυτόχρονα επιμελώς τη θέση του ότι είναι υπέρ μιας «άλλης» αξιολόγησης, το περιεχόμενο της οποίας θα επεξεργαστεί με την εκπαιδευτική κοινότητα.

Στην πραγματικότητα, ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Αμανατίδης, αναπαράγει την ψευδαίσθηση που χρόνια καλλιεργεί τώρα στον εκπαιδευτικό κόσμο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών με πυρήνα τις παρατάξεις των αστικών κομμάτων εξουσίας ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ, ώστε να συγκρατεί την οργή, να περιορίζει το μέτωπο αντιπαράθεσης με το αστικό σύστημα και τις επιδιώξεις του και να εγκλωβίζει τους αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση σ' ένα στενό πλαίσιο «τεχνικού» χαρακτήρα. Διατείνεται δηλαδή, ότι στο πλαίσιο του καπιταλισμού, μπορεί να υπάρξει σχολείο μακριά και έξω από τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της πολιτικής που χαράζει προς όφελός του η αστική τάξη, της οποίας την κυριαρχία δεν αμφισβητεί σε καμιά περίπτωση ο ΣΥΡΙΖΑ. Οτι μπορεί στο πλαίσιο αυτού του συστήματος η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού και του έργου του να μην έχει τιμωρητικό χαρακτήρα, ιδίως για τους εκπαιδευτικούς εκείνους που έρχονται σε ρήξη με το σύστημα και την πεποίθησή τους για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού την κάνουν πράξη, όσο τούτο είναι δυνατόν, και στη δουλειά τους.

Ακόμη κι αν καταργηθούν οι παραπάνω νόμοι, που επιβλήθηκαν δεδομένου του ευνοϊκού ανέμου της κινεζοποίησης και που είναι αλήθεια ότι όξυναν τα πράγματα στην εκπαίδευση γιατί έβαλαν με άγριο και βίαιο τρόπο τον ανταγωνισμό και τη διαίρεση στο σχολείο και μεγέθυναν το φόβο, η ουσία είναι αλλού. Η αξιολόγηση στην εκπαίδευση είναι κλαδί από τον κορμό της «ανταποδοτικότητας», που με τόση θέρμη προωθεί το ευρωπαϊκό κεφάλαιο σε όλους τους τομείς, ακόμη και σ' αυτούς που έχουν κοινωνικό περιεχόμενο, αποδομώντας τις κρατικές δαπάνες και υποχρεώσεις και φορτώνοντας τα βάρη στους εργαζόμενους, επιβάλλοντας σε όλη την έκταση την καταθλιπτική κυριαρχία της αστικής ιδεολογίας. Και είναι γνωστή η λατρεία των Συριζαίων για την ΕΕ από τους κόλπους της οποίας δε θέλουν επουδενί να αποσπαστούν.

Και ένα τελευταίο σχόλιο: Αλήθεια, πώς διακρίνονται οι «δημοκράτες» που θα τοποθετηθούν στη διοίκηση της εκπαίδευσης, στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσής της; Και από ποια ιδεολογία αυτοί θα εμφορούνται; Εχει τόση σημασία αν η κυριαρχία της αστικής ιδεολογίας και η αναπαραγωγή της ταξικής διαφοροποίησης μέσα από το σχολείο γίνεται με το καρότο ή με το βούρδουλα;

◆ **Για το πώς θα απαντήσει ο ΣΥΡΙΖΑ στο πρόβλημα της μείωσης του αριθμού των εκπαιδευτικών μέσω της πολιτικής των μηδενικών προσλήψεων:**

«Η απάντηση είναι σαφής: Πρέπει να επανέλθουμε στην πρακτική των μόνιμων διορισμών, έτσι ώστε να καλυφθούν τα κενά και στην Πρωτοβάθμια και στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση...».

Δεν υπάρχει πουθενά αναφορά για την επαναφορά της επετηρίδας, του μόνου αδιάβλητου τρόπου μόνιμων διορισμών, που εξασφάλιζε μια μίνιμουμ εργασιακή αξιοπρέπεια στους εκπαιδευτικούς. Και αυτό δε γίνεται τυχαία, ειδικά αν θυμηθούμε ότι όταν επιχειρήθηκε η κατάργησή της από τον Αρσένη έπεσαν τόνοι δακρυγόνα στους εκπαιδευτικούς που διαμαρτύρονταν. Αντίθετα, υπονοείται ότι θα παραμείνει σε ισχύ ο «διαγωνισμός της ντροπής» (ΑΣΕΠ), που αμφισβητεί τα πτυχία, κουβαλά το άρωμα του διαχωρισμού σε «άξιους» και μη και ο οποίος άνοιξε το δρόμο για την άλωση τελικά των εργασιακών σχέσεων και στην εκπαίδευση και βεβαίως δεν έλυσε σε καμιά περίπτωση το πρόβλημα της μακροχρόνιας αδιοριστίας.

Σημειώνουμε επίσης ότι καθόλου τυχαία δε γίνεται αναφορά σε δέσμευση για την κάλυψη όλων των κενών -των πραγματικών- με μόνιμους διορισμούς.

◆ **Για το «νέο Λύκειο» και το σύστημα πρόσβασης στην ανώτατη εκπαίδευση:**

«Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ εντάσσει τη σημερινή Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση στο πλαίσιο μιας ενιαίας 12χρονης δημόσιας εκπαίδευσης, που θα καλύπτει το σύνολο των παιδιών της αντίστοιχης ηλικίας (ως τα 18 τους χρόνια), ενώ παράλληλα προβλέπει δίχρονη δημόσια προσχολική για όλα τα νήπια 4-6 ετών. Δομικό στοιχείο των προτάσεών μας είναι η συνολική αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών σε όλο το εύρος της 12χρονης εκπαίδευσης με τρόπο που θα συμβάλλει σε μια πολυδιάστατη διαμόρφωση της προσωπικότητας του παιδιού και του νέου πολίτη. Στο επίπεδο του Λυκείου προωθούμε το Ενιαίο Λύκειο Θεωρίας και Πράξης, που θα ολοκληρώνει τη γενική μορφωτική συγκρότηση του νέου ανθρώπου παρέχοντας συνδυασμό θεωρητικών και πρακτικών αντικειμένων και δραστηριοτήτων. Σε αυτή τη διαδικασία - που θα προβλέπει ασφαλώς ένα μεταβατικό στάδιο συνύπαρξης των δύο τύπων Λυκείου, ουσιαστικά αναβαθμισμένων - θα εξαντλήσουμε όλα τα περιθώρια ουσιαστικού διαλόγου με την εκπαιδευτική κοινότητα και τους αρμόδιους φορείς.

Σε ό,τι αφορά την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, έχουμε ταχθεί υπέρ της αποδέσμευσης του Λυκείου από αυτή τη διαδικασία και της μετακίνησης του συστήματος προς την ελεύθερη πρόσβαση.

Η πρότασή μας για ελεύθερη πρόσβαση στη Τριτοβάθμια Εκπαίδευση:

1. Καταργεί οριστικά τον σημερινό χαρακτήρα του λυκείου ως μηχανισμού "προγύμνασης" των νέων για την πρόσβασή τους στη Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

2. Αναβαθμίζει τον μορφωτικό ρόλο του λυκείου, γιατί το απελευθερώνει από τις εισαγωγικές εξετάσεις.

3. Απαλλάσσει την οικογένεια από τις δυσβάσταχτες δαπάνες για φροντιστήρια...».

Εκατομμύρια για την αξιολόγηση

Λίγες μέρες πριν τις εκλογές το υπουργείο Παιδείας συνεχίζει να προκαλεί, με συνεχείς παρατάσεις των προθεσμιών για την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την αξιολόγηση των διευθυντών των σχολείων και των προϊσταμένων των νηπιαγωγείων.

Τούτο δείχνει την αδυναμία του υπουργείου να εφαρμόσει στο βαθμό που επιθυμούσε την καρατόμηση των εκπαιδευτικών και την κατηγοριοποίησή τους, λόγω των αντιστάσεων που προβάλλονται, παρά τον εκφοβισμό.

Είναι, όμως, και ένδειξη της πρεμούρας του υπουργείου και των μηχανισμών του να απορροφήσουν τα τεράστια κονδύλια που αναφέρονται σ' αυτές τις δράσεις, τη στιγμή που τα σχολεία στενάζουν από την έλλειψη στοιχειωδών πόρων και από τα κενά σε εκπαιδευτικούς και οι μισθοί των εκπαιδευτικών έχουν εξαϋλωθεί. Το κεφάλαιο δεν φείδεται πόρων όταν πρόκειται να επιβληθεί η τρομοκρατία, ο φόβος και η υποταγή και να συσταθεί ο μηχανισμός που θα δημιουργεί εργαζόμενους σε διαθεσιμότητα και υπό απόλυση.

Ιδού ο σχετικός πίνακας από την ιστοσελίδα του προγράμματος ΕΣΠΑ (τα ίδια αναφέρονται και στο χώρο του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής στη Διαύγεια):

1. Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου της σχολικής μονάδας – Διαδικασία Αυτοαξιολόγησης.

Προϋπολογισμός: € 7.200.000

2. Προκαταρκτικές Ενέργειες για την Εφαρμογή Συστήματος Αξιολόγησης

Προϋπολογισμός € 1.490.000

Το περίφημο «Ενιαίο Λύκειο Θεωρίας και Πράξης που θα ολοκληρώνει τη γενική μορφωτική συγκρότηση του νέου ανθρώπου» του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια λαμπερή πομφόλυγα που σκάει μόλις την τοποθετήσουμε μέσα στο πλαίσιο του αστικού σχολείου, μέσα στον καπιταλισμό, τον οποίο θέλει να διαχειριστεί ο ΣΥΡΙΖΑ και όχι να τον ανατρέψει. Ο καπιταλισμός εξοβελίζει από τους σκοπούς του τον «γενικό» άνθρωπο και αναπαράγει τον «μερικό», τον οποίο εφοδιάζει μόνο με τις απαραίτητες δεξιότητες που απαιτεί κάθε φορά η αγορά, χτίζοντας ένα εκπαιδευτικό σύστημα φθηνό και ευέλικτο που δε βάζει «φυτίλια» αμφισβήτησης του εκμεταλλευτικού συστήματος με τη δημιουργία ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων και σκεπτόμενων ανθρώπων.

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ είναι το πολύ-πολύ μια τεχνικού τύπου ενοποίηση των δυο τύπων Λυκείου, χωρίς ακόμη και αυτό να είναι σίγουρο ότι θα πραγματοποιηθεί αφού προβλέπεται «μεταβατικό στάδιο» και «διάλογος».

Σε ό,τι δε αφορά την «ελεύθερη πρόσβαση», υπογραμμίζουμε μόνο μια λέξη, που δεν μπαίνει τυχαία, τη λέξη «διαδικασία». Από την οποία υποτίθεται θα αποδεσμευτεί το Λύκειο. Κοντολογίς, θα υπάρχει διαδικασία επιλογής από τα Πανεπιστήμια, η οποία τοποθετείται μετά την αποφοίτηση από το Λύκειο. Οι Συριζαίοι σκόπιμα αποφεύγουν να μιλήσουν καθαρά, να περιγράψουν τη μορφή αυτής της «διαδικασίας» και τονίζουν την ψευδεπίγραφη γι' αυτούς «ελεύθερη πρόσβαση», η οποία πριν από κάποια χρόνια είχε μπει στην προμετωπίδα των μαθητικών καταλήψεων. Ψέμα και υποκρισία επίσης είναι και ο ισχυρισμός ότι το Λύκειο θα αναβαθμίσει τον μορφωτικό του ρόλο και θα αποδεσμευτεί από τη διαδικασία εισαγωγής από τη στιγμή που θα εξακολουθήσει να υπάρχει σύστημα επιλογής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση (όποια μορφή κι αν έχει αυτό), όπως ψέμα είναι ότι σε αυτό το πλαίσιο, ο μηχανισμός της παραπαιδείας δε θα καθιστά αυτό καθαυτό το Λύκειο πάρεργο και δε θα εξακολουθήσει να απομυζά τους ήδη πενιχρούς οικογενειακούς προϋπολογισμούς.

Περιγράφοντας συνοπτικά τα άμεσα μέτρα που θα πάρει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Αμανατίδης, μεταξύ άλλων, μιλά για «τήρηση της νομιμότητας στη λειτουργία των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων» και όχι για κατάργησή τους (λογικό, αφού ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις -και τέτοιες είναι και τα «μαγαζιά» των σχολαρχών- ατμομηχανές της ανάπτυξης) και για «πάγωμα των καταργήσεων– συγχωνεύσεων στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και επαναλειτουργία σχολικών μονάδων που καταργήθηκαν (νηπιαγωγεία- δημοτικά-γυμνάσια-λύκεια) βάσει αντικειμενικών κριτηρίων». Εμείς κρατάμε το τελευταίο, την αναφορά στα «αντικειμενικά κριτήρια», για να καταδείξουμε την υποκρισία των Συριζαίων, όταν είναι γνωστό ότι στην τελευταία διετία καταργήθηκαν κάπου 2.000 σχολεία και τα παιδιά έχασαν το σχολειό της γειτονιάς και του χωριού τους.

Σε συνδυασμό με αυτά, σημειώνουμε και την πρόταση από το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για «εφαρμογή του ανώτατου ορίου των 25 μαθητών ανά τμήμα στην Δευτεροβάθμια και μεσοπρόθεσμα των 20 μαθητών στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση».

◆ **Ως «κλου» των συριζαίικων «ανατρεπτικών» σημείων για την Παιδεία αναφέρουμε χωρίς σχόλια τις παρακάτω αναφορές-επισημάνσεις από το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ:**

«Προφανώς η οικονομική διάσταση των μέτρων αυτών υπόκειται σε λεπτομερή κοστολόγηση και η ικανοποίησή τους συναρτάται με την οικονομική κατάσταση της χώρας».

«Δέσμευση για σταδιακή αύξηση των κονδυλίων για την παιδεία και την έρευνα από τον κρατικό προϋπολογισμό ανάλογα με την οικονομική κατάσταση της χώρας»!

Η τρίτη εντολή

Αν εξαιρέσουμε τον Περισσό, που δεν παίζει σ' αυτό το παιχνίδι, και τους νεοναζί οι οποίοι και να θέλουν δεν μπορούν να παίξουν, καθώς τα αστικά ΜΜΕ τους έχουν εξαφανίσει, οι τρεις καθαρόαιμοι σοσιαλδημοκρατικοί σχηματισμοί (Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ και ΚΙΔΗΣΟ) έχουν κάνει την «τρίτη εντολή» βασικό προεκλογικό τους σλόγκαν. Δώστε σ' εμάς τη δυνατότητα να πάρουμε την τρίτη εντολή για να εξασφαλίσουμε σταθερή και υπεύθυνη διακυβέρνηση, είναι αυτό που σε δεκάδες παραλλαγές ακούγεται από το στόμα των ηγετικών στελεχών τους. Λες και αυτή η τρίτη εντολή έχει κάποιες μαγικές ιδιότητες που τις ανακάλυψαν τώρα ο Θεοδωράκης, ο Βενιζέλος και ο Γιωργάκης.

Στην πραγματικότητα, η τρίτη διερευνητική εντολή ουδέποτε είχε ούτε προβλέπεται να έχει οποιαδήποτε σημασία. Αν είναι να προκύψει συμμαχική κυβέρνηση, θα προκύψει είτε από την πρώτη εντολή είτε από τη φάση που θ' ακολουθήσει στο προεδρικό μέγαρο, αν οι τρεις εντολές περάσουν άκαρπες. Για το κόμμα που θα πάρει τη δεύτερη εντολή δεν το συζητάμε. Είναι από χέρι χαμένο, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να σχηματιστεί κυβέρνηση χωρίς το πρώτο κόμμα (είναι το μπόνους των 50 εδρών, βλέπετε). Αν λοιπόν δεν μπορέσει να σχηματίσει συμμαχική κυβέρνηση ο αρχηγός του πρώτου κόμματος (ο Τσίπρας ας πούμε), γιατί θα μπορέσει να σχηματίσει ο αρχηγός του τρίτου κόμματος (ας πούμε ο Θεοδωράκης); Δηλαδή, θα έχει ο ΣΥΡΙΖΑ 30% και το Ποτάμι 7% (τα νούμερα δεν είναι ακριβή, φυσικά, αλλά αυτή είναι η σχέση τους, λίαν επιεικώς για το Ποτάμι), θα συναντηθεί ο Τσίπρας με τον Θεοδωράκη και θα του ζητήσει να στηρίξει μια κυβέρνησή του, αλλά ο Θεοδωράκης θα αρνηθεί και θα περιμένει να πάρει αυτός την τρίτη εντολή, να ζητήσει από τον Τσίπρα να στηρίξει κυβέρνησή του (με πρωθυπουργό τον Θεοδωράκη, αφού αυτός θα έχει την εντολή) και ο Τσίπρας θα δεχτεί! Και γιατί να μην περιμένει την επόμενη φάση, όταν ο πρόεδρος της Δημοκρατίας θα καλέσει όλους τους αρχηγούς σε σύσκεψη, για να πετύχει εκεί το σχηματισμό συμμαχικής κυβέρνησης με πρωθυπουργό τον ίδιο, αφού η διαφορά του από τα σύμμαχα κόμματα θα είναι τεράστια;

Να γιατί σας λέμε ότι η «τρίτη εντολή» είναι πρακτικά άχρηστη και χρησιμοποιείται απλά σαν προεκλογικό προπαγανδιστικό επιχείρημα, επειδή όλος αυτός ο συρφετός της Κεντροαριστεράς δεν έχει άλλο επιχείρημα. Λέμε για τον Σαμαρά που έχει καταστήσει τον εαυτό του κέντρο της προεκλογικής προπαγάνδας της ΝΔ, αλλά δεν πάνε πίσω οι άλλοι τρεις. Ο Βενιζέλος, με το μάτι να γυαλίζει από τη δίψα για εξουσία, όπου βρεθεί κι όπου σταθεί επαναλαμβάνει συνεχώς το παραμύθι με την προσωπική του θυσία για να σώσει το έθνος, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται ότι όλος ο κόσμος τον μουτζώνει και φωνάζει «δε θέλουμε να μας σώσεις άλλο». Ο Παπανδρέου καρφίτσωσε γερά εκείνο το χαμόγελο του καλού παιδιού και περιφέρει τη δική του μιζέρια: με γκρέμισαν από την εξουσία ο Βενιζέλος με τον Σαμαρά σε συνεννόηση με την Μέρκελ, γιατί αν είχα μείνει εγώ θα έκανα καλύτερη διαπραγμάτευση και θα τους στρίμωχνα με το δημοψήφισμα. Και ο Θεοδωράκης, βλέποντας ότι οι μοντερνιές δεν εκπλήσσουν πια κανένα, προβάλλει το «νέο και άφθαρτο» του κόμματός του, στο οποίο έχει μαζέψει ό,τι μπάζο περίσσεψε από τη ΔΗΜΑΡ, το ΠΑΣΟΚ, ακόμη και τη νεοφιλελεύθερη Δράση.

Αν καταφέρουν να μπουν στη Βουλή, θα κάνουν τα πάντα για να μπουν και στην κυβέρνηση, αν ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα έχει αυτοδυναμία. Γιατί η συμμετοχή στην κυβέρνηση είναι όρος για να μπορέσουν να στήσουν καλύτερα τα μαγαζιά και να τα κρατήσουν ανοιχτά. Γιατί πολιτικά μαγαζιά με τόσο χαμηλά ποσοστά και τόσα ετερόκλητα στοιχεία στο εσωτερικό τους, δεν μπορούν να μακροημερεύσουν, όπως έδειξε και η πορεία του ΛΑΟΣ, της ΔΗΜΑΡ και των ΑΝΕΛ. Οι τάσεις θα είναι περισσότερο αποσυσπειρωτικές παρά συσπειρωτικές και η πίεση θα είναι να ενωθούν και να φτιάξουν ένα μεγάλο κόμμα της Κεντροαριστεράς. Γι' αυτό θέλουν συμμετοχή στην κυβέρνηση πάση θυσία. Πολλά θα εξαρτηθούν, βέβαια, και από το «τι ψάρια θα πιάσει» κάθε κόμμα στις εκλογές. Το ποσοστό του και η σύνθεση της κοινοβουλευτικής του ομάδας θα καθορίσουν εν πολλοίς και τις προοπτικές του.

Βλέποντας τα πράγματα απ' αυτή τη σκοπιά, μπορούμε ν' αντιληφθούμε ότι το προπαγανδιστικό παιχνίδι με την «τρίτη εντολή» βοηθάει στην ανάδειξη της δήθεν σπουδαιότητας αυτών των σχημάτων. Είναι το τελευταίο που τους έχει απομείνει. Και ο μεν Θεοδωράκης το λέει καθαρά ότι θα συνεργαστεί με τον νικητή, οι άλλοι δύο όμως κάνουν τους δύσκολους. Ιδιαίτερα ο Βενιζέλος, που ανακάλυψε το νέο ιδεολόγημα: «Δεν είμαι υποψήφιος κυβερνητικός εταίρος, είμαι υποψήφιος εθνικός εταίρος», προκαλώντας ασυγκράτητα χάχανα.

Αλαζονεία τσογλαναράδων

Εντάξει, η ΝΔ «δεν δικαιούται για να ομιλεί». Με όλους αυτούς τους ρεμπεσκέδες που έχει μαζέψει στις γραμμές της και τους έχει δώσει ρόλους πρώτων βιολιών ο Σαμαράς, με τα καθημερινά γκεμπελίστικα σενάρια που παράγουν, με τη διαστροφή κάθε αλήθειας, με την επαναφορά του μοναρχοφασιστικού κλίματος των δεκαετιών του '50 και του '60 και μάλιστα με πρωταγωνιστή τον ίδιο τον Σαμαρά, πάει πολύ να διαμαρτύρεται επειδή ένας συριζαίος δημοσιογράφος έβρισε τον πρωθυπουργό. Ο ΣΥΡΙΖΑ, όμως, γιατί δεν μπήκε στον κόπο να αποδοκιμάσει, με μια τυπική ανακοίνωση βρε αδερφέ, το διευθυντή του κομματικού ραδιοσταθμού, που αποκάλεσε τον Σαμαρά «μαλάκα»; Αν έβγαινε ένας δεξιός και αποκαλούσε τον Τσίπρα «μαλάκα», μπορούμε να φανταστούμε το θόρυβο που θα ξεσήκωναν οι Συριζαίοι.

Ποιος είναι ο Αρβανίτης που είχε το θράσος να διαπράξει αυτή την πολιτική απρέπεια; Ενας δημοσιογραφίσκος της πλάκας, που έκανε καριέρα στην κρατική ΕΡΤ επί ΠΑΣΟΚ, ένας δημοσιοσχεσίτης που φρόντιζε να τα έχει καλά και με τον Περισσό και με τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος καλλιεργούσε με επιμέλεια για τον εαυτό του την εικόνα του μειλίχιου, χαμηλών τόνων και κόσμιου ανθρώπου. Μόλις «μύρισε» εξουσία, όμως, έβγαλε στην πολιτική πιάτσα την αλαζονεία του ασήμαντου τον οποίο η εξουσία κάνει σημαντικό. Τη μια χαρακτηρίζει εκβιαστές τους τεχνικούς του ραδιοσταθμού που απήργησαν για να πληρωθούν τα μεροκάματά τους, την άλλη βρίζει τον Σαμαρά. Φανταστείτε τι έχει να γίνει με τους πολλούς Αρβανίτηδες, όταν πάρουν τη διαχείριση της αστικής εξουσίας.

Μια κάποια πρόοδος...

Θα συμφωνήσουμε ότι έχει συντελεστεί μια αναμφισβήτητη πρόοδος. Παλιότερα το λευκό περιστέρι είχε κουρνιάσει στο κεφάλι του Καρατζαφέρη (οι γητευτές περιστεριών ξέρουν καλά τα κόλπα). Τώρα αφέθηκε απλώς να πετάξει από τα χέρια ενός τρισευτυχισμένου Τσίπρα. Οι φωτορεπόρτερ τα «οσμίζονται» κάτι τέτοια και είχαν έτοιμες τις μηχανές για ν' απαθανατίσουν τη στιγμή.

Πολιτικό κιτς, θα πείτε. Ασφαλώς κιτς, αλλά όχι χωρίς σημασία. Την εντόπισαν ακόμη και συντηρητικά έντυπα, όπως ο Economist που έγραψε (χωρίς πάθος): «Στο λιμάνι του Πειραιά, με την μπάντα να παιανίζει και τους ένστολους στρατηγούς και επικεφαλής της αστυνομίας να παραβρίσκονται, ο κ. Τσίπρας λίγο πολύ έπρεπε να παίξει το ρόλο του ως ηγέτης της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Του έδωσαν μάλιστα και ένα περιστέρι που έπρεπε να πετάξει και εκείνος έκανε το καθήκον του. Η δε φωτογραφία που απαθανάτισε τη στιγμή θα ωφελήσει αναμφισβήτητα το εκλογικό του μέλλον»!

Νέος κύκλος προβολών και συζητήσεων

ΑΝ-ΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ

Το ξεφτισμένο όνειρο της Δύσης παρακινεί όλο και περισσότερους νέους να εγκαταλείψουν την Ελλάδα της κρίσης. Οι προσδοκίες για μια καλύτερη ζωή στις «πολιτισμένες» χώρες των «ίσων ευκαιριών» συσκοτίζουν τους σκληρούς ταξικούς διαχωρισμούς, την εκμετάλλευση και το ρατσισμό που επικρατούν για τους μετανάστες εργάτες εκεί, όπως και εδώ. Δύο ταινίες για τους έλληνες μετανάστες στην αμερικανική ήπειρο στις αρχές του περασμένου αιώνα, που συμβάλλουν στην απαραίτητη για μας απομυθοποίηση του σύγχρονου αμερικάνικου –και όχι μόνο– «ονείρου»...

Νέα γραφεία της «Κόντρας» στη Θεσσαλονίκη

Τα γραφεία της «Κόντρας» στη Θεσσαλονίκη μετακόμισαν. Η νέα διεύθυνση είναι **Ιουστινιανού 24**, πολύ κοντά (μια ανάσα κυριολεκτικά) στα παλιά γραφεία. Τα «εγκαίνια» του νέου χώρου θα γίνουν με τη βιντεοπροβολή της 23ης Γενάρη.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Ζε σουί Σαρλή (θηλυκό του Σαρλό).

«Η μεσαία τάξη ζει συνεχώς με αυταπάτες, προσποιούμενη ότι υπακούει τους νόμους και πιστεύει σ' αυτούς και παριστάνοντας ότι έχει περισσότερα απ' όσα έχει. Ποτέ όμως δεν της ήταν τόσο δύσκολο να ανταποκριθεί σ' αυτό τον ανιδιοτελή και παραδοσιακό ρόλο. Η μεσαία τάξη ασφυκτιά από τα χρέη και έχει παραλύσει από τον πανικό. Και μέσα στον πανικό μεγαλώνει τα παιδιά της. Μέσα στον πανικό να επιβιώσει, να μην καταρρεύσει, μη χάσει τη δουλειά, το αυτοκίνητο, το σπίτι, τα πράγματά της, μες στον πανικό μην τυχόν και δεν κατορθώσει να έχει ό,τι οφείλει να έχει για να υπάρχει. Στη συλλογική απαίτηση για δημόσια ασφάλεια, που απειλείται από τα πανούργα τέρατα της παρανομίας, η φωνή της μεσαίας τάξης είναι η πιο δυνατή. Υπερασπίζεται τη δημόσια τάξη θαρρείς και είναι ιδιοκτήτης της, ενώ δεν είναι παρά ένας ενοικιαστής που τον έχει γονατίσει η τιμή του ενοικίου και η απειλή της έξωσης» (Eduardo Galeano).

Ποιον θα βάλει άραγε υπουργό Παιδιάς ο ΣυΡιζΑ; Το ερώτημα γεννήθηκε στο ταραγμένο μυαλό της Κοκκινοσκουφίτσας όταν –στα καλά καθούμενα- αναπόλησε τις ένδοξες μέρες του ΓΑΠ, τότε που ρωτούσε στη μητρική του γλώσσα «which one is the best to put as minister of education» κι όλοι φώναζαν «put Anna, put Anna»!

Ολο και περισσότερο μας απασχολεί το κώμα που αύριο πρόκειται να γίνει κυβέρνηση (έχει χαθεί πια ακόμα και η μαγεία της έκπληξης στη μακάρια Μπανανία). Για τον λόγο αυτό ανασύραμε το mega λεξικό της ρυζοσπαστικής αριστεράς και αντιγράφουμε μερικά λύματα (συγνώμη για τις ανορθογραφίες, είναι από τη συγκίνηση):

Συναθροίσεις: πρόκειται για τις «αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία» και άλλες απλές λογιστικές πράξεις που κάνουν οι επαΐοντες του ΣυΡιζΑ, καταλήγοντας σε συμπεράσματα που ποικίλουν και μεταβάλλονται κάθε μέρα, ανάλογα με τα κέφια...

Συναισθήματα: τα αισθήματα που κατά καιρούς δημιουργούνται μεταξύ του «Συν» και διαφόρων περιστασιακών ερώτων, με στόχο την αυτοδυναμία.

Συνακροατής: αυτός που κάθεται και ακούει την κάθε παπαριά κάθε πικραμένου του «Συν», μέχρι να εμφανίσει τα πρώτα συμπτώματα κατάθλιψης ή διαταραχής προσωπικότητας.

Συναλλαγή: ο τρόπος με τον οποίο ο «Συν» θα φέρει την πολυπόθητη αλλαγή.

Συνεργάτης: ο εργάτης που προσχώρησε στον «Συν». Πρόκειται για προστατευόμενο είδος, μιας και δεν αριθμεί τόσα μέλη όσα θα νόμιζε κανείς.

Συνεστίαση: αυτό που θα ακολουθήσει την ημέρα των εκλογών.

Συνθέσεις: οι θέσεις του κόμματος, που είναι ό,τι ακριβώς μαρτυρά η λέξη.

Συνομιλητής: πρόσωπο του κόμματος που συμμετέχει σε πάνελ προσπαθώντας να εξηγήσει τα ανεξήγητα.

Συνουσία: όπως καταδεικνύει και η λέξη, η ουσία του «Συν». Αμφιβάλλει κανείς ότι εκεί θα καταλήξουμε;

«Αλήθεια, σε μαύρα χρόνια ζω! Τα λόγια που δεν κεντρίζουν είναι σημάδι χαζομάρας. Μου λένε: Φάε και πιες! Να 'σαι ευχαριστημένος που έχεις! Μα πώς να φάω και να πιω όταν το φαγητό μου τ' αρπάζω από τον πεινασμένο, όταν κάποιος διψάει για το ποτήρι το νερό που έχω; Κι ωστόσο, τρώω και πίνω. Αλήθεια, σε μαύρα χρόνια ζω! Ηρθα στις πόλεις την εποχή της αναστάτωσης, όταν εκεί βασίλευε η πείνα. Ηρθα μες στους ανθρώπους στην εποχή της ανταρσίας και ξεσηκώθηκα μαζί τους. Αφρόντιστα δινόμουνα στον έρωτα κι αντίκριζα τη φύση δίχως υπομονή. Στον καιρό μου οι δρόμοι φέρνανε στη λάσπη. Η μιλιά μου με κατέδιδε στο δήμιο. Λίγα περνούσαν απ' το χέρι μου. Ομως αν δεν υπήρχα, οι αφέντες θα στέκονταν πιο σίγουρα, αυτό έλπιζα τουλάχιστον. Οι δυνάμεις ήτανε μετρημένες. Ο στόχος βρισκότανε πολύ μακριά, φαινόταν ολοκάθαρα, αν και για μένα ήταν σχεδόν απρόσιτος. Ετσι κύλησε ο χρόνος που πάνω στη γη μου δόθηκε. Αλίμονο, εμείς που θέλαμε να ετοιμάσουμε το δρόμο στη φιλία, δεν καταφέρναμε να 'μαστε φίλοι ανάμεσά μας. Ομως εσείς, όταν θα 'ρθει ο καιρός ο άνθρωπος να βοηθάει τον άνθρωπο, να μας θυμάστε με κάποια επιείκεια (Berthold Brecht – «Στους μεταγενέστερους»).

Κοκκινοσκουφίτσα

Πευκοδάσος Σχίνου-Πισίων-Περαχώρας

Το ξεπατώνουν για καυσόξυλα και οι δασικές υπηρεσίες σφυρίζουν αδιάφορα

Το άρθρο αυτό είναι το πρώτο έρευνας που πραγματοποιήσαμε στην περιοχή Σχίνου-Πισίων-Περαχώρας που υπάγεται στο δήμο Λουτρακίου. Ξεκινήσαμε στις αρχές του περασμένου καλοκαιριού και θα συνεχίσουμε μέχρι να αναγκαστούν οι δασικές υπηρεσίες να παρέμβουν άμεσα για να βάλουν τέλος στο διαρκές έγκλημα που συντελείται σε βάρος του δάσους της περιοχής και του περιβάλλοντος. Μέχρι να εκδώσουν αποφάσεις με τις οποίες θα επιστραφεί όλο αυτό το δάσος στο δημόσιο και να μπει μπροστά η απαραίτητη διαδικασία με σκοπό να αποκατασταθεί η συντελεσθείσα βλάβη που είναι πολύ μεγάλη.

Μέχρι τώρα, οι υπηρεσιακοί παράγοντες σφυρίζουν αδιάφορα, παρά τις επανειλημμένες «οχλήσεις» μας. Ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου μας δήλωσε αναρμόδιος να ελέγξει πειθαρχικά τον Δασάρχη Κορίνθου και μας συνέστησε να κάνουμε καταγγελία στην Εισαγγελία Κορίνθου. Ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Συντονισμού και Επιθεώρησης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου μας παρέπεμψε στον προϊστάμενο της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου, ενώ ο Γενικός Διευθυντής Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης θεώρησε την καταγγελία μας σοβαρή και μας ανέφερε ότι θα επικοινωνήσει και με τους δύο προϊστάμενους για να επιληφθούν του θέματος.

Στα λεγόμενά τους δεν κρατάμε ούτε μικρό καλάθι, γιατί τους δύο πρώτους, δηλαδή τους προϊστάμενους της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου και της Διεύθυνσης Συντονισμού και Επιθεώρησης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης τους ενοχλήσαμε κατ' επανάληψη και κάθε φορά ο πρώτος μας απαντούσε ότι έχουν λίγο προσωπικό και γι' αυτό δεν μπορούν να ασκήσουν σοβαρό έλεγχο, γιατί με το προσωπικό που διαθέτουν πρέπει να κάνουν και άλλες, εξίσου σοβαρές δράσεις. Δεν κούνησαν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, που δεν τους γνωρίζουμε και δεν μας ενδιαφέρει να τους ψάξουμε και να τους βρούμε. Οταν ζητήσαμε από τον Γενικό Διευθυντή Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Πελοποννήσου να παραστεί ο ίδιος στην επιτόπια έρευνα, μας απάντησε ότι βρίσκεται στην Πάτρα και δεν μπορεί να παρευρίσκεται προσωπικά σε κάθε καταγγελία.

Είναι γεγονός ότι οι πράσινες και γαλάζιες κυβερνήσεις ασκούν σταθερά μια συνολικά αντιδασική πολιτική. Η μία συνεχίζει το έργο της άλλης και στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής συρρικνώνουν συνέχεια το προσωπικό που απαιτείται για να μπορέσουν οι δασικές υπηρεσίες να ασκήσουν πολιτική υπέρ του δάσους και του περιβάλλοντος. Ομως, αν ήθελαν να βάλουν τέλος στην πολιτική του άγριου ξεπατώματος του πευκοδάσους στη συγκεκριμένη περιοχή θα μπορούσαν να το κάνουν και μάλιστα πολύ εύκολα. Δεν το κάνουν και γι' αυτό θα πρέπει να λογοδοτήσουν.

Εμείς γνωρίζουμε δύο απ' αυτούς που ξεπατώνουν παράνομα το πευκοδάσος. Εχουν φτιάξει μεγάλα πλατώματα, κόβοντας ακόμη και νεαρά πεύκα, και θεωρούμε σίγουρο πως κάποια στιγμή οι ιδιοκτήτες του δάσους, που είναι εκατοντάδων χιλιάδων στρεμμάτων, θα επιχειρήσουν να εμφανίσουν αυτά τα πλατώματα ως έκταση καλλιεργούμενη με ελαιόδενδρα και κάποια άλλη στιγμή να χτίσουν και βίλες.

Κάποτε αυτό το πευκοδάσος ήταν ρητινευόμενο, όπως και πολλά άλλα, σε άλλα μέρη της Ελλάδας, και είχε παραχωρηθεί για εκμετάλλευση. Το Δεκέμβρη του 2003, με το δασοκτόνο νόμο 3208, άρθρο 14, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ παραχώρησε την κυριότητα όλων των πευκοδασών (και του συγκεκριμένου, δηλαδή) στους πρώην ρητινοκαλλιεργητές. Επομένως, και οι ιδιοκτήτες αυτού του πολύ μεγάλου πευκοδάσους γνωρίζουν για το έγκλημα που συντελείται στην περιοχή. Σιωπούν όμως, με το αζημίωτο, και συμφωνούν, γιατί με το ξεπάτωμα ανοίγει ο δρόμος για την αλλαγή χρήσης του δάσους, στην αρχή τμηματικά. Σιωπούν ακόμη και πολλοί από τους κατοίκους της περιοχής, γιατί προμηθεύονται καυσόξυλα από τους δύο εκχερσωτές του δάσους σε τιμές χαμηλότερες από τις μάντρες.

Επισκεφτήκαμε την περιοχή δύο φορές. Αρκετά τμήματα την πρώτη φορά και τα Λαχείδια του Σχίνου τη δεύτερη. Οπως αναφέραμε, είδαμε μεγάλα πλατώματα και τις περιοχές αυτές γεμάτες με κλαδιά πεύκων που αφήνουν οι εκχερσωτές (αυτά δεν μπορούν να πουληθούν ως καυσόξυλα). Αντιλαμβάνεστε τι θα συμβεί τους καλοκαιρινούς μήνες στις περιοχές αυτές, αν αυξηθεί η θερμοκρασία και ξεραθεί ο τόπος. Θα προκληθούν πυρκαγιές που θα είναι καταστροφικές για το δάσος.

Δεν βρήκαμε ούτε ένα κορμό από τα κομμένα δένδρα με προσήμανση. Το επισημαίνουμε γιατί η προσήμανση των δένδρων που πρόκειται να υλοτομηθούν, στις περιπτώσεις που έχουν δοθεί άδειες υλοτομίας και έχουν εκδοθεί πρωτόκολλα εγκατάστασης, είναι υποχρεωτική. Παραθέτουμε απόσπασμα από το άρθρο 34 του ΠΔ 19/11/1928, που ισχύει και σύμφωνα με το οποίο πρέπει να γίνεται η υλοτομία:

Προσήμανσις υλοτομητέων δένδρων

Αρθρο 32

Η προσήμανσις των υλοτομητέων δένδρων γίνεται εις πάσαν περίπτωσιν δι' ειδικής δασικής σφύρας... Η αποτύπωσις της σφραγίδος ταύτης γίνεται ουχί επί του φλοιού, αλλ' επί αρκούντως βαθείας εντομής του σομφού του ξύλου... εις τρόπον ώστε να διακρίνεται ευκρινώς επί του εναπολειφθησομένου πρέμου... Η κατά την υλοτομίαν ή μετά ταύτα βεβαίωσις της υπάρξεως εν τω δάσει πρέμνων μη φερόντων την σφραγίδα ταύτην συνεπάγεται προς τοις άλλοις την ποινικήν καταδίωξιν του υλοτόμου και την κατάσχεση των δασικών προϊόντων των παραχθέντων εκ των απροσημάντως υλοτομηθέντων δένδρων».

Το ΠΔ είναι του Νοέμβρη του 1928 και φυσικά είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα. Σύμφωνα μ' αυτό, δε φτάνει μόνο η προσήμανση προκειμένου να θεωρηθεί μια υλοτομία νόμιμη. Χρειάζεται να τηρηθούν και πολλά άλλα. Το κυριότερο: να ελεγχθεί κατά πόσο τηρήθηκαν οι Πίνακες Υλοτοτομίας. Κανονικά, θα έπρεπε να γίνονται διαχειριστικές μελέτες και όχι Πίνακες Υλοτομίας. Επιλέγονται οι τελευταίοι γιατί συρρικνώνονται τα κονδύλια που προορίζονται για την προστασία και ανάπτυξη των δασών. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι η υλοτομία με βάση τους Πίνακες Υλοτομίας δεν γίνεται για να παράγονται καυσόξυλα, αλλά **για να αναπτύσσονται τα δάση**.

Επισημάναμε στους συνομιλητές μας υπηρεσιακούς παράγοντες την πλήρη απουσία προσήμανσης και αυτοί δεν αποτόλμησαν να τη δικαιολογήσουν. Μόνο ο προϊστάμενος της Διεύθυνσης Δασών Κορίνθου επαναλάμβανε μονότονα την πραγματικά μεγάλη έλλειψη προσωπικού.

Αναφέρουμε ακόμη ότι, εκτός από την προσήμανση και την έκδοση αδειών υλοτομίας, πρέπει να εκδοθούν και τα πρωτόκολλα εγκατάστασης των υλοτόμων στους οποίους χορηγούνται οι άδειες υλοτομίας, σύμφωνα με το άρθρο 34, που προβλέπει:

«1) Διά την εγκατάστασιν των υλοτόμων εις τα υλοτομούμενα δάση, δημόσια και ιδιωτικά, συντάσσεται υπό της αρμόδιας Δασικής Αρχής πρωτόκολλον εγκαταστάσεως, όπερ υπογράφεται και υπό των εγκαθισταμένων ενοικιαστών υλοτόμων και περιλαμβάνει το όνομα του δάσους, την υλοτομηθησομένην δασικήν θέσιν, το είδος των υλοτομουμένων δένδρων...».

Υποβάλαμε δύο φορές αιτήσεις στον προϊστάμενο του Δασαρχείου Κορίνθου και ζητήσαμε να μας απαντήσει σε μερικά ζητήματα που άπτονται των προϋποθέσεων που απαιτούνται προκειμένου οι άδειες υλοτομίας που θα δοθούν να συμβάλλουν στην προστασία και στην ανάπτυξη των δασών. Η δεύτερη αίτησή μας (την υποβάλαμε στις 17.10.2014) ήταν ολοκληρωμένη γιατί είχαμε μελετήσει το ΠΔ 19/11/1928 και με βάση τα ευρήματα κατά την επιτόπια έρευνά μας γνωρίζαμε τι πρέπει να ζητήσουμε από τον προϊστάμενο του δασαρχείου. Παραθέτουμε απόσπασμα από την αίτησή μας:

«Επανέρχομαι μ' αυτή την αίτηση και ζητώ να μου δώσετε:

1. Ολες τις άδειες υλοτομίας που χορηγήσατε την τελευταία πενταετία σε όλους τους υλοτόμους για τα δάση που περιβάλλουν το Σχίνο, τα Πίσσια και την Περαχώρα.

2. Τα πρωτόκολλα εγκατάστασης όλων των υλοτόμων στους οποίους χορηγήθηκε από την Υπηρεσία σας άδεια υλοτομίας. Τα πρωτόκολλα εγκατάστασης τα ζητάω σύμφωνα με το άρθρο 34 του ΠΔ 19/11/1928 (ΦΕΚ 252Α), το οποίο εξακολουθεί να ισχύει».

Μετά την αίτησή μας αυτή, τον προϊστάμενο του Δασαρχείου τον «έζωσαν τα φίδια», γιατί κατάλαβε ότι γνωρίζουμε καλά τη διαδικασία και έχουμε αντιληφθεί ότι γίνεται ξεπάτωμα αυτού του πολύτιμου πευκοδάσους. Κατόπιν αυτών, εκτός των άλλων ενεργειών όφειλε να εισηγηθεί την αποβολή όλων των ιδιοκτητών και την επιστροφή του δάσους στο δημόσιο. Αντί όμως, έστω και την τελευταία στιγμή, να πράξει τα δέοντα, προτίμησε «να πετάξει τη μπάλα στην κερκίδα», απαντώντας μας ότι το αίτημα είναι γενικό και αόριστο και ζητώντας να το κάνουμε πιο συγκεκριμένο ως προς τόπο, χρόνο και όνομα». Ο κύριος αυτός στρουθοκαμηλίζει. Στο επόμενο η συνέχεια.

Γεράσιμος Λιόντος

Για τα μάτια η προσφυγή του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στο ΣτΕ

Την προηγούμενη εβδομάδα αναφερθήκαμε αναλυτικά στην προσφυγή που κατέθεσε στις 2 Γενάρη στο ΣτΕ ο δήμος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας, σημειώνοντας μεταξύ των άλλων ότι ναι αισθανόμαστε δικαιωμένοι για τις θέσεις που έχουμε παρουσιάσει, ενώ το Συντονιστικό Κατοίκων ΝΦ-ΝΧ και γύρω περιοχών θα πρέπει να αισθάνεται ικανοποίηση που η δημοτική αρχή σύρθηκε στην υποβολή αυτής της προσφυγής. Τονίζαμε, όμως, ότι τίποτα δεν έχει τελειώσει. Κι αυτό γιατί **κατατέθηκε μόνο αίτηση ακύρωσης** της απόφασης του προϊστάμενου της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών Σ. Σίμνου και **όχι και αίτηση αναστολής**.

Η Διεύθυνση Δασών Αθηνών υπάγεται διοικητικά στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής. Με τη συγκεκριμένη απόφασή του ο Σ. Σίμνος νομιμοποιεί-εφαρμόζει την **αντισυνταγματική** διάταξη του νόμου 4277/2014, με την οποία επεκτείνεται παράνομα το ρυμοτομικό σχέδιο σε βάρος του Αλσους, από το οποίο αρπάζονται 6 στρέμματα, αποχαρακτηρίζονται από δασικά και παραχωρούνται για την κατασκευή του γηπέδου-εμπορική επιχείρηση του μεγαλοκαπιταλιστή Δ. Μελισσανίδη. Η συγκεκριμένη διάταξη έχει κριθεί προγενέστερα τρεις φορές ως αντισυνταγματική από το ΣτΕ, τότε που πήγε να εφαρμοστεί το σχέδιο Γρανίτσα (σε ό,τι αφορά την αρπαγή έκτασης του Αλσους, αποχαρακτηρισμού της και επέκτασης του ρυμοτομικού σχεδίου σ' αυτή την έκταση, το σχέδιο Μελισσανίδη είναι πιστό αντίγραφο του σχεδίου Γρανίτσα).

Η απόφαση του Σ. Σίμνου αποτελεί απάντηση σε αίτημα της νέας διοίκησης του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας για επικαιροποίηση της μελέτης ανάπλασης του Αλσους της Ν. Φιλαδέλφειας. Σημειώνουμε πως η μελέτη επικαιροποιήθηκε μεν, όμως εξακολουθεί να εξαιρεί όλες τις καταπατήσεις που έγιναν διαχρονικά στο Αλσος. Ο διευθυντής Δασών Αθηνών ζήτησε από το δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας να εξαιρέσει τα 6 στρέμματα από τη μελέτη ανάπλασης, προκειμένου αυτή να εγκριθεί.

Αυτή την περίοδο, όμως, τα 6 στρέμματα του Αλσους, που αποχαρακτηρίζονται και αρπάζονται με αντισυνταγματική διάταξη του νόμου 4277/2014, δεν εμπλέκονται μόνο στη μελέτη ανάπλασης του Αλσους. Εμπλέκονται και στη μελέτη υψομέτρων, την οποία έχει καταθέσει αναρμοδίως η εταιρία «Δικέφαλος 1924» ΑΕ (συμφερόντων Μελισσανίδη). Προκειμένου να πάρει Εγκριση και Αδεια Δόμησης, η εταιρία ζητά να εγκριθούν από το Δήμο υψόμετρα και για την έκταση των 6 στρεμμάτων. Ο δήμαρχος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας Α. Βασιλόπουλος επανέλαβε πρόσφατα (4.1.15) στην «Αυγή»: «είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε με βάση το νόμο». Αφήνοντας έτσι να εννοηθεί, ότι θα εγκρίνει τη μελέτη υψομέτρων και για τα 6 στρέμματα του Αλσους, όταν η εταιρία του Μελισσανίδη καταθέσει στις Τεχνικές Υπηρεσίες του Δήμου όλα τα έγγραφα που έχουν ζητήσει για να είναι πλήρης ο φάκελος.

Η αίτηση ακύρωσης της απόφασης του προϊστάμενου της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών, που υπέβαλε στο ΣτΕ ο Δήμος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας αποφασίστηκε να συνεκδικαστεί στις 6 Μάρτη του 2015 με την αίτηση ακύρωσης που κατέθεσαν 17 κάτοικοι της Ν. Φιλαδέλφειας και άλλων περιοχών.

Σε σοβαρές υποθέσεις, όπως η συγκεκριμένη, ακολουθείται από το ΣτΕ η τακτική των συνεχών αναβολών, με διάφορα προσχήματα. Για παράδειγμα, στην υπόθεση της προσφυγής κατά διοικητικών πράξεων που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή του δασοκτόνου νόμου 3208/2003 αποφασίστηκαν εφτά αναβολές, με το επιχείρημα ότι ο εισηγητής Π. Πικραμμένος δεν ήταν έτοιμος! Την ίδια περίοδο, δούλευαν στο φουλ οι μηχανισμοί αποχαρακτηρισμών δασών και δασικών εκτάσεων, με τις δασικές υπηρεσίες να βασίζονται στο δασοκτόνο νόμο. Αυτή η φάμπρικα των αποχαρακτηρισμών φόβισε τότε τον Κ. Καραμανλή και τον ανάγκασε να δώσει εντολή στον γενικό γραμματέα της κυβέρνησης Α. Καρρά να βάλει για ένα διάστημα φρένο σ' αυτούς τους αποχαρακτηρισμούς. Ως ανταμοιβή για τις συνεχείς καθυστερήσεις και για την εισήγησή του, με την οποία έκρινε ως συνταγματικό το άρθρο 1 του δασοκτόνου ν. 3208/2003, ο εισηγητής Π. Πικραμμένος αρχικά έγινε αντιπρόεδρος, στη συνέχεια πρόεδρος του ΣτΕ και στο τέλος υπηρεσιακός πρωθυπουργός, το Μάη του 2012.

Τίποτα, λοιπόν, δεν αποκλείει να εφαρμοστεί η ίδια τακτική και στην υπόθεση της προσφυγής του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας, προκειμένου η «Δικέφαλος 1924» ΑΕ να πάρει έγκριση της μελέτης υψομέτρων και για τα 6 στρέμματα του Αλσους, δεδομένου ότι η νέα δημοτική αρχή δεν κατέθεσε και αίτηση αναστολής της απόφασης Σίμνου. Επαναλαμβάνουμε ότι ο ίδιος ο δήμαρχος Α. Βασιλόπουλος, εξακολουθεί να δηλώνει ότι «είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε με βάση το νόμο»!

Εάν χειριζόμασταν εμείς την υπόθεση της αίτησης ακύρωσης, **θα καταθέταμε ταυτόχρονα και αίτηση αναστολής**, προκειμένου να αποτρέψουμε αυτή την εξέλιξη και να εμποδίσουμε την εταιρία του Μελισσανίδη να πάρει υψόμετρα και για τα 6 στρέμματα του Αλσους, κατ' εφαρμογή της αντισυνταγματικής διάταξης του ν. 4277/2014. Ας μη σπεύσουν κάποιοι «κύκλοι» της δημοτικής αρχής να μιλήσουν για «ξερόλες» και να μας αντικρούσουν με το επιχείρημα ότι δεν μπορεί να κατατεθεί και αίτηση αναστολής σε περιπτώσεις «αρνητικών διοικητικών πράξεων».

Αυτός ο ισχυρισμός θα είχε βάση αν είχε υποβληθεί μόνο η αίτηση επικαιροποίησης της μελέτης ανάπλασης του Αλσους από το Δήμο. Σε τέτοιες περιπτώσεις υπάρχει το επιχείρημα ότι δεν μπορεί να υποχρεωθεί η δημόσια διοίκηση να καταργήσει τη διοικητική πράξη και έτσι στην ουσία να νομοθετήσει. Αυτό το νομικό επιχείρημα θα μπορούσε να συζητηθεί, όμως εν προκειμένω δεν μπορεί να σταθεί, γιατί έχει υποβληθεί από τη «Δικέφαλος 1924» ΑΕ η αίτηση για έγκριση της μελέτης υψομέτρων.

Οταν κατά την ίδια χρονική περίοδο κατατίθενται η επικαιροποίηση της μελέτης ανάπλασης του Αλσους και η μελέτη υψομέτρων, που προϋποθέτει την αρπαγή και τον αποχαρακτηρισμό 6 στρεμμάτων Αλσους, είναι δεδομένο ότι το Αλσος θα υποστεί μεγάλη ζημιά. Επομένως, η Επιτροπή Αναστολών του ΣτΕ θα ήταν υποχρεωμένη να κάνει δεκτή την αίτηση αναστολής μέχρι να εκδικαστεί η αίτηση ακύρωσης. Διότι η μελέτη υψομέτρων **εγκυμονεί άμεσο κίνδυνο για το Αλσος**, αφού αποτελεί προαπαιτούμενο για την έκδοση Εγκρισης και Αδειας Δόμησης, η οποία οδηγεί στην οικοδόμηση πάνω στη συγκεκριμένη έκταση του Αλσους.

Επομένως, η νέα δημοτική αρχή όφειλε **μαζί με την αίτηση ακύρωσης να καταθέσει και αίτηση αναστολής**, ώστε να μπλοκάρει τόσο την έγκριση της μελέτης υψομέτρων, που συμπεριλαμβάνει και τα 6 στρέμματα του Αλσους όσο και την έκδοση οικοδομικής άδειας για το γήπεδο-εμπορική επιχείρηση της οικογένειας Μελισσανίδη. Δεν το έκανε όχι από άγνοια, αλλά σκόπιμα, γιατί θέλει να συναλλάσσεται με την εταιρία του Μελισσανίδη, αποσκοπώντας στις ψήφους εκείνων των οπαδών της ΑΕΚ που ελέγχονται από το «σύστημα Μελισσανίδη».

Η διοίκηση Βασιλόπουλου θα έπρεπε ακόμη να συμπεριλάβει στην αίτηση ακύρωσης της απόφασης Σίμνου και το ζήτημα της μελέτης υψομέτρων, προκειμένου να καταδείξει ότι υπάρχει άμεσος κίνδυνος βλάβης του Αλσους της Ν. Φιλαδέλφειας και γι' αυτό η συγκεκριμένη διοικητική πράξη είναι φαινομενικά μόνο αρνητική. Δεν το έκανε και έτσι δυσκολεύει τον αγώνα για την υπεράσπιση των 6 στρεμμάτων του Αλσους. Νομιμοποιούμαστε, λοιπόν, να υποστηρίξουμε ότι η συριζαίικη δημοτική αρχή έκανε την προσφυγή στο ΣτΕ για το θεαθήναι.

Αυτό σημαίνει πως δεν μπορεί να υπάρχει καμιά εμπιστοσύνη στη διοίκηση Βασιλόπουλου (και στον ΣΥΡΙΖΑ γενικότερα), πόσο μάλλον συμπαράταξη ή -ακόμη χειρότερα- παραχώρηση του πρώτου ρόλου σ' αυτή. Αντίθετα, θα πρέπει να αυξηθεί η πίεση πάνω της, ώστε να αναγκαστεί να επιστρέψει την αίτηση για την έγκριση μελέτης υψομέτρων στη «Δικέφαλος 1924» ΑΕ και να μην εγκρίνει υψόμετρα για τα 6 στρέμματα του Αλσους. Αν η δημοτική αρχή αποθρασυνθεί και τολμήσει να εγκρίνει τη μελέτη υψομέτρων, θα πρέπει άμεσα, εκτός των άλλων, να κατατεθεί από τους αγωνιζόμενους κατοίκους αίτηση ακύρωσης και αίτηση αναστολής αυτής της απόφασης.

Η μελέτη υψομέτρων δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να εγκριθεί και ο αγώνας για την υπεράσπιση της ακεραιότητας και του δασικού χαρακτήρα του Αλσους πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την κατάργηση των αντισυνταγματικών διατάξεων του ν. 4277/2014.

Συντονιστικό Κατοίκων προς Δήμο

Δεσμευθείτε ότι δε θα δώσετε υψόμετρα

Ανακοίνωση για τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων στη Νέα Φιλαδέλφεια εξέδωσε το Συντονιστικό Κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας – Νέας Χαλκηδόνας και Γύρω Περιοχών. Στην ανακοίνωση τονίζεται ότι ο Δήμος αναγκάστηκε να κάνει προσφυγή στο ΣτΕ κατά του εμφανώς αντισυνταγματικού νόμου 4277/2014 υπό την πίεση της λαϊκής κινητοποίησης. Το Συντονιστικό επισημαίνει ότι αυτό δεν είναι αρκετό και απαιτεί από το Δήμο να επιστρέψει ως απαράδεκτη την αίτηση της εταιρίας του Μελισσανίδη για την υψομετρική μελέτη και να σταματήσει να την αναγνωρίζει και, επιπλέον, να δεσμευτεί δημόσια «ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να εγκρίνει υψόμετρα για τα 6 στρέμματα του Αλσους, που περιλαμβάνονται στη μελέτη που κατέθεσε η Δικέφαλος 1924 ΑΕ επικαλούμενη το νόμο 4277/2014». Το Συντονιστικό καλεί επίσης την Περιφέρεια Αττικής να διαγράψει το κονδύλι των 20 εκατ. ευρώ από τον προϋπολογισμό της και την επόμενη κυβέρνηση «να προωθήσει στη νέα Βουλή την κατάργηση του αντισυνταγματικού νόμου 4277/2014».

Παραθέτουμε τη σχετική παράγραφο από την ανακοίνωση του Συντονιστικού (ολόκληρη η ανακοίνωση δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα μας: http://www.eksegersi.gr/Επικαιρότητα/23084).

«Η λαϊκή κινητοποίηση των προηγούμενων μηνών μπορεί να μην απέτρεψε την ψήφιση ενός εμφανώς αντισυνταγματικού νόμου, ανάγκασε, όμως, το Δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας να προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά των χαριστικών νομοθετικών ρυθμίσεών του. Ομως αυτό δεν είναι αρκετό. Ο Δήμος θα πρέπει να επιστρέψει ως απαράδεκτη την αίτηση της Δικέφαλος ΑΕ για την υψομετρική μελέτη και να σταματήσει να αναγνωρίζει την εταιρεία. Επίσης, να δηλώσει ρητά και κατηγορηματικά ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να εγκρίνει υψόμετρα για τα 6 στρέμματα του Αλσους, που περιλαμβάνονται στη μελέτη που κατέθεσε η Δικέφαλος 1924 ΑΕ επικαλούμενη το νόμο 4277/2014, κατά του οποίου έχει προσφύγει. Οφείλει τέλος να παραιτηθεί επισήμως από την έφεση που κατέθεσε η προηγούμενη δημοτική αρχή κατά της περσινής απόφασης του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών που κρίνει τις παράνομες κατασκευές μέσα στο Αλσος αυθαίρετες και κατεδαφιστέες. Η Περιφέρεια Αττικής θα πρέπει να διαγράψει την επιχορήγηση του Δημήτρη Μελισσανίδη με 20 εκατ. ευρώ από τον προϋπολογισμό της. Τέλος, η επόμενη κυβέρνηση θα πρέπει να προωθήσει στη νέα Βουλή την κατάργηση του αντισυνταγματικού νόμου 4277/2014».

Ψηφοθηρικά καραγκιοζιλίκια

Μετά το γήπεδο Μελισσανίδη, για το οποίο δεν υπάρχει δεκάρα τσακιστή, οι οπαδοί της ΑΕΚ καλούνται να πιστέψουν πως έχουν κάθε συμφέρον να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου στη Νέα Φιλαδέλφεια να χτιστεί το... γήπεδο Βασιλόπουλου. Δεν είναι καλαμπούρι, αλλά δημοσίευμα στην ΕφΣυν, που επικαλείται τον ίδιο το δήμαρχο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας. Πριν από μερικές μέρες, ο αντιδήμαρχος Τεχνικών Υπηρεσιών Ι. Καλαμπόκης δήλωνε πως ο Δήμος θα απευθυνθεί στο ΤΕΕ για να του απαντήσει αν στο υπάρχον οικόπεδο της ΑΕΚ (χωρίς καταπάτηση του Αλσους) μπορεί να χτιστεί γήπεδο προδιαγραφών ΟΥΕΦΑ. Τώρα, ο δήμαρχος Βασιλόπουλος παρουσιάζει τη θετική απάντηση (χωρίς τη βοήθεια του ΤΕΕ): όχι μόνο γήπεδο, αλλά στάδιο, που θα στεγάσει και τα τμήματα της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, μπορεί να κατασκευαστεί. Και θα το κατασκευάσει ο Δήμος, με τη βοήθεια και της Περιφέρειας!

Πάρε κόσμε, τ' αφεντικό τρελάθηκε και τα 'βαλε όλα τζάμπα! Πέρα από την ψηφοθηρική γραφικότητα, όμως, οι κίνδυνοι κάνουν την εμφάνισή τους σε καθημερινή βάση. Η βουλευτής Ε. Αυλωνίτου εμφανίστηκε ξημερώματα σε αθλητική τηλεοπτική εκπομπή για να δηλώσει ότι «δεν θα τα χαλάσουμε για δυο δέντρα. Η ΑΕΚ θα φτιάξει το γήπεδό της με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ» και πως «ο κωδικός για τα 20 εκατ. της Περιφέρειας υπάρχει και έχει εγκριθεί». Ο δε αντιπεριφερειάρχης Ανατολικού Τομέα Π. Φιλίππου πήγε σε εκδήλωση των παλαιμάχων, για να δηλώσει παρουσία του Μελισσανίδη: «Θα βρούμε μια άκρη με το γήπεδο. Δεν θα τα χαλάσουμε για 2 και 3 στρέμματα». Δήλωση που χαροποίησε το παπαγαλάκι που διαχειρίζεται το βασικό «υπαλληλικό» σάιτ.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Οι «κουλοχέρηδες» προ των πυλών

Μια πολύ σημαντική νίκη πέτυχε η ΟΠΑΠ ΑΕ στην αντιπαράθεσή της με τα καζίνο και μάλιστα με τη βούλα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Με πρόσφατη απόφασή του το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που είχαν κάνει τα καζίνο, ζητώντας να θεωρηθεί κρατική ενίσχυση υπέρ της ΟΠΑΠ η απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης να χορηγήσει στη συγκεκριμένη εταιρία το αποκλειστικό δικαίωμα λειτουργίας 35.000 «κουλοχέρηδων» και των 13 παιχνιδιών (ΚΙΝΟ, ΕΧΤΡΑ 5, SUPER 3, ΤΖΟΚΕΡ κτλ.). Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δέχτηκε την μελέτη που κατέθεσε το ελληνικό δημόσιο, η οποία είχε συνταχθεί από ανεξάρτητη εταιρία που εξειδικεύεται στο αθλητικό στοίχημα, βάσει της οποίας προκύπτει ότι το τίμημα που κατέβαλε η ΟΠΑΠ για να αποκτήσει το δικαίωμα της αποκλειστικής χρήσης ήταν μεγαλύτερο από την πραγματική του αξία. Αυτό, σε συνδυασμό με το ότι στη συμφωνία προβλέπεται πως το ελληνικό δημόσιο έχει εγγυηθεί στην ΟΠΑΠ ΑΕ μόνο την ελάχιστη απόδοση που είναι αναγκαία σε μια μεσαία επιχείρηση για την κάλυψη του κόστους λειτουργίας και χρηματοδότησης, οδήγησε στην απόρριψη της προσφυγής των καζίνο.

Με αυτή τη δικαστική απόφαση η ΟΠΑΠ μπορεί πλέον να προχωρήσει απρόσκοπτα στην υλοποίηση του σχεδιασμού της για την ανάπτυξη του δικτύου των 700 καταστημάτων «Play», στα οποία θα εγκατασταθούν τα VLt'S. Εκτός όμως από την επικράτησή της στην κόντρα με τα καζίνο, η ΟΠΑΠ, όπως δείχνουν τα σημερινά δεδομένα, κερδίζει και τη διαμάχη της με τους πράκτορες.

Παρά την προσπάθεια του συνδικαλιστικού οργάνου των πρακτόρων (ΠΟΕΠΠΠ), 553 πράκτορες, που αποτελούν το 10% του συνολικού ποσοστού των πρακτόρων (αλλά αντιπροσωπεύουν πολύ μεγαλύτερο ποσοστό επί του τζίρου, αφού πρόκειται για μεγάλα πρακτορεία), έχουν υποβάλει αίτηση για χορήγηση άδειας καταστήματος «Play», στο οποίο θα υπάρχουν 25 «κουλοχέρηδες». Από την ΟΠΑΠ ανακοινώθηκε ότι 503 αιτήσεις έχουν γίνει αρχικά δεκτές και ότι θα ακολουθήσει νέα πρόσκληση ενδιαφέροντος για τρίτα πρόσωπα (οι πράκτορες δεν μπορούν να συμμετάσχουν απευθείας, μπορούν όμως μέσω συγγενικών τους πρόσωπων), προκειμένου να συμπληρωθεί ο αριθμός των 700 καταστημάτων που έχει θέσει σαν στόχο η ΟΠΑΠ και να ξεκινήσει το Α' εξάμηνο του 2015 η λειτουργία των «κουλοχέρηδων».

Επί της ουσίας ορισμός, αντί εκλογής

Συνεχίζουμε από το προηγούμενο φύλλο σχετικά με το θέμα της εκλογής του νέου προέδρου της ΕΠΟ. Την προηγούμενη βδομάδα είχαμε τονίσει ότι δε θα πρέπει να περιμένουμε άμεσες και σημαντικές αλλαγές στο ελληνικό ποδόσφαιρο, ακόμη και στην περίπτωση που έχουμε την επικράτηση του Βασίλη Γκαγκάτση που προβαλλόταν ως κοινός υποψήφιος ΠΑΟΚ, ΑΕΚ και Παναθηναϊκού, κόντρα στον Κώστα Γκιρτζίκη που είχε πάρει το χρίσμα από τον Ολυμπιακό. Ο λόγος ήταν ότι η τριανδρία της αντιπολίτευσης δεν μπορούσε να βρει την κοινή συνισταμένη για την επόμενη μέρα, αφού τα συμφέροντα και οι επιδιώξεις της κάθε «συνιστώσας» είναι διαφορετικά.

Τελικά, θα έχουμε ένα και μόνο υποψήφιο, αφού ο Γκαγκάτσης, βλέποντας ότι δεν έχει ελπίδες εκλογής, αποφάσισε να μη θέσει υποψηφιότητα. Η εξέλιξη αυτή επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά το γεγονός ότι το παρασκήνιο και η «παράγκα» είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Οσο το ποδόσφαιρο είναι μέσο για την ενίσχυση των επιχειρηματικών στόχων των καπιταλιστών που ασχολούνται μ' αυτό και χώρος για εύκολο «μεροκάματο», όσο κυριαρχεί η λογική της αρπαχτής, η «παράγκα» θα είναι αναγκαία, αφού θα διασφαλίζει σ' αυτούς που την ελέγχουν την προώθηση των στόχων τους, εντός και εκτός αγωνιστικών χώρων.

Την υποψηφιότητα Γκιρτζίκη αποφάσισε να στηρίξει και το ΔΣ της Σούπερ Λίγκας, παρά τις διαφωνίες ΠΑΟΚ και Παναθηναϊκού. Ετσι, επί της ουσίας δεν έχουμε εκλογή αλλά ορισμό του Γκιρτζίκη στη θέση του προέδρου της ΕΠΟ. Μέχρι στιγμής αντίδραση για τις εξελίξεις έχουμε από την ΠΑΕ ΠΑΟΚ, η οποία με μια σκληρή ανακοίνωσή της καταγγέλλει ότι η υποψηφιότητα Γκιρτζίκη συνδέει το ελληνικό ποδόσφαιρο με την εγκληματική οργάνωση που το ελέγχει παρασκηνιακά. Στην ανακοίνωση τονίζεται ότι η υποψηφιότητα Γκιρτζίκη είναι η συνέχιση της πολιτικής του πρώην προέδρου Γιώργου Σαρρή, που αναγκάστηκε να παραιτηθεί κάτω από το βάρος των δημοσιευμάτων για εμπλοκή του στην ποδοσφαιρική «παράγκα», ότι θα συνεχίσει να διατηρεί άθικτο το σύστημα που ευθύνεται για την απαξίωση του ελληνικού ποδοσφαίρου και ότι επί της ουσίας θα προσπαθήσει να τορπιλίσει οποιαδήποτε προσπάθεια κάθαρσης.

Στην ανακοίνωση υιοθετούνται όλες σχεδόν οι προτάσεις του ΓΓΑ Γιάννη Ανδριανού για την «κάθαρση» του ποδοσφαίρου, αφού προτείνεται η διεύρυνση της εκλογικής βάσης για τις εκλογές στην ΕΠΟ, η ανεξαρτητοποίηση της αθλητικής δικαιοσύνης και η δυνατότητα παρέμβασης του κράτους στα τεκταινόμενα του ποδοσφαίρου, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι δε θα επηρεάζουν τις εξελίξεις στο ποδόσφαιρο άτομα με ποινικές εκκρεμότητες. Η ανακοίνωση της ΠΑΕ ΠΑΟΚ κλείνει με την απειλή ότι αν δεν υπάρξει «κάθαρση» η ομάδα της Θεσσαλονίκης είναι διατεθειμένη να αποχωρήσει από το πρωτάθλημα.

Αν θέλουμε να κρατήσουμε κάτι από την ανακοίνωση της ΠΑΕ ΠΑΟΚ είναι η τελευταία φράση περί αποχώρησης από το πρωτάθλημα. Δε νομίζουμε ότι θα τολμήσουν στον ΠΑΟΚ να κάνουν πράξη την απειλή τους. Σε συνδυασμό όμως με ανάλογες ανακοινώσεις στο παρελθόν από τον Παναθηναϊκό και την Ξάνθη, μπορούμε να πούμε ότι έχουν αρχίσει οι διεργασίες για το μέλλον της Σούπερ Λίγκας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την επόμενη σεζόν θα υπάρχει στη μεγάλη κατηγορία και η ΑΕΚ, οπότε θα πρέπει να ξαναμοιραστεί η πίττα.

Οπως όλα δείχνουν, η τριανδρία δεν μπορεί να βρει την κοινή συνιστάμενη για την επόμενη μέρα, συνεπώς δεν είναι ακόμη έτοιμη να πάρει τα ηνία του παραποδοσφαιρικού κυκλώματος. Μπορεί όμως να διαλύσει τη Σούπερ Λίγκα και να πυροδοτήσει γενικότερες εξελίξεις. Εκτός όμως από τις προθέσεις της κάθε ΠΑΕ, ο πιο σημαντικός παράγοντας που μπορεί να προκαλέσει τις μεγαλύτερες αντιδράσεις είναι η εξέλιξη της δικαστικής υπόθεσης για την εγκληματική οργάνωση στο ποδόσφαιρο, αφού η έκβασή της θα έχει τεράστια συμβολή στην αλλαγή ή στη διαιώνιση του σημερινού στάτους.

Εδώ είμαστε και θα σχολιάζουμε τις εξελίξεις στο ελληνικό ποδόσφαιρο, γνωρίζοντας ότι ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι το «αφεντικό» θα συνεχίσει να είναι «βρόμικο». Από τη στιγμή που έγινε επαγγελματικό, το ποδόσφαιρο από άθλημα έγινε οικονομική δραστηριότητα και μπίζνα και αναγκαστικά θα ακολουθεί τους καπιταλιστικούς οικονομικούς νόμους, οι οποίοι έχουν ένα και μόνο «διά ταύτα»: προσπάθεια για το μέγιστο κέρδος με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο.

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

Το φωτομοντάζ αφιερώνεται σε όλους όσους έσπευσαν να δηλώσουν ότι «είναι Charlie», συμπαρατασσόμενοι (ανεξάρτητα από την πρόθεση αρκετών από αυτούς) με την προπαγάνδα που έστησε ο δημοσιογραφικός εσμός και τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης. Οταν καταδικάζεις άκριτα τις δολοφονικές επιθέσεις των τζιχαντιστών και αποδέχεσαι επίσης άκριτα την αρχή ότι η ανθρώπινη ζωή είναι το υπέρτατο αγαθό, κινδυνεύεις να βρεθείς δίπλα-δίπλα με τους ιμπεριαλιστές ηγέτες και τον υπόλοιπο αστικό εσμό, που ευθύνεται για τη βαρβαρότητα που ζουν οι λαοί του πλανήτη. Αρκεί να ξεφύγουμε έστω για μια στιγμή από τη συναισθηματική θολούρα που μας προκάλεσε η συγκεκριμένη ενέργεια και τότε θα μπορέσουμε να δούμε ότι από τη μια μεριά στέκονται οι ιμπεριαλιστές ηγέτες που ευθύνονται για τα εγκλήματα κατά των λαών της Μέσης Ανατολής και από την άλλη οι λαοί που έχουν βρει ως μοναδικό καταφύγιο τον ισλαμισμό για ν' αποφύγουν την καθημερινή βαρβαρότητα που βιώνουν από την πολιτική των ιμπεριαλιστών. Οι πληβειακές μάζες στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική ζουν με τον πιο οδυνηρό τρόπο τις συνέπειες των αποφάσεων των ιμπεριαλιστών να αποκαταστήσουν την παγκόσμια τάξη πραγμάτων και αυτό, σε συνδυασμό με την υποχώρηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, τους έχει σπρώξει στην αγκαλιά της θρησκείας και στους μεταθανάτιους παραδείσους που η κάθε θρησκεία υπόσχεται. Οσοι δηλώνουμε κομμουνιστές και ότι παλεύουμε για την κοινωνική απελευθέρωση πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο, ότι ο μοναδικός τρόπος για να πάψουν οι πληβειακές μάζες να στοιχίζονται κάτω από τα αντιδραστικά και θρησκευτικά λάβαρα και για να αποκτήσει αξία η ανθρώπινη ζωή είναι να ξεριζώσουμε τη ρίζα του κακού, να ξεριζώσουμε τον καπιταλισμό, προκειμένου να περάσουμε από την προϊστορία στην ιστορία του ανθρώπινου γένους.

ΣΙΝΕΜΑ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΟΣΤΛΟΥΝΤ

Ανωτέρα βία

Τετραμελής οικογένεια πηγαίνει διακοπές στις γαλλικές Αλπεις. Κι ενώ είναι καθισμένοι σε ένα υπέροχο εστιατόριο με καταπληκτική θέα μια τεράστια μάζα από χιόνι κατρακυλά κατά πάνω τους. Λίγα λεπτά αργότερα όλα θα είναι ήσυχα πάλι, αλλά η ζωή της οικογένειας έχει πληγεί ανεπανόρθωτα. Την κρίσιμη στιγμή, η μητέρα κοιτάζει πώς να βοηθήσει τα παιδιά της, ενώ ο πατέρας φεύγει μακριά τρομοκρατημένος.

Ο σουηδικής καταγωγής σκηνοθέτης Οστλουντ («Play») θέτει το ερώτημα της αντιμετώπισης του ενστίκτου της επιβίωσης τη στιγμή της απειλής. Ο πατέρας κυριεύεται από αυτό, ταυτόχρονα όμως προδίδει και τις προσδοκίες της οικογένειάς του (και ολόκληρης της κοινωνίας, γιατί αυτό υπαγορεύεται από τον τρόπο που έχουν δομηθεί οι ρόλοι σε μια οικογένεια).

Ο σκηνοθέτης επιλέγει με πολύ έξυπνο τρόπο τους ήρωες και το χωροχρόνο της ιστορίας του. Ολα είναι ιδανικά, βρισκόμαστε σε διακοπές και ξαφνικά εμφανίζεται μια εντελώς αναπάντεχη, ακαριαία απειλή. Αυτό που τελικά απομένει είναι μια γυναίκα που αισθάνεται προδομένη και ένας άντρας που αισθάνεται ράκος. Αχανή χιονισμένα τοπία, μουσική που σχολιάζει, κοντινά πλάνα και ασφυκτική συναισθηματική πίεση είναι τα χαρακτηριστικά της ταινίας. Ο σκηνοθέτης υιοθετεί μια τρομερή λιτότητα στον τρόπο αφήγησης της ιστορίας του, στηρίζοντάς την έντονα στις φαινομενικά άσχετες μικρολεπτομέρειές της, οι οποίες όμως βοηθούν να αποκτήσουμε μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα των χαρακτήρων και όσων διαδραματίζονται.

Πρόκειται για αρκετά ενδιαφέρουσα ταινία, η οποία έχει βραβευτεί σε διάφορα φεστιβάλ (ανάμεσα τους και το Φεστιβάλ των Καννών, το 2014). Ο σκηνοθέτης στέκεται με εντιμότητα απέναντι στο θέμα του, μένοντας κυρίως στην ψυχολογική και κοινωνική ερμηνεία του, σε αρκετά περιορισμένο πλαίσιο.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγορά

Αγορά. Κάποτε για τον ελληνικό πολιτισμό η λέξη αντιπροσώπευε το χώρο όπου συναντιούνταν οι πολίτες, συζητούσαν και έπαιρναν αποφάσεις. Σήμερα είναι η λέξη που σηματοδοτεί τρόμο. Κάπως έτσι έπιασε το νήμα ο Γιώργος Αυγερόπουλος και έκανε ένα ντοκιμαντέρ για την ελληνική πραγματικότητα τον καιρό της κρίσης.

Πρόκειται για ένα χρονικό των πιο σημαντικών (κατά την άποψη του σκηνοθέτη) πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών συμβάντων τα τελευταία πέντε χρόνια. Συνεντεύξεις από διάφορους «παράγοντες» (πολιτικούς, επιχειρηματίες, ακαδημαϊκούς), έλληνες και ξένους, μπλέκονται με ιστορίες ανθρώπων που αυτά τα χρόνια είδαν κυριολεκτικά τη ζωή τους να πετιέται στο δρόμο, συνοδευόμενες από εικόνες από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις αυτής της περιόδου.

Το μεγάλο πρόβλημα της ταινίας είναι τα ερμηνευτικά «εργαλεία» που χρησιμοποιεί ο δημιουργός της, καθώς δεν περιορίζεται σε μια καταγραφή-σχολιασμό, αλλά προσπαθεί να ερμηνεύσει την κρίση και τη διαχείρισή της. Οι παπαρολογίες διάφορων «σταρ» της περιόδου (από Ναόμι Κλάιν μέχρι... Μπαρουφάκη), ο

Dixi et salvavi animam meam

ΔΕΝ είδαμε «ευαισθησία» στη διαδήλωση 100.000 Βάσκων στο Μπιλμπάο, για τους πολιτικούς κρατούμενους...

Εκλογές: στην άμμο να χτίζεις παλάτια

«Πορεία μνήμης την Κυριακή στο Παρίσι με παρουσία Ευρωπαίων ηγετών» (avgi.gr, 10-1-15): όπως Ολάντ, Μέρκελ, Κάμερον, Ρέντσι, Σαμαράς. Ο Τσίπρας;

Η «Ελπίδα (που) έρχεται» γράφεται και Ελα-πήδα... (λόγω «στενής» δημοσιονομικής κατάστασης)

Πότε είπαμε ότι καταλαγιάζει ο θόρυβος για το Σαρλί Εμπντό; Οταν αποφασίσουν η GIGN, η RAID, η γαλλική κυβέρνηση, τα μέσα μαζικής εξημέρωσης ή -για να θυμηθούμε την αφίσα του Μάη του '68– η αστυνομία (που) σας μιλά στο δελτίο των οκτώ...

Και τι έβγαλε, για.. διάλογο, η Ρούσεφ (: υπόδειγμα του Τσίπρα) στη διαδήλωση για την (μη περαιτέρω) αύξηση της τιμής των εισιτηρίων: Τη ΜΠΑΤΣΑΡΙΑ.

Charlie Hebdo: η ελευθερία την G.I.G.N. και R.A.I.D.

➤ «Ψηφοδέλτια μιας νέας δημοκρατικής εκπροσώπησης» (AVGI.GR, 10-1-15). Πώς λέμε Ρ. Μακρή, Θ. Τζάκρη και άλλες «πρόσφατες» αντιμνημονιακές, ου μην αλλά και... αντικαπιταλιστικές δυνάμεις.

➤ Περί του «δικαιώματος να αλλάζουμε κυβέρνηση» το πόνημα του Σωτήρη Βαλντέν (Η ΑΥΓΗ, online, 10-1-15), ήγουν: «...η παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και την Ευρώπη δεν αποτελεί πράξη ευσπλαχνίας των ισχυρών προς αυτήν, αλλά αμοιβαίο συμφέρον... Αν η Ευρώπη δεν μπορεί να συνυπάρξει με έναν αριστερό φιλοευρωπαϊκό ριζοσπαστισμό...» -και, μπρρρ! Φοβήθηκαν οι ισχυροί (βλέπε ιμπεριαλιστές) της Ευρώπης, αλλά και γαμώ τα ευρήματα, ΚΑΙ «αριστερός» ΚΑΙ «φιλοευρωπαϊκός» ΚΑΙ «ριζοσπαστισμός». Οταν οι λέξεις χάνουν εντελώς το νόημά τους για να προσελκύσουν την ψήφο και να φανερώσουν την αποκρουστική συνέχιση της παρούσης βαρβαρότητας μετεκλογικά (οι διαβεβαιώσεις έχουν ήδη δοθεί).

➤ Τσίπρας (στην Κόρινθο): «Ελπίδα-Δικαιοσύνη-Αξιοπρέπεια», με μια άλλη ΕΔΑ, δηλαδή...

➤ Μάλλον ο Ν. Λιονάκης (ΑΥΓΗ, 10-1-2015, avgi.gr) δε διαβάζει εφημερίδες: «Ας είμαστε ρεαλισταί». Ομιλεί για τις (πρόσφατες) μεταγραφές. Το μόνο που δεν «υπέπεσε στην αντίληψή» του είναι οι προς Σύριζα μεταγραφές.

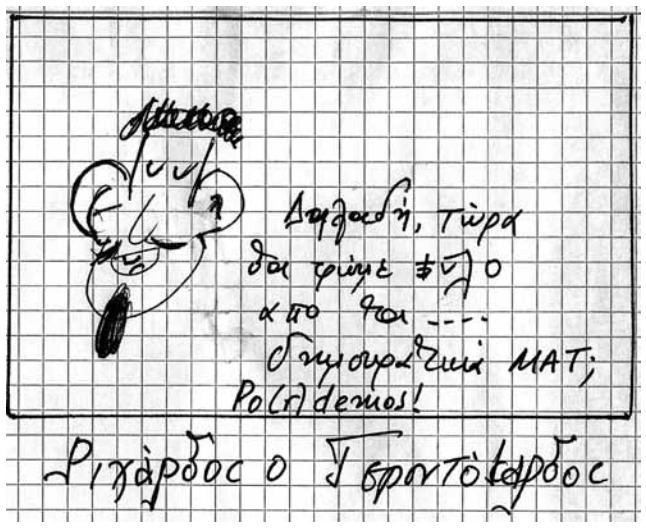

➤ Καμιά έκπληξη για το... πετεινό και τον Τσίπρα (και τη θρησκευτική προσήλωσή του στο... χρυσό Αγιονόρος): ακριβώς απέξω από την είσοδο των γραφείων της «Κομμουνιστικής Επανίδρυσης» υπάρχει και μικρό τέμπλο αφιερωμένο στην «Αγία Καρδιά»... Και, φυσικά, είναι γνωστός ο ξεπεσμός του Rifondazione σε κυβερνητικό γλείφτη.

➤ Ε, άμα το γράφει ο Economist, έτσι θα 'ναι... «Χτύπημα στην ελευθερία» (economist.com, 10-1-15). Ολα τα παλικάρια (από Τσίπρα μέχρι και τον Economist) έχουν... πάθος για τη λευτεριά...

➤ Πούθε κοιτάει ο Σαμαράς/ μη και κοιτάει τη Δύση;

➤ Και πού ακριβώς αμφισβητείται η αστική νομιμότητα, παρακαλώ;

➤ Για να μην αφήσει περιθώρια για παρεξήγηση η «Le Monde Diplomatique», (Ιανουάριος 2015, αγγλική έκδοση), τιτλοφορεί το σχετικό με την Κούβα άρθρο «Η γενναία χειρονομία του Ομπάμα». Σημειώνει δε, με νόημα: «μέχρι στιγμής, φιλελευθεροποίηση στην Κούβα σημαίνει ότι οι υπάλληλοι οι περισσότεροι εκ των οποίων είναι πρώην δημόσιοι υπάλληλοι, επιτρέπεται να γίνουν ιδιοκτήτες των μικρών επιχείρησεων στις οποίες δουλεύουν».

➤ Πάντως το περιοδικό FOREIGN AFFAIRS το παράχεσε: σε άρθρο με τον τίτλο «Πήρε φωτιά η Γαλλία», σημειώνει: «Ο αριθμός των θυμάτων από την επίθεση αυτήν την εβδομάδα είναι σε γαλλικό έδαφος η πιο σημαντική από την εποχή της κατοχής της χώρας από τους Ναζί».

➤ Απλά, να θυμίσουμε ότι στη στρατιωτική διάλεκτο των ΗΠΑ «Charlie» σήμαινε εχθρός...

➤ Μιλάει και ο Σαμαράς που μας έχει ξε-γκολ-ιάσει!

➤ «Ανθρωπιστική κρίση» του Σύριζα: μόνο επείγοντα περιστατικά και εφόσον το επιτρέπουν τα οικονομικά του κράτους...

➤ Η ελπήδα (ρούφα κι) έρχεται. Η Ελλάδα προχωράει (δηλαδή, πόση –καπιταλιστική- ανάπτυξη περιμένουν); Η Ευρώπη αλλάζει –από φρούριο κάστρο.

➤ ΣΥΡΙΖΑ: κυβέρνηση-nothing else matters...

➤ 2002: Φιλίπ Βαλ, αρχισυντάκτης «Charlie Hebdo», κατακρίνει τον Τσόμσκι για αντιαμερικανισμό και υπερβολική κριτική του Ισραήλ και των κυρίων ΜΜΕ.

➤ Νετανιάχου, Αμπάς, Μέρκελ, Ραχόι, Τσιπραίοι, Σαμαραίοι κι ο όχλος να πορ(ν)εύεται μαζί τους: για την ελευθερία του λόγου (;)

➤ Αυτοδυναμία Σύριζα = αυτοαδύναμος λαός.

➤ Τόση ξετσιπωσιά πια: «Πορεία 1,5 εκ. πολιτών στο Παρίσι, με παρουσία ευρωπαίων ηγετών και αντιπροσωπείας του Σύριζα» (avgi.gr, 11-1-15). Το ότι πορεύτηκαν με τον Σαμαρά ΔΕΝ τους πτοεί άραγε; Φυσικά όχι! Θώκο για τον κώλο θέλουν!

➤ Ο Ζίζεκ δεν δήλωνε ότι η (άκρα) δεξιά έχει απήχηση; Τώρα, ο Σύριζα τι είναι;

➤ Κι αφού εγίναν εκλογές και στ' άγρια καταράχια/ όσοι ψηφίσαν είπανε πως γουργουρίζουνε των φτωχών τα άδεια στομάχια.

➤ Η «Λοκομοτίβα» είναι «χώρος δημιουργίας» γύρω από τον Περισσό. Ανάλογες είναι και οι ποικίλες δημιουργίες...

➤ «Η γαλλική αστυνομία έσπασε δύο καταλήψεις τρομοκρατών» αλλαλάζει φονταμενταλιστικά η βρετανική «Morning Star» (online, 10-1-15), ξαδερφούλα του Σύριζα στην Αλβιόνα.

➤ ΚΑΙ ο φόβος ΚΑΙ η ελπίδα στον καπιταλισμό, εμπορεύματα απλά (αλλά και πολλαπλών χρήσεων) είναι.

➤ Αφού, λοιπόν, οι δημοσκοπήσεις βγάζουν κυβερνήσεις, έδρες, ποσοστά, αυτοδυναμίες, παντοδυναμίες (χαμός στο ίσωμα), ποία η χρεία εκλογών;

➤ Ισως η κραυγή ΕΛΛΑΣ-ΕΛΛΑΣ-Τρύφων Σαμαράς να αποδίδει την πραγματική διάσταση της (όχι μόνο προεκλογικής) κατάστασης.

➤ Ολιγαρχιγιές (με δέλτα).

➤ Για πότε βρίσκονται τα φράγκα για τις εκλογές, ρε παιδί μου (για τους «μικρούς» «ριζοσπάστες» των εκλογών μιλάμε...).

➤ Κι όπως τραγουδούσε το συγκρότημα «THE SMITHS», the world won't listen.

➤ And promises shall vanish in thin air.

Βασίλης

αβαθής, αντιεπιστημονικός, συχνά ηθικολογικός και, στην καλύτερη περίπτωση, «μερικός» λόγος των ακαδημαϊκών που δίνουν τον τόνο στην ταινία, δημιουργούν ένα ερμηνευτικό πλαίσιο που δεν ξεφεύγει από τη mainstream αντίληψη για την κρίση και τη διαχείρισή της. Ο καπιταλισμός ως σύστημα με εγγενείς κρίσεις, οι οποίες –ειδικά στη φάση της υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και της τάσης του ποσοστού κέρδους να πέφτει- δεν μπορούν ν' αντιμετωπιστούν παρά μόνο με τα εργαλεία της σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας, δεν υπάρχει ούτε υπαινικτικά. Ενας πρωτόγονος κεϊνσιανισμός επικαλύπτει τα πάντα, οπότε εύλογα προκύπτει η αναζήτηση σωτηρίας μέσα από την αλλαγή των διαχειριστών. Οχι, δεν προμοτάρει τον ΣΥΡΙΖΑ ο Αυγερόπουλος, όμως όλη η λογική της ταινίας του την καθιστά απολύτως «αξιοποιήσιμη» από τους νέους «μεσσίες», που επελαύνουν προς την εξουσία πάνω στις πλάτες ενός λαού ηττημένου και –το κυριότερο- καταπλακωμένου από το σύνδρομο της ηττοπάθειας.

Η ταινία ακολουθεί τις νόρμες του τηλεοπτικού ντοκιμαντέρ, με αποτέλεσμα η μεγάλη διάρκειά της (δύο ώρες) να την καθιστά κουραστική, ιδιαίτερα για το ελληνικό κοινό που γνωρίζει τα γεγονότα (είναι άλλωστε τόσο πρόσφατα). Η κούραση σπάει από μερικές επιτυχημένες σκηνές του μοντάζ, οι οποίες λειτουργούν ως «γκανγκ» και οδηγούν σε πολιτικούς συνειρμούς. Δυνατότερο σημείο της ταινίας η εισαγωγή της με την αυτοκτονία του Δημήτρη Χριστούλια.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

◆ Από τις περιπτώσεις που μια εικόνα ισοδυναμεί με χίλιες λέξεις...

◆ Η συμμετοχή του σιωναζιστή σφαγέα Μπενιαμίν Νετανιάχου στην κορυφή της πορείας που οργάνωσε η γαλλική κυβέρνηση στο Παρίσι ήταν το καλύτερο μέτρο σύγκρισης. Γι' αυτό και τα ελληνικά ΜΜΕ φρόντισαν να την κρύψουν. Φωτογραφικά κυρίως. Η φωτογραφία παραπάνω, σταμπαρισμένη με τα λόγια «είμαστε Γάζα», είναι από την ιστοσελίδα του ισραηλινής καταγωγής μουσικού και συνθέτη της jazz Γκίλαντ Ατζμον.

◆ Ο αρχιμάνατζερ των χρυσοθήρων κάλεσε τους κατοίκους της Βορειοανατολικής Χαλκιδικής να «χτίσουν την ενότητα» κι αυτοί πήραν το δρόμο προς τις Σκουριές και στον κόμβο του Χοντρού Δέντρου έχτισαν συμβολικά έναν τοίχο. «Eldorado go home - Οχι ρε ρουφιάνοι» έγραψαν με κίτρινη μπογιά στη μια πλευρά του. «Χτίζουμε την ενότητα - Χρόνια πολλά κε Στρατουδάκη» έγραφε το πανό που κρατούσαν. Ηταν ασφαλώς η πιο ταιριαστή απάντηση όχι μόνο στο διευθύνοντα σύμβουλο της «Ελληνικός Χρυσός» ΑΕ, αλλά και σε όσους θεωρούν πως μετά από τόσα χρόνια αγώνων και μετά από τόσα χημικά, τόσο ξύλο και τόσες διώξεις, έχει επέλθει η «φυσιολογική κόπωση» και επομένως μπορούν να προωθήσουν «συνθετικές προτάσεις» και να πνίξουν το κίνημα που έχει αναπτυχθεί στην περιοχή στα βαλτόνερα του «ρεαλισμού» χάριν της «ανάπτυξης». Αυτό το στόχο υπηρετεί πρώτος απ' όλους ο νεοεκλεγείς δήμαρχος Αριστοτέλη, με τη βοήθεια και των τοπικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ που βαδίζουν μαζί του το δρόμο του Πόντιου Πιλάτου (σχετικό ρεπορτάζ έχει δημοσιεύσει η «Κ» πριν από μερικές εβδομάδες). Τα ζόρικα θα τα βρει μπροστά της η κυβέρνηση που όπως όλα δείχνουν θα σχηματίσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο κόσμος που βρίσκεται τόσα χρόνια στον αγώνα δε θα αρκεστεί στα λόγια και την πρόστυχη μελλοντολογία. Θα απαιτήσει άμεση αποκατάσταση της νομιμότητας, αν μη τι άλλο. Και η νομιμότητα, ως γνωστόν, δεν είναι με τους χρυσοθήρες.

οικονομική εξόρμηση για τη στήριξη της «Κ»

για τη στήριξη της ΚΟΝΤΡΑ

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

Δεν είναι μόνο ψηφοθηρία

Για τη μεγάλη πλειοψηφία, η διπλανή φωτογραφία δεν σημαίνει τίποτα. Σε όσους, όμως, ασχολούνται με τα δασικά ζητήματα και έχουν δώσει αγώνες για την προστασία της άγριας πανίδας προκάλεσε ανατριχίλα. Δεν περίμεναν ποτέ ότι ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, παρουσία του βουλευτή Β. Αποστόλου (δεξιά στη φωτογραφία) και του συντονιστή του Τμήματος Οικολογίας του ΣΥΡΙΖΑ Μπ. Μπιλίνη, θα

συναντιόταν με το προεδρείο της Κυνηγετικής Ομοσπονδίας Ελλάδος και τον πρόεδρό της Ν. Παπαδόδημα, προκειμένου... να δοθούν εξηγήσεις και να αρθούν παρεξηγήσεις, οι οποίες συμπυκνώθηκαν σε μια δήλωση του Τσίπρα: *«Αναγνωρίζουμε τους κυνηγετικούς συλλόγους και την προσφορά τους και θέλουμε να υπερασπιστούμε την κυνηγετική δραστηριότητα, μέσα στο πλαίσιο που ορίζει ο νόμος και οι ευρωπαϊκές οδηγίες. Δεσμευόμαστε ότι σε συνεργασία με τους κυνηγετικούς συλλόγους και τις ομοσπονδίες τους θα επιδιώξουμε να βρούμε τις καλύτερες δυνατές παρεμβάσεις, με στόχο τόσο τη συνέχιση της κυνηγετικής δραστηριότητας όσο και της προστασίας της βιοποικιλότητας της πατρίδας μας»*.

Παλιός στο κουρμπέτι ο Ν. Παπαδόδημας, είχε φροντίσει με μια ανακοίνωσή του στις 30 Δεκέμβρη (τη μέρα που προκηρύχτηκαν οι εκλογές, δηλαδή) να σηκώσει κουρνιαχτό: «απειλείται το κυνήγι» - η απαγόρευση του κυνηγιού «αποτελεί επίσημη δέσμευση στο Κυβερνητικό Πρόγραμμα του κόμματος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης». Επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ δεν «τσίμπησε», ακολούθησε μια ανυπόγραφη αφίσα που άρχισε να κολλιέται στα γραφεία πολλών κυνηγετικών συλλόγων: «Ενημέρωση: Τέλος το κυνήγι με εκλογή ΣΥΡΙΖΑ - Ουσιαστικά ο ΣΥΡΙΖΑ καταργεί το κυνήγι τις πρώτες 100 μέρες διακυβέρνησής του». Οπότε ο ΣΥΡΙΖΑ «τσίμπησε» και ο Παπαδόδημας έγινε δεκτός μετά βαΐων και κλάδων στην Κουμουνδούρου, όπου συναντήθηκε με τον ίδιο τον Τσίπρα, πάνω στο φόρτε της προεκλογικής περιόδου.

Με το θράσος που τον διακρίνει και επειδή συνδέεται με το ΠΑΣΟΚ, ενώ μια χαρά «έκανε τη δουλειά του» με τη συγκυβέρνηση του Σαμαρά, ο Παπαδόδημας εξέδωσε ανακοίνωση μετά τη συνάντηση με τον Τσίπρα, στην οποία έγραφε ότι *«ο ΣΥΡΙΖΑ δεν δέχθηκε με κανένα τρόπο να τροποποιήσει, κατά την κρίση του, τις γνωστές θέσεις του Προγράμματός του»*, οι οποίες *«οδηγούν στην ουσία και στην πράξη σε κατάργηση της κυνηγετικής δραστηριότητας»*, γι' αυτό *«μετά τα παραπάνω οι κυνηγοί ας κρίνουν ποιος απειλεί το κυνήγι μας»*. Δυο μέρες μετά έκανε και μια μεγαλοπρεπή συνάντηση με τον Σαμαρά, ο οποίος διαβεβαίωσε ότι δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα στο σημερινό καθεστώς.

Παίζεται, ασφαλώς, ένα παιχνίδι ψηφοθηρίας. Ο Παπαδόδημας επεδίωξε δέσμευση από τον Τσίπρα ότι δε θ' αλλάξει τίποτα, ο Τσίπρας δεν μπορούσε να του τη δώσει (συνεργάζεται και με οικολόγους ο ΣΥΡΙΖΑ), του πρόσφερε όμως τη νομιμοποίηση, μέσω της συνάντησης, καθιστώντας τον προνομιακό συνομιλητή (και) της αυριανής κυβέρνησης. Ακόμα κι αν δεχτούμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να αντιδράσει στο βρόμικο παιχνίδι, γιατί έπρεπε να νομιμοποιήσει τον Παπαδόδημα; Δεν μπορούσε ο Τσίπρας να ξεκαθαρίσει τα πράγματα με μια δήλωσή του, καταγγέλλοντας ταυτόχρονα τη γκεμπελίστικη προπαγάνδα που ο ίδιος ο μηχανισμός του Παπαδόδημα οργάνωνε; Για ποιο λόγο επέλεξε το γλείψιμο προς ένα σκοτεινό μηχανισμό, ο οποίος εδώ και χρόνια ταλαιπωρεί τις δασικές υπηρεσίες και έχει καταφέρει να καταστήσει ακόμη και τους ιδιώτες θηροφύλακες... δημόσιους υπάλληλους;

Ο Παπαδόδημας υπήρξε στο παρελθόν γενικός διευθυντής του υπουργείου Οικονομικών, υπεύθυνος για το Γ' ΚΠΣ, και στέλεχος του ΠΑΣΟΚ. Μέσω της Κυνηγετικής Συνομοσπονδίας Ελλάδος απέκτησε μεγάλη δύναμη και καταφέρνει να επιβάλλει τη θέλησή της στους εκάστοτε υπουργούς Γεωργίας, πράσινους και γαλάζιους. Πέτυχε να διατηρηθεί το χουντικό ΝΔ 86/1969 με το οποίο ρυθμίζονται τα του κυνηγιού. Το 2001, επί υπουργίας Γ. Ανωμερίτη, η ΚΣΕ διατύπωσε γραπτό αίτημα να ξηλωθούν όλα τα στελέχη της Διεύθυνσης Αισθητικών Δασών, Δρυμών και Θήρας, που δεν της έκαναν τα χατήρια παραβιάζοντας τη νομιμότητα. Ο Ανωμερίτης έκανε το λάθος να κοινοποιήσει το γραπτό αίτημα της ΚΣΕ και έτσι αποκαλύφθηκε η ιταμότητα. Τα συγκεκριμένα στελέχη διακρίνονταν για την άρτια επιστημονική τους κατάρτιση, για τη σθεναρή υπεράσπιση του δάσους και του φυσικού περιβάλλοντος και για την άκαμπτη στάση τους έναντι των παράνομων απαιτήσεων της ΚΣΕ (και όχι μόνο). Η πασοκική πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας δεν μπόρεσε μεν να καρατομήσει αυτά τα στελέχη, αλλά ικανοποιούσε όλα τα αιτήματα της ΚΣΕ, αγνοώντας τις εισηγήσεις των αρμόδιων υπηρεσιακών παραγόντων, που εδράζονταν στην ισχύουσα αστική νομιμότητα. Τελικά, το 2005, με το πρόσχημα της γενικότερης ανακατανομής στελεχών του υπουργείου, καρατομήθηκαν αρχικά οι δασολόγοι Γ. Ανέστης και Γ. Νίπης, ενώ το 2006 καρατομήθηκαν ο ορνιθολόγος Γ. Χανδρινός και η δασολόγος Α. Λακαφώση. Για τις δυο τελευταίες καρατομήσεις ο τότε γενικός διευθυντής Ε. Φραγκιουδάκης έκανε μια υποτονική γραπτή διαμαρτυρία, στην οποία αποκάλυπτε ότι οι καρατομήσεις έγιναν εν αγνοία του!

Ο χώρος δεν επιτρέπει να αναφερθούμε αναλυτικά στην υπόθεση των ιδιωτών θηροφυλάκων, που έχει μια ιστορία από το 2003. Το 2009, ο τότε υπουργός Γεωργίας υπέγραψε απόφαση, με την οποία ο μηχανισμός Παπαδόδημα αναγορεύτηκε σε αρχή πάνω από τις δασικές υπηρεσίες, και οι ιδιώτες θηροφύλακές του εξισώθηκαν με «υπαλλήλους», οι οποίοι μπορούν να κάνουν όλες τις ανακριτικές πράξεις που αφορούν το κυνήγι! Ο ελεγχόμενος έγινε ταυτόχρονα και ελέγχων! Το 2013, ο Σ. Καλαφάτης διεύρυνε ακόμη περισσότερο το ελεγκτικό και ανακριτικό έργο του μηχανισμού Παπαδόδημα και ενώ εκκρεμούσε προσφυγή της ΠΕΔΔΥ στο ΣτΕ.

Αυτά τα λίγα (γιατί υπάρχουν πολλά ακόμη) δείχνουν ότι ο Τσίπρας δεν έκανε απλώς μια προεκλογική συνάντηση, αλλά νομιμοποίησε ένα μηχανισμό που λειτουργεί ως κράτος εν κράτει. Μπορεί κανείς να φανταστεί τι έχει να γίνει μετεκλογικά.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση**:** Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση

βαθύ κόκκινο

Χωρίς γυαλιά

Οταν ο δικτάτορας της Αιγύπτου σκότωσε μέσα σε μια μέρα 1.000 διαδηλωτές, το Charlie Hebdo κυκλοφόρησε με το εξώφυλλο που βλέπετε στη φωτογραφία: «Το Κοράνι είναι σκατά. Δε σταματά τις σφαίρες». Ετσι για να έχουμε ένα δείγμα της ποιότητας του «βέβηλου χιούμορ» του περιοδικού.

Οταν δυο μέλη του ΛΜΑΠ επιτέθηκαν σε συναγωγή ακροδεξιών εβραίων σκοτώνοντας μερικούς απ' αυτούς, το Charlie Hebdo δεν επιστράτευσε το «βέβηλο χιούμορ» του, δημοσιεύοντας ας πούμε ένα εξώφυλλο με τίτλο: «Η προσευχή σε στέλνει γρηγορότερα στον παράδεισο».

Το «βέβηλο χιούμορ» ήταν σε ποσοστό 95% κατά των μουσουλμάνων και σε ποσοστό 5% κατά των καθολικών. Οταν συντάκτης του περιοδικού τόλμησε να γράψει πως ο γιος του Σαρκοζί έγινε εβραίος μέσα σε μια νύχτα για να πάρει μια καλή προίκα, απολύθηκε κατηγορούμενος για... αντισημιτισμό.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στους θρηνούντες γοερά διανοούμενους («της αριστεράς και της προόδου» κατά προτίμηση), για να σταθούμε σ' έναν πολύ προβεβλημένο, στη σκέψη του οποίου υποκλίνονται γενιές και γενιές παπαρολόγων της ντεμέκ διανόησης.

«Είναι ένας πόλεμος σε εξέλιξη και εμείς είμαστε χωμένοι μέσα μέχρι το λαιμό, όπως τότε που ήμουν παιδί και περνούσα τις μέρες μου κάτω από βομβαρδισμούς που μπορούσαν να έρθουν από τη μια στιγμή στην άλλη χωρίς να το ξέρω. Αυτός ο τύπος τρομοκρατίας είναι σαν να ζούμε εκείνον τον πόλεμο». **Ο «πολύς» Ουμπέρτο Εκο μας δίνει το μέτρο της αβάσταχτης ελαφρότητας (ή του αβάσταχτου ωφελιμισμού-κυνισμού) του δυτικού «προοδευτικού» διανοούμενου.**

Η «ελευθερία του λόγου» που υπερασπίζονται αυτοί οι διανοούμενοι είναι συνώνυμο της ελευθερίας της σφαγής του «τρίτου κόσμου» από τις σιδερόφραχτες στρατιές των ιμπεριαλιστικών κρατών της Δύσης. Ο ντοτόρε Εκο αισθάνεται απειλούμενος, όπως όταν ήταν παιδί στο Β' παγκόσμιο πόλεμο, και λέει *«για το Ισλαμικό Κράτος και τους τζιχαντιστές ότι είναι μια νέα μορφή ναζισμού εξαιτίας των μαζικών σφαγών και της μεσσιανικής επιθυμίας τους να κατακτήσουν τον κόσμο»*.

Είναι τόσο αποκτηνωμένα αυτά τα γαϊδούρια της διανόησης που δεν αισθάνονται την ανάγκη να διαβάσουν δεύτερη φορά αυτά που γράφουν και να φυλαχτούν λίγο από τις κακοτοπιές. Διότι υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι στην Παλαιστίνη, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Υεμένη, στο Μάλι, στη Συρία, στη Λιβύη που ζουν εδώ και χρόνια (αλλού πάρα πολλά, αλλού λιγότερα) με το φόβο ότι θα καταφθάσουν τα αεροπλάνα των ΗΠΑ, της Βρετανίας, της Γαλλίας, του Ισραήλ και θ' αδειάσουν τόνους βομβών πάνω από τα φτωχόσπιτά τους. Υπάρχουν παιδιά που είδαν τις μανάδες, τους πατεράδες και τ' αδέρφια τους να διαμελίζονται δίπλα τους.

Ολα αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες έσχατης φτώχειας και ταυτόχρονα βομβαρδίζονται ανελέητα, πότε στοχευμένα και πότε κατά λάθος (οπότε χαρακτηρίζονται «παράπλευρες απώλειες») δεν αξίζουν ν' απασχολήσουν τον Εκο και τους ομοίους του. Αυτούς τους βομβαρδισμούς οι ίδιοι δεν τους αισθάνθηκαν ποτέ ως απειλή. Ο αχαλίνωτος ιμπεριαλισμός των κρατών της Δύσης, που έχουν κατακτήσει τον κόσμο και τον κρατούν με τη φωτιά και το σίδερο, δεν ενοχλεί. Ενοχλεί μόνο ο τζιχαντισμός, τερατώδες δημιούργημα του εγκληματικού ιμπεριαλισμού της Δύσης.

Π.Γ.